

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

□□□

HER DRAGON DESTINY

BLACK CLAW DRAGONS

ROXIE RAY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

ONUN EJDERHA KADERİ

KARA PENÇELİ EJDERHALAR: 5. KİTAP

ROXİE RAY

İÇİNDEKİLER

1. [Bethany](#) .
2. [Maddox](#)
3. [Bethany](#) .
4. [Maddox](#)
5. [Bethany](#) .
6. [Maddox](#)
7. [Bethany](#) .
8. [Maddox](#)
9. [Bethany](#) .
10. [Maddox](#)
11. [Bethany](#) .
12. [Maddox](#)
13. [Bethany](#) .
14. [Maddox](#)
15. [Bethany](#) .
16. [Maddox](#)
17. [Bethany](#) .
18. [Maddox](#)
19. [Bethany](#) .
20. [Maddox](#)
21. [Bethany](#) .
22. [Maddox](#)
23. [Bethany](#) .
24. [Maddox](#)
25. [Rico](#)

[Onun Ejderha Asi](#)
[Ücretsiz Bonus Bölümler!](#)
[Yazar sayfama katılın!](#)

Onun Ejderha Kaderi .

1
BETHANY

İlk kez değil, ikinci veya üçüncü kez bile değil, Kyle'ın bu kararı vermeme yardım etmesi için burada olmasını diledim. Bu evler küçük altın madenleriydi, ancak hangilerinin zaman ve enerji harcamaya değer olduğunu bilmek kolay değildi.

Kyle her zaman bilirdi. Büyükbabam ve büyükbabamın bana bıraktığı ilk evi sattığımızdan beri, hangilerinin sağlam yapıda olduğunu ve hangilerinin değeri kadar sorun çıkaracağını bilme konusunda bir yeteneği vardı.

Bu ev uzun zaman önce terk edilmişti. Bir ev ne kadar uzun süre boş kalırsa, onu yeniden hayata döndürmek o kadar zor olurdu. Kyle bana bunu öğretmişti. Bana pek çok şey öğretmişti.

Büyükbabam ve büyükbabam öldüklerinde bana arazilerini ve üzerinde bulunan eski kiralık mülkleri bıraktıklarında, en iyi arkadaşım Kyle, bunları nasıl başarılı bir işe dönüştürebileceğimi bulmama yardım etmişti. Çocukluğumuzdan beri en yakın sırdaşım ve danışmanım olarak yanımda olmuştu.

Ama o artık yoktu ve benim hala yürütmem gereken bir işim vardı. Kiralık mülkler büyük bir gelir kaynağıydı, ama ben emlak alım satımına devam etmek istiyordum. Bana adil ve dürüst bir fiyat veren, rakamları şişirmeden ve cebini doldurmadan fikirlerini söyleyen, güvendiğim bir müteahhit bulduğum için çok şanslıyım.

Ancak bu sabah Kara, sızıntı yapan bir bulaşık makinesini tamir etmek için kiralık evlerden birine gitmek zorunda kaldı ve mülkü görmeye gelemedi. Bunun yerine, Kyle'ın bana öğrettiği her şeyi hatırlamaya çalışarak birçok fotoğraf ve not aldım, Kara'nın benim için hazırladığı kontrol listesini doldurdum ve her şeyi ölçtüm. Sonra

iki kez ölçtüm. Bir kez kes, iki kez ölç. Kyle'dan aldığım bir başka ders.

Kara notlarımı beğenirse, mülk sahibiyle daha ayrıntılı bir inceleme yapmak için bir randevu ayarlayacaktık.

İşin bu kısmını çok seviyordum. Tozlu, kirli ve genellikle kokuşmuş bir işti. Böcekler, çamur ve küf vardı. Yine de, tüm bu özelliklere sahip, ancak yenilenip uygun fiyata güzel bir yere ihtiyaç duyan birine kiralanabilecek veya kendisi yenileme yapmadan modern bir ev isteyen birine satılabilecek bir ev bulmak... İşin en güzel kısmı gerçekten buydu.

Umarım Kara ben geri döndüğümde ofiste olur ve bu verileri birlikte inceleyebiliriz. Bu ev için acele bir teklifte bulunmam gerekiyordu. Bu bölgedeki tek emlakçı ben değildim ve rekabet oldukça sertti. Ev sadece bir gündür satıştaydı, bu yüzden diğerleri görmeden anlaşmayı tamamlamayı umuyordum.

Bölgedeki tek kadın emlakçı olmak yeterince zordu. Kimse bu işi doğru yapacağıma güvenmiyordu. Tabii ki kimse Kyle'ın uzmanlığını sorgulamıyordu. Erkeklerin hakim olduğu bir dünyada kadın olmanın zorluklarından biri de buydu.

Ama büyükbabam ve büyükbabamın bana bıraktığı mülkün potansiyelini en üst düzeye çıkarmıştım. Artık yeni alanlara açılma zamanı gelmişti.

Anahtarı saklandığı yere geri koyduktan sonra, ihtiyacım olan tüm bilgileri aldığımdan emin olunca arabama koştum. Ev sahibi, mülkü kendi başıma incelemem için bana güvenmişti, bu çok hoştu. Bu, kadın olmanın birkaç avantajından biriydi. İyi bir iş çıkaracağıma güvenmiyorlardı, ama beni ikiyüzlülükle de suçlamıyorlardı.

Kimseyi aldatacak değilim ki. Adil ve dürüst bir itibar kazanmaya çalışıyordum. Şu ana kadar her şey yolunda gitti. Tek yapmam gereken adil ve dürüst olmaktı. İşlerin böyle yürümesi ne garip.

Mülk evimden ve ofisimden sadece birkaç dakika uzaklıktaydı, bu yüzden Kara'dan önce oraya vardım. Ama o kapıdan içeri girerken ben bilgisayarımı bile açmaya vakit bulamamıştım. Ofisim evin en sevdiğim kısmıydı. Bitkilerle doluydu ve küçük bir çeşmesi vardı. Masam ve toplantı yapmam gerekebilecek kişiler için koltuklar vardı.

ve köşede kızımın oynayabileceği küçük bir alan vardı, böylece annesinin işine karışmazdı.

Kara yüzünde kocaman bir gülümsemeyle içeri girdi. "Sana bir şey aldım."

Vücut dili çok heyecanlıydı, bu yüzden sandalyemde dik oturdum.

"Hediyeleri severim," dedim. "Bana ne aldın?"

Üzerinde "Anne - Patron - CEO" yazan ahşap bir tabela çıkardı.

Çığlık attım ve zıpladım. "Bayıldım!"

Kara elinde çekiç ve çivi vardı, kamyonetinden getirmişti ve yeni tabelamı asmaya hazırdı. Etrafa bakındım ve istediğim yeri gösterdim, o da tabelayı asarken ben gülümsedim. "Harika olmuş," dedim. "Teşekkürler."

Kara göz kırptı ve masamın karşısındaki yumuşak koltuğa oturdu. "Randevun nasıldı?"

Ağzım açık kaldı. Tamamen unutmuştum. O kadar tuhaf bir deneyim olmuştu ki, kafamdan silip atmış ve bir daha düşünmemiştim. Aklım oraya kayınca bile, onu uzaklaştırıp görmezden gelmiş, bilerek randevuyu düşünmemiştim.

"Nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Şimdiye kadar yaşadığım en tuhaf şeydi," diye açıkladım. "Harry, randevum ve ben restoranda güzel vakit geçirdik. O kadar güzeldi ki, dondurma yemeye karar verdik."

Kara hevesle başını salladı. "Senin karnından mı yedi?"

Arkadaşlarımın nesi vardı böyle? Diğer arkadaşım Abby de benzer bir şey söylemişti. "Hayır," diye bağırdım. "Gerçi, bunu düşündüm. Ama hazır değildim. İlk buluşmada olmaz."

"Peki, ne oldu? Neden memnun değil de sinirli görünüyorsun?" Kara, sandalyenin kenarına bacağını sarkıtıp, hikayemi beklerken ayağını yukarı aşağı sallıyordu.

"Maddox Kingston'ı tanıyor musun?" diye sordum.

Kara bir kaşını kaldırdı. "Dalga mı geçiyorsun? Dağlarda kardeşinin evini inşa etmeye yardım ettim. Kingston erkekleri." Derin bir nefes alırken gözlerini kapattı. "Seksi kelimesi onları tarif etmeye yetmez. Babaları bile çok seksi. Oğullarından neredeyse hiç büyük görünmüyor."

Başımı salladım. "Katılıyorum, ama Jury hariç çoğunu sadece geçerken gördüm. Neyse, dondurma dükkanına oturmuştuk. Sipariş verme fırsatımız bile olmamıştı. Maddox içeri daldı ve Harry'ye *bağırdı*."

Kara'nın ağzı açık kaldı. "Şaka yapıyorsun."

"Hiç de değil. En kötüsü de Harry'nin sadece yutkunduktan sonra tek kelime etmeden kalkıp gitmesiydi!" Kara o anda tamamen şok olmuş gibi davranma akıllılığını gösterdi, ben de tamamen şok olmuştum. "O zamandan beri ondan haber almadım."

O korkunç randevudan bu yana birkaç gün geçmişti. Ve ben bunu hiç düşünmemiştim. Hayır.

"Sonra Maddox, randevum beni terk ettiği için beni eve bırakmayı teklif etti." Başımı masaya düşürdüm ve elime vurdum. "Ona siktirip gitmesini söyledim ve eve yürüdüm."

Ağzı açık kaldı. "Neden beni aramadın?"

Ona elimi salladım. "Rahat sandaletler giyiyordum ve yol hiç de uzun değildi."

"Vay canına." Bana baktı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Abby de öyle," dedim. Kara ve Abby'nin tanıştığından emin değildim, ama eski arkadaşşıma yeni arkadaşşımdan birkaç kez bahsetmiştim. "Ama Maddox'un agresif davrandığını ama iyi bir adam olduğunu söyledi." Gözlerimi devirdim. "İyi adamlar hırlamaz."

Kara omuz silkti. "Bilmiyorum. Kingston erkeklerinden biri bana öyle ilgi gösterirse, muhtemelen beni eve bir kovada götürmek zorunda kalırlar." Yüzündeki ifade yumuşadı. "Çünkü ererdim."

"Evet, anlıyorum." İkimiz de kahkahaya boğulduk.

"Hepsi kapılmış olması çok kötü." Kıkırdamaya devam etti. "Maddox hariç, ama o da sana aşık gibi görünüyor." Bu, daha da fazla kahkaha kopardı.

"Hey," dedim, sakinleştikten sonra. "En azından gurur verici, değil mi?"

Sandalyesinde dikleşti ve gözlerini sildi. "Evet. Kesinlikle. Onu tekrar göreceksin?"

Bu olumsuz bir cevaptı. "Tabii ki hayır," dedim, düşüncelerimi pekiştiren bir kaş çatışıyla.

Kara, sert tavrım karşısında tekrar güldü. "Bana gerçekte ne hissettiğini söyle."

"Beni suçlayabilir misin?" Sandalyeye yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "O bir deli gibi davrandı. Ona zaman ayırmayı düşünmüyorum." Davranışlarında bir şey, belki de deliliği, beni rahatsız etti. "Hayır." O deli olmalıydı. Muhtemelen patlayıcı bir mizacı da vardı. "Kesinlikle hayır."

"Birçok farklı şekilde hayır diyorsun." Kara gözlerini kısarak baktı. "Kendini ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

Ağzım açık kaldı. "Hayır, tabii ki hayır. Sadece Maddox Kingston'ın ne kadar öngörülemeyen biri olduğunu düşündüğümü söylüyorum."

Kara başını eğdi ve homurdandı. Ben cevap vermedim, o da bir kaşını kaldırdı.

"Gerçekten!" diye bağırdım. "Kendimi ikna etmeye çalışmıyorum. Yani, tabii ki, o çok seksi. Aslında, gördüğüm en seksi erkeklerden biri." Başımı geriye eğdim. "Kesinlikle bana ilgi duyan en seksi erkek."

Kara yine homurdandı, bu sefer daha yüksek bir tonda.

"Kes şunu," diye bağırdım. "Seksi olmak benim için, özellikle de *kızım* için iyi bir şey değil."

Yüzü yumuşadı. "Tamam, tamam. Bu konuda sana zorluk çıkarmayı bırakacağım. Tabii ki Tiffany'yi fazlasıyla koruyacaksın."

Kızım benim önceliğimdi. Her zaman. Tiffany'yi güvende tutmaktan daha önemli hiçbir şey yoktu. Ve neredeyse hiç tanımadığı birine karşı bu kadar mantıksız davranan biri, tanıdığı ve değer verdiği birine karşı daha da tutkulu davranırdı. Mesela bir çocuk çok sinir bozucu olabilir. Ya da büyüdüğünde saygısız olabilir.

O konuya hiç girmesek iyi olur.

"Bana bu evden bahset." Oturdu ve ciddiye başladık. Sonraki iki saatimi ölçümlemlerimi ve fotoğraflarımı inceleyerek geçirdik. Potansiyel yatırım ile olası kazançları tartışırken tüm notlarım masanın üzerine yayılmıştı.

"Bence bu mülk, kiralamak yerine satmak için iyi bir yatırım olur," dedi.

"Neden?" diye sordum.

Notlarımı tekrar çıkardı ve potansiyel sorunlar olabilecek birkaç yeri gösterdi. "Listedeki arazinin eğimi konusunda içimde kötü bir his var." Emlakçının web sitesinden aldığı çıktının üzerindeki bilgileri gösterdi.

Sonunda, bunun benim işim için en iyi yatırım olmadığına karar verdik. "Evi satıp, yeni alıcıya onarımı maliyetli olabilecek potansiyel sorunlar hakkında uyarıda bulunmamak etik olmaz."

Kara başını salladı. "Sen iyi bir insansın. Paradan çok doğru olanı önemseyen biriyle çalışmak çok ferahlatıcı."

Kağıtları düzenledim ve kendimle gurur duymamaya çalıştım. "Sadece büyükbabam ve büyükbabamın bana verdikleri fırsatla ne yapmak isteyeceklerini düşünmeye çalışıyorum. İnsanları dolandırmak onların planlarının bir parçası olmazdı."

Saatim bip sesi çıkardı ve ekrana dokundum. Annem arıyordu.

Geç saatlere kadar çalışıyor musun?

"Hay aksi," dedim. "Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemişim. Onarım hakkında beni bilgilendir."

Kara kiracının evinde yaptıklarını anlattı ve ayrıldık.

Ailem Tiffany'yi çoğu gün bakıyordu, ancak işimle ilgili birçok görev ve sorumluluğumda onu yanımda götürebildiğim için şanslıydım. Bugün annemden ona bakmasını istemiştim çünkü mülkün durumundan emin değildim. Bazen bu kadar ucuza satılan evler çok kirli veya kötü durumda olabiliyordu ve bu da Tiffany için tehlikeli olabilirdi.

Ailem yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta yaşıyordu. Arabayla drive-through'a uğrayıp kendim ve Tiff için akşam yemeği aldım. Böylece tatlı kızımı arabada bırakmak zorunda kalmadım.

"Anne," diye seslendim. Babam koltuğundan el salladı. "Merhaba, baba."

"Bebeğim," dedi, oyunundan başını kaldırmadan. Emekli olduktan sonra tam bir kanepe patatesi olmuştu. "Yeni bir ev buldun mu?"

Bir dakikalığına oturma odasına gidip, yarı kel kafasına bir öpücük kondurdum. "Hayır. Durumu pek iyi değil."

"Eminim yakında başka bir tane bulursun." Elimi okşadı, ama dikkati yine oyuna dönmüştü.

"Anne!"

"Buradayım," diye seslendi.

Sesini takip ederek yatak odasındaki banyoya gittim. Tiff küvetteydi. "Selam bebeğim. Banyo zamanı mı?"

"Çikolata yedim!" diye bağırdı.

Annem küvetin yanındaki yerinden bana utangaç bir gülümseme attı. "Akşam yemeğinde spagetti yedi, sonra da çikolatalı dondurma. Kıyafetleri çamaşır makinesinde."

Gülerek başımı salladım. Yemeği almadan önce sormalıyım. "Teşekkürler anne."

"Yine geç saatlere kadar çalıştın." Yüzündeki ifade, beni azarlayacağını gösteriyordu. "Çok fazla çalışıyorsun."

"Anne, çalışmıyorum. Çoğu zaman Tiff'i de yanımda götürüyorum. Onunla çok zaman geçiriyorum."

Sinirli iç çekişi tüylerimi diken diken etti. "Senin ebeveynlikten bahsetmiyorum. Sen harika bir annesin. Ben flört etmekten ve zaman ayırmaktan bahsediyorum. *Kendine* zaman ayırmalısın. Sadece kendinle vakit geçirmek için zaman ayırmalısın. Ve sosyalleşmek için zaman ayırmalısın."

"Anne. Bunu yüzlerce kez konuştuk."

Elini salladı ve Tiff'i durulamak için el düşünu aldı.

Tiff'e pijama giydirmek uzun sürmedi — ailem ona kıyafet almayı çok severdi. Onların evinde tam bir gardırop dolusu kıyafeti vardı ve kıyafetleri sürekli iki ev ve iki çamaşır makinesi arasında gidip geliyordu. Benim için sorun değildi. Onlar ona çok düşküdü. Birçok veda ettik ve birçok öpücük verdik. Babam bile sevgili Tiff'e veda etmek için oyundan yeterince uzun süre kopmayı başardı. Modern bir mucize.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum eve giderken.

Mini versiyonum arka aynadan bana gülümsedi. "İyiydi!" Burnunu kaşıdı ve babasının bir parçası ortaya çıktı, bu da kalbimi sızlattı. Onu hala her gün özlüyordum. "Boyama yaptık. Ve Nana havuzda oynamama izin verdi."

Annem sıcak aylarda her zaman su dolu bir bebek havuzu hazırlardı. "Kulağa eğlenceli geliyor," dedim sahte bir heyecanla.

Nana ve Papaw ile geçirdiği günü anlatırken, onu dinledim ve konuşmasını ve kendini ifade etmesini teşvik ettim.

Kalbim sevgiyle çarpıyordu. Babası ona sevgisini gösteremediği için, ben ona iki kat daha fazla sevgi göstermeye çalışıyordum. Kyle'ı öldüren araba kazası, en iyi arkadaşımı benden almıştı. İki ömür boyu arkadaşın sarhoş bir gecelik ilişkisinin sonucu olan çocuğuma hamile olduğumu, sadece birkaç haftadır biliyordu. Öğrendiğim anda ona söylemiştim.

Ama o gitmişti ve o buradaydı. Ve o benim ihtiyacım olan tek şeydi.

2
MADDOX

"Siz gidebilirsiniz," diye mırıldandım.

Jury, Stefan ve Rico güldüler, ancak Rico biraz durgundu. Black Claw'a geldiğinden beri sessizdi.

Jury ve Stefan ise pek öyle değildi. Birkaç saat önce, hepimizin istediği yeni bir yarış oyunu, bira ve pizza ile kapıma gelmişlerdi.

Ve randevumla ilgili çok fazla alay ettiler. Açıkçası, bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Özellikle de Jury'nin arkadaşı Bethany'nin arkadaşı olduğu için.

Jury oturma odama bakındı. "Ne zaman dekorasyon yapacaksın?" diye sordu.

Omuz silktim. "Neden? Burası sadece kiralık bir ev."

Stefan bana taze bir bira uzattı. "Jury'ye katılıyorum. Bethany'nin fikrini değiştirmek istiyorsan, onu götürebileceğin gerçek bir evin olması lazım, bu bekar evi gibi bir yer değil."

Rico'ya bakıp onun fikrini sorduğumda omuz silkti. "Ben de kiralık bir evi dekore etmezdim. Ama o zaman, senin büyükannen ve büyükbabanın yanında kalırdım. Onlar oldukça rahat insanlar."

Rico, büyük evdeki Jury'nin eski odasında kalıyordu. Çoğunlukla, onun gelip gitmesine izin veriyorlardı, ama kimse onun burada olmasının sebebinin, klanında sürekli başını belaya sokması olduğunu unutmuyordu. Büyük büyükbabamın klanı.

Bu ailede çok fazla alfa vardı. Dekorasyon yapmamamın bir başka nedeni de buydu. Black Claw'da kalacağımı bilmiyordum, ama bunu kimseye söylememiştim. Bu küçük kasabada mahremiyet diye bir şey yoktu. En yakın arkadaşım olan Jury'ye bile söylemek, sırrımın saklanacağına dair bir garanti değildi.

Kingstonlar, Black Claw'da kraliyet ailesi gibiydi. Başlangıçta bu hoş bir şeydi. Tüm partiler, tüm kızlar. Ama zamanla sıkıcı hale geldi. Geleceğim için ciddi bir planım vardı ve bu plan, hayatımın geri kalanını bir üniversite öğrencisi gibi geçirmeyi içermiyordu. Jury resmi olarak piyasadan çekildiğinden beri durum daha da kötüleşti.

"Arkadaşını görmek nasıl bir şey olduğunu herkesten daha iyi bilirsin." Kendimi savunmaya çalıştım. "Ve durum daha da kötü olabilirdi, çünkü o iğrenç adamdan yayılan arzuyu koklayabiliyordum."

Stefan kanepeme oturdu ve sırtıttı. "Seni anlıyorum. Ama yakında gitmem gerek. Baba görevleri beni bekliyor."

Ona sırtıttım. Bebek doğduğundan beri gülümsemeyi bırakmamıştı.

Rico başını salladı. "Hey," dedim. "Öyle yapma. Bu kadınlar senin burada olduğunu, Kingston'dan olduğunu ve bekar olduğunu anladıkları anda, sana üşüşecekler. Belki de benim üzerimdeki baskıyı azaltırlar."

Rico sadece omuz silkti. "Şu anda kafam çok karışık, kadınları düşünecek durumda değilim," dedi. "Sizin gibi pisliklerin başına geldiği gibi benim de başıma bir eş düşse bile, kaçıp giderdim. Bir eşle ne yapacağım ki?"

Jury ve Stefan güldü. "Evet, biz de aynı şeyi düşündük dostum." Stefan birasını bitirip bir tane daha aldı.

"Gitmen gerekmiyor mu?" diye sordum.

Omuz silkti. "Harley salonda. Eve arabayla dönecek."

Benim yargılama hakkım yoktu. Zaten onun sık sık içki içmediğini biliyordum.

"Bethany'ye ne yapacaksın?" diye sordu Jury. Pizza kutusunu çekip bir dilim aldı, sonra kutuyu bana uzattı ki ben de bir dilim alabileyim. Cevap vermeden önce düşünceli bir şekilde bir ısırık aldım.

"Hiçbir fikrim yok."

Jury alaycı bir şekilde güldü. "Bu saçma cevabı vermek için çok uzun sürdün."

"Bilmiyorum!" diye bağırdım. "Onu neredeyse hiç tanımıyorum, hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece senin bana anlattıklarını biliyorum, yani Abby'nin arkadaşı olduğunu ve bir çocuğu olduğunu."

Annem tek başına çocuk yetiştiriyordu. Ayrıca gerçek bir pislikle evlenmişti, bu da ikimizi de mutsuz ediyordu. Evliliklerinin tek iyi yanı

küçük kız kardeşim Hailey'di. "Üvey baba olacak durumda değilim. Ayrıca, annem öğrenirse ne der?"

Stefan omuz silkti. "Yirmi iki yaşındasın."

"Aynen öyle," dedim düz bir sesle. "Yirmi iki yaşındayım. Henüz okulu bitirmedim bile. Ve onun bir *çocuğu* var."

"Yaş göreceli bir kavramdır." Jury, sanki bilge bir bilgeymiş gibi başını salladı. "Önemli olan olgunluktur, yaş değil."

"Siktir. Baba olacak kadar olgun değilim. Hadi ama." Boş dairemi işaret ettim. "Daha dekorasyon bile yapmadım."

Black Claw'da kalmazsam ve Bethany ile bağ kurarsam, nereye gidersem gitsem o da benimle gelmek zorunda kalırdı. Onun burada bir hayatı vardı. Asla taşınmazdı. Seçeneklerim ya onunla bağ kurup sonra onu terk etmek ya da hayalimden vazgeçmekti. Hiçbirini düşünmek istemiyordum.

"Dostum, acele etme," dedi Stefan. "Hazır olduğunda Bethany'nin nerede olduğunu biliyorsun. Eğer kaderinizde birbirinize ait olmak varsa, bu bağ bozulmayacaktır. Eğer ayrı kalmaya dayanabiliyorsan, büyümek için yapman gerekenleri yap, sonra onu ara."

Haklıydı. Ejderhalar çok uzun yaşarlardı. Bu, kafamı toparlamak ve okulu bitirmek için birkaç yıl alsam bile, Bethany ve benim hala onlarca yıl birlikte geçirebileceğimiz anlamına geliyordu. "Ya o başka birini bulursa?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bu bir risk, elbette. Ama o pek randevuya çıkmaz. Harley ve Abby'ye göre, senin böldüğün randevu, kızı doğmadan önce çıktığı ilk randevuydu."

Bunu duyduğuma sevinmemem gerekirdi, ama yine de sevindim. Bethany ile sadece birkaç kısa etkileşimden sonra bile, onun başka bir erkekle randevuya çıktığı düşüncesi Artemis'i içimde gerginleştirdi.

Bizimle tanıştıktan sonra başka bir erkeği çekici bulmayacaktır.

"Artemis, bizimle tanıştıktan sonra başka hiçbir erkeği beğenmeyeceğini söylüyor," dedim. "Bu doğru mu?"

Üçü de düşünceli görünüyordu. Ejderhalarıyla danıştıklarını biliyordum. Stefan ilk başını sallayan oldu. "Eros da aynı fikirde."

"Nyx de öyle," dedi Jury.

"Ve Valor da." Rico homurdandı. "İlginç. Bunu hiç bilmiyordum. O, Nyx'in ilerleyebileceğini söylüyor ama bunun olasılığının düşük olduğunu da ekliyor."

"Annemle babama ne olduğunu bir bak," dedim.

Jury başını salladı. "Evet, ama o Maverick ilk kez dönüşmeden önceydi. İlk dönüşmeden önce bağıın işe yaradığını sanmıyorum."

İlk dönüşümden önce işe yaramıyor.

"Artemis senin haklı olduğunu söylüyor."

Jury kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı. "Gördün mü? Stefan haklı. Acele etme ve yapman gerekeni yap."

Eşimize ihtiyacımız var.

İç geçirdim ve onu görmezden geldim. İlk kez dönüşüm geçirdiğim ve Artemis ile tanıştığımdan bu yana birkaç yıl geçmesine rağmen, kafamın içinde bir ses duymak hala çok garip geliyordu. Tekrar mastürbasyon yapabilmek için aylarca uğraşmışım ve Artemis beni ikna etmek zorunda kalmıştı.

Yıllar içinde hayatımın nasıl değıştiğı için minnettar olmam gerektiğini biliyordum. Ve minnettardım da. Üvey babamdan uzak, harika bir hayatım vardı, gerçek babamla tanışmış ve onunla bir ilişki kurmuşum. Black Claw'da her şey harikaydı, gerçekten öyleydi. Ama bu, aynı zamanda boğucu olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Ama bazen ejderha meselesi çok fazla geliyordu. En iyi ihtimalle bunaltıcıydı. Bazı günler görevlerimin altında boğulacakmışım gibi hissediyordum.

Gecenin geri kalanı da aynı şekilde geçti, Bethany hakkında konuşup durduk. Sonunda Harley aradı ve Stefan'ı caddenin karşısına, blokun aşağısındaki salona götürdük, sonra Rico benim kanepemde uyudu.

Jury, Abby ile birlikte kiraladıkları eve geri döndü. Birlikte yaşamaya karar verdikleri anda, yeni evli bir çift gibi birlikte yaşamaya başladılar.

Ertesi sabah, Rico kanepemde horlayarak uyurken, ben kalkıp işe gitmek için hazırlandım. O da gerçekten hayatını düzene sokmalıydı. Amcamız Perry'den sonra alfa olmak için sıra bekliyordu. Bu gidişle Rico, büyükbabamın bölgesini yönetemeden ölecekti.

Tren istasyonuna yürüdüm, bu da bu kasabanın cazibesinin bir parçasıydı. Ana caddeden bir sokak gerideydi, bu yüzden her yere yürüyerek gittim. Sanki şehirde yaşamamanın avantajları gibiydi, her ne kadar en küçük kasabada olsak da.

Ben otoparka girerken babam da geldi ve onun arabasında buluştuk. Arabadan indiğinde yüzündeki ifade beni iniltiye boğdu. "Ne?" dedim ve ondan uzaklaştım.

"Hiçbir şey."

Tabii, haklısın. Sesinde, tüylerimi diken diken edecek kadar imalı bir ton vardı.

"Söyleyecek bir şeyin var mı?" diye omzumun üzerinden sordum.

"Tabii ki yok," diye cevapladı. Babam bir elini omzuma koydu. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Onun bakışlarına karşılık verdim ve kaşlarının alnını kırıştıracak kadar yukarı kalktığını gördüm. "Bilmiyorum baba, ne zaman dedikoducu yaşlı bir kadın oldun, bana da söylesene?"

Yüzü alaycı bir acı ifadesiyle buruştu ve göğsünü tuttu. "Tam isabet."

Gözlerimi devirdim ve içeri girdim. Babam kolunu boynuma doladı ve saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Konuşmak istersen ben buradayım, evlat."

Tabii ki bunu, herkesin görev başında olduğu, dolu olan istasyonun içinde yaptı.

"Aww," dedi Axel. "Ne tatlı. Baba ve oğul bağ kurma zamanı."

Boynumdan yukarıya doğru yayılan kızarıklığı engelleyemedim. Tüm arkadaşlar bir anlığına benimle dalga geçtiler ama çoğu işlerine geri döndü. Genelde geceleri çalışan Carlos ile paylaştığım masaya doğru yöneldim.

"Madd," dedi

babam. "Evet?"

"Ciddiyim, akşam yemeğine gel ve annen başka bir yoldan öğrenmeden ona söyle. Bu onun kalbini kıracak, bunu biliyorsun."

İç geçirdim. "Tamam, olur."

Klostrofobi hissim arttı. Kasabanın çoğu bunu öğrenmeden önce tüm bu olayı sindirecek vaktim bile olmadı. Şimdi

annemin öğrenmesinden endişelenmek zorundaydım.

Tek istediğim avukat olmaktı. Başlangıçta birkaç kasaba ötedeki, şehirdeki bir okula gitmeyi planlamıştım. Evden çok uzak değildi.

Ama kendimi çok sıkışmış hissediyordum, yatağımın başucundaki mektup giderek daha çekici gelmeye başlamıştı. Bir hevesle başvurduğum Kaliforniya'daki bir okul beni kabul etmişti. Hukuk programı harika olan çok prestijli bir okuldu.

Ne kadar çok düşünürsem ve bu kasaba beni o kadar çok boğmaya çalışırsa, o kadar iyi görünüyordu. Cali okulunu kimse bilmiyordu. Annemin çıldıracağından bahsedelim. Birkaç eyalet ve binlerce kilometre uzaktaki bir okula gitmeyi düşündüğümü öğrenirse, ortalık gerçekten karışır.

Bir süre daha bunu kendime saklamaya karar verdim. Her iki okulun da kabul veya red kararını vermesi için hala birkaç haftam vardı. Kaliforniya'daki okula fiziksel olarak ayak uydurabilecek miyim diye düşünmem gerekiyordu. Kaçıp dönüşüm yapabileceğim bir yer var mıydı? Eğer yoksa, oraya gitme ihtimalim sıfırdı. Dönüşüm yapabilmem gerekiyordu.

Artemis homurdandı. Bethany'yi bulmamı, onu sahiplenmemi ve buradaki okula gitmemi istiyordu. Lanet olası bir ejderha dönüşümcü olduğumu düşünürsek, bu muhtemelen en akıllıca şeydi.

Ama yine de. Kabul mektubunu henüz atmayacaktım.

BETHANY

Fatura günü hiç eğlenceli olmazdı. Perşembe günleri ofis günümdü. Haftanın hesaplarını dengeliyor, gelecek hafta ve ay için tahminler yapıyordum ve çeşitli ofis işlerini ve e-postaları takip ediyordum. Verimli bir gün olmuştu, ancak annemin evinden Tiffany'yi almaya gitmeden önce hala birkaç saatim vardı. Kara için, satın aldığımızda pek bir şey yapmadığımız kiralık evlerimden birinin küçük bir tadilatı için bir teklif hazırlamayı umuyordum. Orayı başka bir Airbnb evine dönüştürmek için fikirlerim vardı.

Telefonum çaldı ve ses tonundan kimin aradığını anladım. Omuzlarım düştü ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Numarayı görünce neden şaşırdığımı bilmiyordum. Bir hafta neredeyse hiç telefon gelmeden geçmişti, bazen bir veya iki tane geliyordu ve son aramadan bu yana normalden neredeyse iki kat daha uzun bir süre geçmişti. Derin bir nefes aldım ve karnımdaki düğümlenmeyi yatıştırmaya çalıştım. "Alo?"

Sarhoşun sesi beni başımı eğip ellerimi gözlerimin üzerine koymaya zorladı. "Onu reddetmek için ne gibi bir nedenin vardı? İkiniz tartışmasaydınız..."

"Bitti Walter. Her şey bitti. Olanları tekrar tekrar düşünmenin bir anlamı yok," dedim.

Bu haberi aldığım gece, hayatımın en kötü gecesi idi. Onları ne kadar sevdiysem de, bu haber, dedemlerin yangında öldüğünü duymaktan bile daha kötüydü. Kyle, dünyadaki en iyi arkadaşım ve tek çocuğumun babasıydı. Hamile olduğumu öğrenir öğrenmez bana evlenme teklif etmişti.

Ve ben onu reddetmişim. Haftalarca tartıştık. O bizim bir çift olmamızı istiyordu, ama ben bebeğin ilişkimizi daha önce hiç olmadığı bir noktaya taşımak için yeterli bir neden olmadığını savunuyordum.

Onu ne kadar sevdiysem de, birlikte bir bebeğimiz olacağı için ne kadar mutlu olsam da, o tek gecelik seks onun için hissettiklerimi değıştirmedii. O hala benim en iyi arkadaşımıdı, daha fazlası değil.

Öldüğü gece özellikle kötü bir tartışma yaşamıştık. Evimden ayrılmış ve dik, virajlı dağ yollarında hız yapıyordu. Aracının kontrolünü kaybetti ve uçurumdan aşağı yuvarlandı.

Ailesi beni suçladı. Tiffany için bile olsa, o ilk derin keder çukurunu aşamadılar. Tiffany doğduğu gün hastaneye geldiler ve annesi, Tiffany'nin doğduğunda Kyle'a tıpatıp benzediğini söyleyip gözyaşlarına boğuldu, sonra Tiffany'yi bana geri verdi ve odadan kaçtı.

Ondan sonra, onlardan hiç haber almadım. Ne bayramlarda ne de doğum günlerinde.

Yaklaşık bir yıl öncesine kadar, telefonlar gelmeye başladı. Ve hepsi aynıydı. Kyle'ın babası, bir kez fazla içtikten sonra, beni arayıp oğlunun ölümünün sebebinin ben olduğumu hatırlattı. Bu benim hatamdı.

Kyle ile evlenip Kyle'ın kızına düzgün bir yuva sağlasaydım, o asla kızmazdı, asla öyle sürmezdi.

Telefon görüşmelerinin en kötü yanı, Walter'ın haklı olmasıydı. Ben de onun beni suçladığı kadar kendimi suçluyordum. Ama fark şuydu ki, Tiffany'yi asla görmezden gelemezdim. O benim hayatımın ışığıydı ve Kyle'ın da ışığı olacaktı. Ve acısını aşabilselerdi, Kyle'ın anne babasının da hayatının ışığı olabilirdi.

Walter'ı duymazdan gelmeye çalıştım, ama sözleri beynimi delip geçiyordu. Bencil, sorumsuz, ölü! Gözlerim yaşlarla doldu. Gözyaşlarımı sildim ve titrek bir nefes aldım.

"Sen olmalıydın!"

Hat kesildi. Neden bu telefonları cevapladığımı bilmiyordum. Muhtemelen suçluluk duygusundan. Suçluluk ve keder. Bir terapist muhtemelen bu konuda çok şey söyleyecekti, ama olan olmuştu. Walter birinden intikam almalıydı ve ben oradaydım. Neredeyse dört yıl sonra bile onun kederi için ona kızmadım.

Hala her gün canımı yakıyordu. Tiffany'ye her baktığımda, tartıştığımız için babasız büyüyeceğini bilmek...

konusmak yerine. Geri dönüp her şeyi değiştirebilseydim, yine de ona hayır derdim, ama sinirlenmezdim.

O gece bağırıyordum. Ona, benim arkadaşım olduğunu ve bunun sonsuza kadar böyle kalacağını söylemişim. Küfür etmiş ve kalın kafasına sokmasını söylemişim.

Geri dönebilseydim, değiştireceğim şey bu olurdu. En iyi arkadaşıma söylediğim son sözler şunlardı: "Lanet olsun Kyle! Senden hoşlanmıyorum!"

Ona söylediğim son sözler zihnimde yankılanırken, birkaç dakika boyunca telefonuma baktım.

Bana son söylediği şeyi hatırlayamıyordum. Hiçbir zaman hatırlayamamıştım.

Telefon görüşmesinden sonra işe odaklanmaya çalıştım, ama başaramadım. Motivasyonumu geri kazanmamın imkanı yoktu. Walter aradığı günlerde bunu asla başaramazdım.

Kahretsin. Oysa çok iyi bir ruh halindeydim. Şimdi her şey mahvolmuştu. Faturaları kaldırdım ve çalışma alanımı topladım. Ertesi gün, dünün kahvesi ve her yerde çöp varken işe gelmeye dayanamazdım.

Gün henüz yarısı geçmişti. Tiff'i almaya gidebilirdim, ama kötü ruh halimin tatlı kızıma da bulaşmasını istemedim.

Ofisimin üstündeki yaşam alanımıza koştum. Kyle ve benim yaptığımız ilk şeylerden biri, evlerden birini yenilemektir, böylece üst katta yaşayabilir ve alt katta ofisimiz olabilirdi. Artık onun yatak odası Tiffany'nindi, ama evin çoğu aynı kalmıştı. Arkadaşımin anıları bu mekanın her yerindeydi.

Bacaklarımı köklerden ve çalılardan korumak için yürüyüş botlarımı ve pantolonumu giydim, sonra arabaya doğru yola çıktım. Nadiren kimsenin uğramadığı bir yürüyüş parkuru vardı. Bu parkur, muhteşem bir şelaleyi görmek için gelen turistlerin kullandığı ana parkurdan ayrılıyordu, ama turistler bu yolu hiç kullanmıyorlardı. Bu yolu gözden kaçırmak çok kolaydı.

Onların kayıydı. Bu yolun üzerinde daha küçük ama muhteşem bir şelale de vardı. Arabayla doğrudan oraya gittim ve hiç vakit kaybetmeden arabadan inip patikaya girdim.

Yaklaşık yarım mil içinde, heyecanımın çoğunu atmıştım. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım ve birkaç adım yürüdüm.

önümdeki yolun açık olduğundan emin olmak için dikkatlice kontrol ettikten sonra. Ormanda nefes alıp verirken, yavaşça ilerledim ve uzaktan gelen suyun sesini dinledim, nefesimi tuttum ve çalılıklarda açan geç bahar çiçeklerinin kokusunun tadını çıkardım. Arada bir bu şekilde doğa ile bağlantı kurmayı seviyordum. Görmeden. Diğer duyularıma güvenerek.

En ufak bir ses bile gözlerimi açmamı sağladı. Etrafıma baktım ama hiçbir şey ters görünmüyordu. Gözlerimi açık tutarak ormanda yürümeye devam ettim. İlkbaharın sonlarında eriyen karlar havayı biraz soğuk olsa da ferah ve temiz hale getirmişti. Yokuş yukarı yürümek kan dolaşımımı hızlandırdığı için havanın biraz soğuk olması umurumda değildi.

Yoldan çeyrek mil daha ilerledikten sonra, bir dalın kırılma sesi beni alarma geçirdi. Büyük hayvanlar genellikle insanların sıkça yürüdüğü bu yollardan kaçınırlardı, ama ben diğerlerine göre daha az kullanılan bir yoldaydım.

Ne düşünüyordum ki? Kimseye nereye gittiğimi söylememiştim ve ormanda beni takip eden herhangi bir şey olabilir. Colorado'da her türlü yırtıcı hayvan vardı. Büyük kediler, siyah ayılar ve boz ayılar... Hatta wolverinler bile vardı.

Yine bir adım attım ama sadece iki metre kadar ilerleyebildim, sonra büyük bir dal kırıldı.

Hayır. Hayır, olmaz. Dönüp geldiğim yoldan hızla aşağı indim. Daha kalabalık bir yere gitmeliydim ve ağaçlarda benden saklanan her neyse, peşimden gelmenin çok tehlikeli olduğuna karar vermesini ummalıyım.

Nefesim kesildi, keskin ve panik içindeydim. Tamamen çıldırmamaya çalıştım, ama bu kolay olmadı. Nefes almaya odaklanarak, yolu izlerken havayı içime çekip dışarı verdim, böylece dengemi korudum.

Kalbim hızla atıyor, kulaklarım çınılıyordu, zihnim bir puma tarafından saldırıya uğrayıp ölüme terk edilme gibi olasılığı düşük ama mümkün senaryolarla doluydu.

Tanrım. Kızım yetim kalacaktı. Babası zaten trajik bir şekilde ölmüştü, bu durum onun büyüdüğünde açıklaması zor bir durum olacaktı, ama sonra annesi bir gün ortadan kaybolup bir daha haber alınamadığını ona açıklamak zorunda kalacaklardı.

Günler sonra arabamı bulacaklar ve dağları arayacaklardı, ama puma çok akıllıydı. Beni bilinmeyen bir yere sürüklemiş olacaktı...

"Hey!" Maddox birdenbire ortaya çıktı ve yoluma çıktı. Kendimi tipik bir kız gibi görmemek istesem de, Çılgılığım tüm bunları yalanladı. Ciğerlerim patlayacak gibi bağırdım ve frenlere bastım, geriye doğru pedal çevirip kollarımı uzattım. Ellerim göğsüne çarptı ama o bir milim bile kıpırdamadı. Sonunda ona çarptım.

Sanki bir tuğla duvara çarpmış gibi hissettim.

"Benim," diye bağırdı ve kollarıyla beni sardı. Geri çekildiğimde hemen beni bıraktı, ama beni dengelemek için belime bastırıldığı ellerinin sıcaklığını görmezden gelemedim.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese sordum.

"Sakin ol," diye cevapladı, ellerini havaya kaldırarak. "Bir şeyin yok."

"Beni çok korkuttun!" diye bağırdım. "Neden kendini tanıtmadın? sesini çıkarmadın? Orada dallara basan ve gürültü yapan sen miydin?" Eğildim ve ellerimi dizlerime koydum, pantolonumun hiperventilasyona girmesini engellemeye çalışıyordum.

"Bu patikayı pek kimse kullanmaz." En azından üzgün görünüyordu. "Özür dilerim."

"Biliyorum," dedim, hala eğilmiş halde. "Bu yüzden burayı seviyorum."

Etrafıma baktım. Otopark görünüyordu. Farkında olmadan, daha kalabalık olan patikanın o kısmına gelmişim. "Sen de benim geldiğim yönden mi geldin?" diye sordum.

O başını salladı. "Evet, patikadan uzaklaşıp ormanda yürümek hoşuma gidiyor. Bu tarafa dönüyordum." Otoparkı işaret etti.

Görünürde sadece benim arabam vardı. Belki de onun arabasını görmek için kötü bir açıda durduğumu düşünerek o yöne doğru yürümeye başladım. Patikadan çıkıp asfalta çıktık. "Araban nerede?" diye sordum, Maddox'a biraz yan gözle bakarak. "Parktan yürüyerek mi geldin?" Patika dağdan aşağı doğru devam ediyordu ve Main Street'in arkasındaki şehir parkında son buluyordu.

O başını salladı. "Evet, uzun yürüyüşleri severim."

Kaşlarımı kaldırdım ve yavaşça arabama doğru yürüdüm. "Bu uzun bir yürüyüşten daha fazlası. O patikada ne kadar ilerlediğine bağlı olarak, on milin üzerinde yürümüş olabilirsin."

Maddox omuz silkti. "Kafamı boşaltmama yardımcı oluyor. Ayrıca iyi bir egzersiz." Ayaklarını yerinden oynattı. Vücudu huzursuz görünüyordu. Gergin miydi? Bu karşılaşma en iyi ihtimalle tuhaftı. Süper tuhaf demek daha doğru olurdu. "Dinle," dedi. Ellerini ceplerine sokarken omuzları gerildi.

"Evet?" Sesimdeki şüpheli tonu engelleyemedim.

"Geçen gece randevunu mahvettiğim için gerçekten üzgünüm," dedi. Gözleri etrafta dolaşmaya devam etti, ama sonunda bana odaklandı. "Gerçekten."

"Neden yaptın?" Çok merak ediyordum. Hiç mantıklı gelmemişi.

Derin bir nefes aldı ama bakışlarını benden ayırmadı. "İstasyon çevresinde, randevuna çıktığın adamın kadınlara zorla sahip olan bir geçmişi olduğunu duymuştum. Hiçbir şey kanıtlanmadı ya da kesinleşmedi, ama şehirde herkes onu böyle tanıyor."

Ağzım açık kaldı. "Ben pek dışarı çıkmam, bu tür dedikoduları duymam." Dondurma dükkanındaki davranışları birdenbire o kadar da çılgınca gelmedi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye fısıldadım.

Gülümsedi. "Hiçbir şey söylemene gerek yok. Geçen gece bunu açıklamalıyım, ama olanlar beni o kadar kızdırdı ve duygulandırdı ki, ne diyeceğimi bilemedim."

Haklıydı. O zaman söylemeliydi, ama yine de bana söylediği için mutluydum. "Teşekkür ederim." Elimi uzattım ve onun elini sıktım. "Katılıyorum, daha iyi bir şekilde halledebilirdin, ama beni düşündüğün için sana tarif edemeyeceğim kadar minnettarım."

Tek başına bir anne olarak çok dikkatli olmak zorundaydım. Ve Harry hakkında hiçbir fikrim yoktu. Asla tam olarak kurtulamayacağım bir durumda kendimi bulabilirdim. "Neden onun hakkında hiçbir şey bulamıyorsun?"

Maddox omuz silkti. "Emin değilim. Fazla ayrıntı öğrenemedim. Tek bildiğim, onu izlediğimiz biri olduğu." Ayak parmağıyla kaldırımdaki küçük taşları kazıdı. "Her neyse, önemli bir şey değildi. Bu benim işim."

"Hayır, değildi," dedim. "Bana özel olarak konuşmak istediğini söyleyebilirdin, ama bunun yerine beni tamamen korudun ve açıkça belirttin ki..."

Harry'ye beni rahat bırakmasını söyledim." Bazıları bunu aşırıya kaçmak olarak görebilirdi, ama ben uzun zaman önce bunun gerçekten bir köy gerektirdiğini öğrenmişim. Alabileceğim her türlü yardımı kabul ettim. Harry, Maddox'tan korktuğu için beni rahat bırakacaksa, ne ala. Böylece uğraşmam gereken bir şey azalmış olacaktı.

Cebimdeki telefonum bip sesi çıkardı ve tekrar hizmet alanına girdiğimi hatırlattı. Telefonumu çıkardım ve annemin Tiffany'nin salıncakta çekilmiş bir fotoğrafını gördüm. Çok tatlı bir gülümsemesi vardı. Annem bana sürekli fotoğraflar gönderirdi, böylece çalışırken ve Tiffany'den uzaktayken bile hiçbir şeyi kaçırmazdım. Telefonumu çıkardığımda saati kontrol ettim. Yeterince zaman geçmişti ve Maddox'un beni korkudan öldürdüğü için Kyle'ın babası hakkındaki kötü ruh halim geçmişti.

"Teşekkür ederim." Telefonumu cebime geri koyup Maddox'a gülümsedim. "Yürüyüşüne devam et. Benim Tiffany'yi almam gerekiyor."

O da başını salladı. "Tabii. İyi akşamlar." Dönüp gitmek istedim, ama gözleri sırtımda bir yük gibi duruyordu.

Kingstonlar, dostum. Arabama doğru yürürken onları düşündüm. Garip bir gruptu. Herkes onlar hakkında iyi şeyler söylüyordu. Jury ve Maddox'un playboy olması dışında, hiç kötü bir şey duymamışım.

Hangi ailenin hiçbir sorunu olmaz ki? Bu normal değildi. Herkesin geçmişinde kötü bir şeyler vardır.

Neyse. Onlar benim sorunum değildi.

MADDOX

Ailem, benim patikayı çevreleyen ormanda uçuşuğumu bilmiyordu. Bunun nedeni, oraya kimsenin gelmemesi ve evden yeterince uzak olmasıydı, böylece dönüşüm sırasında kimse düşüncelerimi algılayamıyordu. Yine de zaman zaman onlarla birlikte uçmaya devam ettim. Onlar genellikle benim dönüşümlerimin kendilerinininki kadar sık olmadığını düşünüyordlardı.

Burada tek başıma vakit geçirmekle onlarla dışarı çıkmak arasında, muhtemelen ejderha derimde onlardan daha fazla zaman geçirdim. Ama bu bir rekabet değildi.

O bizden korkuyor.

Artemis deliydi. Güvenilir ve minnettar görünüyordu.

Korkuyor.

Onun sezgilerine güveniyordum. Eğer onun korktuğunu söylüyorsa, bir nedeni vardı. Onun randevusunu felaket bir şekilde mahvettikten sonra, şimdi de aniden patikada ortaya çıkmak? Muhtemelen benim bir sapık olduğumu düşündü.

Ama bu tamamen bir tesadüftü. Vardiyamın ortasıdaydım ve zar zor zamanında kenara çekilebilmişim. Normalde patikalardan uzak dururdum, ama onun kokusunu aldığım da ağaçların arasında uçarak dolanıyordum. Artemis, kokuyu tam olarak algılayamadan dönüp yoluna devam etmişti. Ama o biliyordu.

Son anda onu dizginledim ve Bethany'nin patikada yürüdüğü yerden çok uzak olmayan bir ormana indik. Arka ayaklarından biri büyük bir dalın üzerine basmıştı ve bu da onu patikadan aşağıya doğru savuran çatlaktı. Onu kendi gözlerimizle görene kadar koku konusunda yanıldığımı düşünüyordum.

Baharatlı koku, patikada birkaç kez beni cezbetmişti, ama hiçbiri bu kadar taze ve kişisel değildi. İki ile ikiye

birleştirip, geçen bir yıl boyunca birkaç uçuşta havada kalan baştan çıkarıcı kokunun benim eşim olduğunu anlamamıştım.

Artık emindim.

Neyse ki, dönüşüm sırasında kıyafetlerimi nasıl yanımda tutacağımı bulmuştım. İlk kez izi bulduğumda ve bu bölgede uçmak istediğimi anladığımda, çok gevşek, elastik saplı bir çanta yapmış ve sırtıma takmıştım. Dönüşüm sırasında çanta hala oradaydı, kıyafetlerimi ve cep telefonumu içinde tutuyordu. Artemis, ona kaç kez söylemem gerekse de, ona ejderha antam diyordu.

O koşmaya başlar başlamaz, Artemis'in beceriksizliği sayesinde, kendi bedenime geri döndüm ve olabildiğince hızlı bir şekilde giysilerimi giydim. Sadece gelişmiş hızım ve evikliğim sayesinde, giysilerimi değiştirmeye zaman ayırmış olmama rağmen onu geebildim. Muhtemelen onu bırakıp gitmeliydim, ama bunu yapamazdım. Yakınlarda olduğunu öğrendiğimde, onunla konuşmak zorundaydım. Ayrıca, Artemis kovalamacadan dolayı heyecanlanmıştı.

Kendine saygısı olan her ejderha gibi o da iyi bir kovalamacayı severdi.

Patıkaya çıktıktan sonra, onun göğsüme çarpması gnmn en önemli olayı olmuştu.

Kesinlikle.

Onun kokusu beni sarmış, beni kaplamış ve onu eşim olarak sahiplenme dürtüsünü ateşlemişti, ki bunu elbette yapamazdım. Sırf evim gibi kokuyor ve taş gibi soğuk bir tilki gibi görünüyordu diye, sorunların ortadan kalktığı anlamına gelmezdi. Hâlâ aynı ıkmazdaydık. O, Black Claw'da başarılı bir işi olan bekar bir anne idi ve ben hâlâ hukuk fakültesine gitmem gerekiyordu. Muhtemelen çok uzak bir yere. Bu da her şeyi çok karmaşık hale getiriyordu. Neden işler Stefan, Jury, Axel ve babam için olduğu gibi kolay olamıyordu?

şimdi yine benden uzaklaşıyor, neredeyse arabasına varmıştı ve aniden onun gitmesini izlemeye dayanamadım. "Bekle," diye seslendim.

Durdu ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Ne var?" diye sordu.

"Düşünüyordum da, belki de bu kadar derin ormanda tek başına yrmemelisin." Onunla konuşmaya devam etmek için herhangi bir bahane aklımdan geçti

ve aklıma gelen ilk şey buydu. Bu düşünceyi nasıl sürdürebilirdim?

"Ne diyorsun sen?" diye sordu başını eğerek. Açık sarı saçlarındaki neredeyse beyaz parlaklıkların güneş ışığında parıldamasından dikkatim dağıldı. Saçını boyamış mıydı? "Az önce söylediğini tekrar eder misin?"

Onun vücut dili, benim için ilk ipucu olmalıydı ve oradan uzaklaşmalıyım, ama ben hiç de zeki biri değildim. "Evet, tabii ki. Yani, nadiren kullanılan bir patikada ve yürüyüşçülerin çok fazla olmadığı bir hafta içi günüydü. Pek akıllıca değil. Nereye gittiğini kimseye söyledin mi?" Kendi işini kurmuş olmasına bakılırsa zeki biri olmalıydı. Yalnız başına yürüyüş yapmanın olası sonuçlarını düşünmemiş olmalıydı. Onu koruyacak bir içsel ejderhası yoktu.

Onu azarlamak istememiştim, ama içimdeki polis ortaya çıktı. İnsanların güvenliğini sağlamak benim işimdi. Güvenliği düşünmek, neyin yanlış gidebileceğini ve muhtemelen gideceğini önceden tahmin etmek zorundaydım.

Bir elini beline koydu. İkinci ipucumdu, ama tabii ki onu görmezden geldim. "Akıllıca değil mi?" diye sordu.

"Yani, en iyi fikir değil." Park yerinin ortasında durmuş onu eleştirirken aklıma geldi. "Telefon sinyali yok, biliyorsun." Geri adım atmaya çalıştım. Belki de fazla abartıyordum.

Ama yanakları zaten kızarmıştı ve gözleri benimkinden çok farklı bir içsel ateşle parlıyordu. "Ben iyiyim." Sesi yeterince soğukkanlıydı. Biraz kızgın görünüyordu, ama çok sinirli değildi. Tavsiyemin iyi niyetli olduğunu anlamış olmalıydı. Bethany, benim görebildiğim kadarıyla oldukça akli başında biriydi. Benim ona baskı yapmaya çalıştığımı düşünerek hemen sonuca varmazdı.

"Eminim öylesindir," dedim. "Ama biliyorsun, burada ayılar, yaban kedileri ve benzeri hayvanlar var." Aslında bu bölgede çok fazla yoktu. Hepsi ejderhaların ve kurtların kokusunu alıyor ve bizim bölgemizden uzak duruyorlardı. "Senin çocuk sahibi biri olarak sorumsuz bir tip olduğunu düşünmüyorum."

"Bu yolu ilk kez yürüdüğüm değil ve son kez de olmayacak." Çenesini tıklatarak ağzını kapattı.

Gerçekten geri çekilmen gerekiyor.

Artemis, benim fazla abarttığımı düşündü. "Özür dilerim," dedim. "Aptal gibi davranmaya çalışmıyorum. Sadece güvenliği düşünüyorum. Bu işin bir parçası. Eğer yaralanmış olsaydın ve ben orada olmasaydım, kim bilir kimsenin seni kurtarmaya gelene kadar orada ne kadar süre yatmış olurdun."

"Neden kurtarılmam gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordu. "Kendime gayet iyi bakabilirim."

Yine ellerimi kaldırdım. "Elbette öylesin. Bundan şüphem yok. Ama bu dağlarda hepimizden daha büyük tehlikeler var." Yetişkin, ateş püskürten ejderhalarla karşılaşmak da dahil. En azından. "En azından daha kalabalık olan patikalarda kal."

Burun delikleri genişledi.

Bizi nefret edecek.

"Hayır, sana ne yapman gerektiğini söylemeye çalışmıyorum," dedim. Bu durumu düzeltmem gerekiyordu. Tamamen yanlış bir taktik izlediğimi fark etmeye başladım. "Her şey yanlış anlaşıldı. Sadece senin güvenliğim için endişeleniyorum." Gözlerini kırpıttı ama daha fazla sinirlenmemiş gibi görünüyordu, ben de devam ettim. "Küçük kızını düşün. Annesi başına bir şey gelirse o ne yapar?"

Bu bardağı taşıran son damla oldu ve kesinlikle söylememem gereken bir şeydi. Bethany'nin kızarmış yüzü neredeyse morarmış, sırtı dikleşmiş ve tüm boyunu kullanarak ayağa kalkmıştı.

"Sana bir şey söyleyeyim, Maddox Kingston." Gözlerini kısarak, yüzüme lav püskürtecekmiş gibi hissettim. Kahretsin. "Ne yapıp ne yapamayacağımı kimseye söylemesine gerek yok. Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum..." Gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü, ama şehvetli, eğlenceli bir şekilde değil. Daha çok, benim olgunlaşmamış her molekülümü yargılıyor gibiydi. Ah. "Kızım her zaman benim için birinci önceliğimdir." Üst dudağı sanki onu tiksindirmişim gibi kıvrıldı ve söylediklerimi düşününce, bunu hak etmiştim. Verdiğim bilgiler doğrudu, tehlikeler konusunda yanılmamıştım. Ama Bethany'ye bunu nasıl söylediğimi iki kez düşünmeliydim. Ağzını tekrar açtı. Kahretsin, henüz bitirmemişti. "Bu lanet olası bir iz, demek ki

Sadece yürüyüş yapıyordum. İp olmadan kaya tırmanışı yapmıyordum ki.

Konuşmayı bitirdiğinde, sessizlik onun öfkesinin ağırlığıyla kulaklarımı sağır etti. Arkasını dönüp benden uzaklaştı, ama birkaç adım attıktan sonra topuklarını döndürüp geri geldi, bu sefer yüzüme yaklaşarak. "Burnunu sokup kesilmeden önce, sana para kazandıran işine bakmalısın!" Bir kez daha öfkeyle uzaklaştı. Arabanın kapısını çarpması beni irkitti.

Lanet olsun. Çok fazla ısrarcı olmuştum. Ne düşünüyordum ki? O bekar bir anne idi! Kendi işlerini kendi bildiği gibi halletmeye alışkındı. Randevu konusunda özrümü kabul ettiği için çok şanslıydım, ama sonra gidip her şeyi mahvettim.

Seni uyarmaya çalıştım.

"Kapa çeneni," diye sessizce homurdandım. Park yerinden çıkarken beni duymuş olamazdı, ama yine de, burada ormanda yakalanabilirdik.

Bethany arabayı vitese takıp virajlı dağ yolunda hızla uzaklaşırken lastikleri gürültüyle patladı. Kahretsin. O gözden kaybolana kadar ona baktım.

Eğer bunu farklı bir şekilde ele alsaydın, onunla birlikte şehre geri dönebilir, onun kokusuyla çevrili olarak, bize ne kadar değer verdiğini fark edene kadar onunla konuşabilirdik.

"Duymak istemiyorum," diye mırıldandım, yolu geçip kasabadaki parka giden patikaya adım attım. Patikanın yarısında, arkasında başka bir bilinmeyen patika olan bir açıklığa sapmıştım. Bu patika Kingston malikanesine gidiyordu. Büyükbabam ve büyükannemle malikanede akşam yemeğine gitmem gerekiyordu ve Bethany ile geçirdiğim zaman yüzünden geç kalmıştım. Uçmayı düşündüm, ama bugün zaten bir kez kıl payı kurtulmuştuk. Daha fazlasını yapmamak en iyisiydi. Yürümek yeterli olurdu. Yakında oraya varırdım. Bir dahaki sefere ailemden uzaklaşıp tek başıma uçmam gerektiğinde, çok daha dikkatli olmam gerekecekti.

Yürüyüşüm sırasında düşünmem gereken çok şey vardı ve malikanenin arka bahçesine çıktığımda, sesler duydum ve kasabada yaşayan akrabalarımın hemen hemen hepsinin kokusunu aldım.

çoğunun kendi evleri olmasına rağmen, her zaman malikanede toplanırlardı.

Dışarıdaki piknik masaları yiyeceklerle doluydu. Black Claw'a taşındığımızda ve burada vakit geçirmeye başladığımızda, hepimizin zar zor sığabileceği tek bir masa vardı. Şimdi dört masa vardı ve tüm amcalarım, teyzelerim ve kuzenlerim masalara dağılmış, küçükler ise bahçede koşuşturuyorlardı.

Büyükannem malikanenin arka kapısından çıkarken bana el salladı. "İşte buradasın."

Önce ona doğru gittim. "Sessiz bir akşam yemeği, ha?" Üç kişilik bir parti bekliyordum. Ben, büyükannem ve büyükbabam.

O gülümsedi. "Yemeğe gelmek isteyen hiçbirinizi geri çeviremeyeceğimi biliyorsun." Etrafına baktı ve hepimize duyduğu sevgi yüzünden okunuyordu. "Sonunda bir aile toplantısı oldu."

Yanağına hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra, makarna ve peynir tabağını ondan aldım ve masalardan birinde yer buldum.

Annem, bahçenin en uzak köşesindeki masadan, küçük kız kardeşimin bebeklerle oynadığı yere yakın bir yerden bana bakıyordu.

Uh-oh. Bir şey biliyordu. Yanına gittim ve yanındaki bankta, yarısı onun üzerine uzanacak şekilde oturdum. Biraz daha yaklaşıyordum kucağına oturmuş olacaktım. Güldü ve kollarını bana doladı. Anında kendimi daha iyi hissettim. Yetişkin bir adamdım, ama annemin kucaklaması her şeyi değiştiriyordu.

Ve sırf o benim annem olduğu ve bazen beni benden daha iyi tanıdığı için, geriye yaslanıp yüzümü inceledi. "İyi misin?"

"Evet, tabii ki." Yalan söylüyordum ve bunun farkındaydım, o da farkındaydı, ama henüz her şeyi anlatmaya hazır değildim. Hâlâ kafamda düşünüyordum. Ayrıca, tüm ailem oradaydı ve erkeklerin hepsi çok iyi işitme yeteneğine sahipti. Bu özel konuşmayı duymalarının yaratacağı tepkiyle uğraşmak istemiyordum.

Bana bir bakış attı, açıkça inanmadığını belli ediyordu, ama ısrar etmedi. "Konuşmaya hazır olduğunda ben buradayım."

Başımı omzuna yasladım. "Teşekkürler anne."

"İyi olmamana gerek yok, tamam mı?" Sırtımı okşadı ve kendimi yeniden yedi yaşında hissettim. Ama iyi bir şekilde. Güvenli bir şekilde.

Uzun süre masada oturduk, kolları omuzlarımda, benimkiler ise onun belinde. Ailem olduğu için ne kadar şanslı olduğumu biliyordum. Ayrılmayı düşündüğüm için suçluluk duydum. Özellikle de bunun anneme ne yapacağını bildiğim için. Ama hayatımı onların mutluluğuna göre yaşayamazdım. Beni mutlu eden şeylere göre yaşamalıydım.

Onları, özellikle annemi terk etme düşüncesi midemi bulandırıyor, ama kafamda çok fazla şey vardı. Ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Ona Beth'ten bahsetmek için doğru zaman gibi görünmüyordu. Özellikle de Bethany muhtemelen benim hakkımda kötü bir izlenim edinmişti. Annemi tanıyorsam, Beth'i beni istemediği için aptal diye nitelendirirdi. Ama ben her şeyi mahvetmişim, tabii ki bunun bir önemi yoktu. Annemin Bethany'yi azarladığını düşünmek beni güldürdü.

"Komik olan ne?"

Gülümsedi ve cevap vermemi bekledi, ama ben sadece kucaklamasından kurtuldum ve başının üstüne bir öpücük kondurdum.

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, Maddy," diye seslendi. Yemeklerle dolu masaya doğru yürüdüm ve tabağımı doldurmaya başladım. Beth hakkında anlatacak bir şey olduğunda ona anlatırım diye düşündüm. Şimdilik, kaderdeki eş konusunu başka bir güne saklayacaktım. Ayrıca, acıkmıştım ve büyükannemin yemekleri en iyisiydi.

Sadece kimse benden önce anneme bundan bahsetmezse diye umuyordum.

BETHANY

"Ee?" Kara ve Abby masanın karşısından bana bakıyorlardı.

"Ne olmuş?" Küçük pipetle içkimi karıştırdım, sonra bir yudum aldım. O pipet içmek için değil, karıştırmak içindi, ama ben onu içmek için kullanmayı hep sevmişimdir.

"Çok sessizsin," dedi Abby. Kara'nın yanına oturdu ve ikisi de sanki alnımdan bir kol çıkmış gibi bana bakıyorlardı. "Seni rahatsız eden ne?"

İç geçirdim. Sık sık içmeye çıkmazdım. Belki birkaç ayda bir. En son, Abby ile buraya gelmişim ve o gece Maddox ile tanışmışım. Ailem Tiffany'yi bir geceliğine almayı teklif etmişti ve ben de faturalarımı halletmişim, bu yüzden Kara bara gitmeyi önerdiğinde, neden olmasın diye düşündüm. Abby'ye mesaj attım ve o da boş olduğunu söyledi, böylece kızlar gecesi oldu. Abby ve Kara tanışır tanışmaz çok iyi anlaştılar, bu yüzden her şeyin yolunda gideceğini biliyordum. Ama şimdi ikisi de beni rahatsız eden şeyi konuşmam için sıkıştırıyorlardı. "Maddox'la bir tartışma yaşadım."

Abby'nin gözleri heyecanla parladı, ama Kara temkinli görünüyordu. "Ne oldu?" diye sordu Kara. "Mutlu görünmüyorsun."

Dün öğleden sonra beri öfkeleniyordum ve konuşmaya başlar başlamaz tüm öfkem ve kızgınlığım ortaya çıktı. "Maddox küstah bir pislik, olan bu."

Abby kahkahayı bastı, ama Kara hala endişeli görünüyordu. Abby'ye yan gözle baktı.

Abby sadece omuz silkti. "Maddox'u tanıyorum. Küstah bir pislik olabilir. Ama yine de iyi biridir. O sadece..." Dudaklarını büzdü. "Bazen bazı şeyleri anlamak için biraz yardıma ihtiyacı var."

"Nasıl iyi bir insan olunur gibi mi?" diye karşılık verdim.

Abby'nin yüzü soldu. "Öyle sayılır?"

"Bize ne olduğunu anlat," diye ısrar etti Kara.

"Hiç kimseye ebeveynlik tarzımı savunmak zorunda kalmadım," dedim. Kyle'ın babası hariç, ama o tamamen farklı bir konuydu ve bununla hiçbir ilgisi yoktu. "Zekamı sorguladı. Yürüyüş yapmanın akıllıca olmadığını söyledi!"

Kahretsin, sesim çok tiz çıkmıştı. Kaç tane içki içmiştim? Masadaki bardaklara baktım. Evet, hâlâ ilk içkimin içkisiydi. O kadar sinirlenmiştim. "Yani, nasıl cüret eder? Kendini ne sanıyor?" Beni sorgulaması açıkçası çok aşağılayıcıydı.

Abby gülümsedi, ama biraz acı çekiyordu. "Eminim kötü bir niyeti yoktu." Şarap kadehini yudumladı. "O gerçekten tatlı bir adam ve evet, bazen pislik olabiliyor, ama çoğu zaman öyle değil."

Kara omuz silkti. "Hala bize ne olduğunu anlatmadın."

Gülerek koltuğuma yaslandım. "Haklısın." Onlara patikada olanları özetledim ve Maddox'un sözlerini kelimesi kelimesine hatırlamaya çalıştım. "Oradan ayrıldığımda, tek yapabildiğim şey yumruğumu boğazına sokmamaktı," diye bitirdim.

Kara iç geçirdi. "Evet, kulağa oldukça kötü geliyor."

"Belki de sadece endişelenmiştir?" diye sordu Abby. "O, Black Claw'ın en iyilerinden biri."

Kara güldü. "Bunu çok daha iyi bir şekilde halledebilirdi."

"Bu onun çalışma tarzı gibi görünüyor," dedim. "Yanlış şeyler yapmak. Bu kısmı size söylemeyi unutmuşum." O gece benim randevumu neden mahvettiğini açıklamaya başladım.

Kara ve Abby, ben konuşurken ağızları açık kaldı. "Harry?" diye sordu Kara. "Bunu hiç duymamıştım!"

"Ben de, ama görünüşe göre biliniyor."

Abby başını salladı. "Aslında ben duymuştum. Jury olaydan sonra bundan bahsetmişti."

Ona sert bir bakış attım. "Neden bana söylemedin?"

Omuz silkti. "Sana bir daha seninle iletişime geçmediğini söylemiştin. Başka bir randevudan bahsedersen seni uyarırım diye düşündüm, ama aksi takdirde..."

Seni  zmek istemedim. Potansiyel bir tecav zc yle randevuya  ıksaydım, ben de çok üzülürdüm.

Bu doğruydu. Beni çok korkutmuŗtu. "Sanırım erkekleri yargılamak benim g cl  olduğum bir konu değil," dedim. " ok yazık."

"Maddox'a bir şans vermelisin," dedi Abby. "Söz veriyorum, o iyi bir adam."

Hırıldadım ve bardağımdaki içkinin geri kalanını içtim. "O beni yargıladı. Yargılanmaktan nefret ederim."

"Anlıyorum, gerçekten. Sadece onun hakkındaki fikrini tamamen etkilemesine izin verme diyorum."

"Tiff nerede?" diye sordu Kara.

"Ailemle birlikte." Tiffany'ye iyi geceler demek için aradığımda, dıŗarı çıkacağımı duyunca çok sevinmiŗlerdi. Bu da moralimi bozan bir baŗka şeydi. Erkek arkadaŗım olmadığı için hayatımı boŗa harcadığımı d ŗ nmelerinden nefret ediyordum. Mutlu olmak için bir kocaya ihtiyacım yoktu.

Son zamanlarda kolayca sinirleniyormuŗum gibi görünüyordu, ama aslında bunun nedeni herkesin bana hayatımı nasıl yaŗamam gerektiğini söylemesi idi.

Bir garson, shotlarla dolu bir tepsiyle yanımızdan geçti. "Hey," diye seslendi Abby. "Biz de ondan alalım."

Birkaç banknot salladı ve garson gülümsedi. "Tamamdır. Kızlar gecesi mi?"

"Evet," dedi Kara. "Artık bırakmaya hazırız."

Abby hesabı  dedi ve Kara her birimizin  n ne iki shot koydu. "Garsona bize yeni içecekler göndermesini de söyleyebilir misin?" Hepimiz ilk içkilerimizi bitirmiŗtik.

Kara baŗını salladı ve diğer m ŗterileri geri kalan shotlarla baŗtan çıkarmak için uzaklaŗtı.

"Bu ne?" Amber rengi sıvıyı inceledim.

Kara birini bir dikiŗte i ti. "Oh, tarçınlı."

En sevdiğim. Gülümsedim ve birini kaldırdım. Kara ikincisini, Abby ise ilkinin aldı ve kadehlerimizi tokuŗturduk, sonra üçümüz de içtik. İkincisini içtim ama daha fazlasını istedim. Tarçınlı viski çok lezzetliydi.

"Neden günde sekiz bardak su içmek bu kadar zor geliyor?" Barmen kadına elimi salladım. İki tane daha istedim. "Ama dört shot ve sekiz bira bir anda bitiyor?"

Kara güldü ve kendine iki shot daha aldı.

Abby ikinci shot'ını henüz içmemişti. "Biraz yavaşlasan iyi olur," diye fısıldadı. "Bunlar çok güçlü."

Onu eliyle uzaklaştırdım. "Sık sık içki içmem. Eğlenmenin nesi yanlış? Ayrıca..." Dördüncü shot'ımı içtim. "Bu kızlar geces!"

Kara benimle tokalaştı ve garson Long Island'ımı, Abby'nin şarabını ve Kara'nın Sex on the Beach'ini getirdi.

Viski etkisini göstermeye başladı. Kara ve ben dans pistine çıkıp, dans edebileceğimiz bir şarkı bulmak için müzik kutusuna doğru yöneldik. Seçtiğimiz şarkının ilk notaları barın hoparlörlerinden duyulmaya başladığında, kalçalarımı sallayarak dönmeye başladım ve bakışlarım doğrudan Maddox'a takıldı.

Harika. Abby de dans pistine katılmıştı, ama Kara ve benim kadar rahat ve kendinden emin değildi. Ama o bizim içtiğimizin yarısı kadar içmişti. Sarhoş hissetmek umurumda değildi. Rahatlamak güzeldi.

Maddox ve Jury barda bir şeyler sipariş ederken, ben Kara ve Abby ile dans etmeye devam ettim. Onlar orada dururken, üç farklı kadın Maddox'a yaklaştı.

Hiçbiri Jury'ye nazik bir selamdan fazlasını vermedi. Bütün kasaba onun Abby ile birlikte olduğunu biliyordu ve Kingstonlar, bir kez yerleştiklerinde kadınlarına son derece sadık olmalarıyla ünlüydü.

Her biri ellerinde birer şişeyle, dönüp salonu taradılar. Onlara dikkat etmemeye çalıştım, ama bize doğru geldiklerinde onları görmezden gelmek zordu.

Jury birasını masamıza koydu ve Abby'nin yanına yanaşarak kollarını beline doladı ve ona yaklaştı. "Ne kadar sarhoşsun?" diye müziğin sesini bastırarak bağırdı.

Abby ona yaklaşarak kulağına bir şey fısıldadı ve bu, Jury'nin yüzünde yavaşça bir gülümseme belirmesine neden oldu.

Ugh. Onlardan uzaklaştım, flört edip birbirlerine yapışmalarını görmek istemiyordum. Çok sevimliydim, ama ben

kıskançlığımı belli edecek kadar sarhoştum. O yüzden bakmamak daha iyiydi. Abby'yi kıskanmak beni iyi bir arkadaş yapmazdı.

Ne yazık ki, onlardan uzaklaştığımda, Maddox'a doğrudan bakmış oldum. Harika.

"Nasılsın?" diye sordu. Jukebox'ın yanındaki duvara yaslandı, bu da onu benim alanıma soktu. Çok yakındı.

Cevap vermedim. Bakışım yeterliydi. Müziğe uyarak kalçalarımı sallayarak ondan uzaklaştım, ama bu da beni şu anda bir tür dil hokeyi oynayan Abby ve Jury'ye bakmak zorunda bıraktı. Kara'yı görene kadar devam ettim. Bana göz kırptı ve müziğe uyarak kollarını salladı.

Onu taklit ettim ve bir süre birlikte dans ettik. Sarhoş kafamla, Maddox'un hemen arkamda olduğunu bir şekilde unuttum. Dans ederken, dönüp tekrar ona baktım. Kahretsin.

"Senden özür dilemeliyim," dedi. Sesi müziğin üstüne çıkacak kadar yüksekti, onu duyabiliyordum.

"Haklısın!" diye bağırdım. "Hem de nasıl."

Elini uzattı. Dans etmeyi bırakıp eline baktım. İç çekerek pes ettim. Özür dilemesine izin verdim, sonra dans etmeye devam ettim.

Masamıza doğru başını sallayarak, elini görmezden geldim ve kabine doğru yürüdüm. Yanıma oturdu.

"Kelimelerimi çok kötü seçmişim," dedi. Yüksek sırtlı koltukların bazı sesleri engellediği bu kabinde onu duymak çok daha kolaydı.

"Özür dilediğin için teşekkür ederim," dedim. Ona yardımcı olmaya çalıştığını anladığımı ve konuyu kapatacağımı söylemek üzereydim, ama o konuşmaya devam etti.

"Sözlerim doğruduydu, ama ifade şeklim tamamen yanlıştı."

Kahretsin. O sadece kendini daha da batırıyordu. Kara ve Abby karşımızdaki masaya oturdular ve Jury masanın ucuna bir sandalye çekip oturdu. Ben ise bu kendini beğenmiş pislige ne diyeceğimi düşünmeye çalışıyordum.

"Güzel bir yüzün olması iyi bir şey," dedim. "Çünkü iletişim becerilerin berbat." Çayımı yudumlayarak kendimi sakinleştirdim. Önde iken bırakmalıydı.

Ama sözlerimden etkilenmiş ya da özellikle rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Biliyorsun Bethany, seni tanıdığımdan beri iki kez ağzımdan kaçırıp yanlış şeyler söyledim. Ama amacım asla seni incitmek değildi. Yaptığım her şey iyi niyetle oldu."

Çenem gevşedi ve ağzımdan küçük karıştırma çubuğu düşüp bardağa düştü. "Anlamadım?"

"Sen böyle bir insan mısın?" Tanıştığımızdan beri bana hiç bakmadığı gibi baktı. "Kendini üstün hissetmek için başkalarını aşağılıyor musun?"

Tüylerim diken diken oldu. Ne cüretle benim nasıl bir insan olduğumu varsayıyordu? Her seferinde ısrarcı, küçümseyici ve otoriter davranan oydu. Ama haklıydı, gerçekten de onu incitmek için uğraşıyordum. Aklım, bir savunma oluşturup bana ne kadar uygunsuz davrandığını ona geri söyleyecek kadar hızlı çalışmıyordu.

"En azından artık hiçbir şeyi kaçırmadığımı biliyorum," diye mırıldandı. Koltuğundan kayarak Kara ve Abby'ye baktı. "İyi eğlenceler."

Birayı masada bırakarak ayrıldı ve arkasına bakmadan kapıya doğru yürüdü.

"Peki," diye homurdandım.

"Siktir," dedi Jury. "Görüşürüz çocuklar." Maddox'u takip etmek için masadan kalkarken sandalyesi gıcırdadı. Eğilip Abby'nin alnına bir öpücük kondurdu. "Birkaç saat sonra gelip hepinizi eve bırakacağım."

O başını salladı, sonra Kara ve Abby Maddox'un peşinden koşan onu izlediler ve sonra ikisi de bakışlarını bana çevirdiler.

"Ne?" diye sordum.

Abby kaşlarını kaldırdı. "Bu gerekli miydi?"

"Bana ne dediğini hatırlıyor musun?" diye sordum. "Yoksa ne kadar kötü davrandığını unuttun mu? Randevu? Yürüyüşte?"

"Hayır, Bethany, burada haksız olan sensin. Maddox yardım etmeye çalışıyordu. Niyeti iyiydi. Seninki değildi. Sen kasten onu incitmeye çalıştın."

Kara'ya destek için baktım. O Maddox'u tanımıyordu ve benim tarafımda olabilirdi.

Kara omuz silkti. "Üzgünüm, Bethany. Oldukça sert davrandın. O özür dilemeye çalışıyor gibiydi."

Siktir. Eğlenceli gecem de buraya kadarmış. Şimdi kendimi berbat hissediyordum. Bu gece, neden kendime saklanmaya eğilimli olduğumu bana hatırlatan büyük bir ders oldu. Annelik hayatı, ihtiyacım olan tek hayattı. Kızım ve işime odaklanmaktan başka bir şey yapmaya çalıştığımda, bu gece olduğu gibi her şey felakete dönüşüyordu.

Telefonumu çıkardım ve uygulamadan bir araç paylaştım. Hemen dışarıda birinin beklediğini belirten bir ses geldi. Küçük kasabamızda, araç paylaşım programları sürücüler arasında popülerdi, ancak yolcular tarafından pek kullanılmıyordu. Sürücüler, yolcu bulma umuduyla kasabanın tek barında takılmayı severlerdi. "Eve gidiyorum," dedim. "Bir gece için bu kadar heyecan yeter."

"Ben de seninle gelirim," dedi Kara. "Ofiste kalmamın sakıncası var mı?"

"Tabii," diye mırıldandım. "Sorun değil."

Abby'ye başımı salladım. Ona kızgın değildim, ama benim yerime Maddox'u savunmuştu. Belki sert davranmıştım, ama bana söylediklerinden sonra buna hakkım vardı. O benim arkadaşım olmalıydı.

Pazartesi günleri istasyonda her zaman sıkıcı geçerdi. Okuldayken sıkıcı zamanlarda ödevlerimi yapardım, bu yüzden pazartesi günleri güzel geçerdi.

Ama şu anda derslerim arasında olduğum için, sıradan bir Pazartesi'den başka bir şey yoktu. Tüm masaları temizlemiştim ve kitaplıklardaki tüm hukuk kitaplarını toz almaya başlamıştım. Yine. Bir önceki Pazartesi de tozlarını almıştı. Ve ondan önceki Pazartesi de.

Black Claw'da çok fazla suç işlenmiyordu. İnsanlar bile burayı uzak durmak için bir tür altıncı hisse sahipti. Ama yine de 24 saat polis memurlarına ihtiyaç vardı. Kazalar, kaza ve az sayıda suç işleniyordu.

Rafları tozladıktan sonra masama oturdum ve lanet olası eşimi düşünmüyormuş gibi davranmaya çalıştım. Cuma gecesinden beri durmadan onu düşünüyordum, o gece bana sadece güzel bir yüzü olan bir aptal olduğumu söylemişti.

Birlikte olmamızın imkanı yoktu. O tam bir... şeydi, o bir kaltaktı! Barda yaşadığımız tartışma, tüm hafta sonu olduğu gibi, kafamda tekrar tekrar oynuyordu. Tekrar tekrar oynayan bir film gibi.

Daha iyi, farklı davranmalıyım. Onu azarlamak yerine bu sefer doğru şeyi söylemeliydim. Ama yine de, onun yaptığı şey sınırı aşmıştı. Benim fazla küçümseyici olduğum için tartışmak ya da azarlamak bir şeydi, ama benim sadece yakışıklı olduğumu ima etmek başka bir şeydi.

Gerçi, ormanda tek başına yürüyüşe çıktığı için aptal olduğunu ima etmiştim. Bu kötü bir şeydi. Muhtemelen bunu yapmamalıyım. Niyetim o değildi, ama olan olmuştu.

Olayı yüzüncü kez tekrar tekrar düşünürken, istasyonun telefonu çaldı. Telefonu aldım, bağış talebi ya da ufak bir kaza gibi bir şey olacağını düşünerek.

"Black Claw PD, ben Maddox," dedim.

"Merhaba Maddox. Ben ilçe merkezinden Elaine. Az önce bir kamu düzeni ihlali ihbarı aldık."

Bu kesinlikle basit bir trafik kazasından daha fazlasıydı. "Detayları anlatın."

O, olayın tanımını ve adresini hızlıca anlattı. "Hemen oraya geliyorum."

Protokol gereği, büyükbabamı aradım ve karakoldan gelen çağrıları onun cep telefonuna yönlendirdim. Şerif olarak, bu onun görev tanımının bir parçasıydı.

Telefonu kapatıp devriye arabasına binip adrese doğru yola çıktım. Karakoldan çok uzak değildi, olay yerine varmam yaklaşık üç dakika sürdü. Oraya vardığımda merkeze telsizle haber verdim ve eve doğru döndüm. Komşusu caddenin karşısındaki bahçede duruyordu.

Polis arabasından iner inmez, nerede olduğumu anladım. Onu hissettim, sanki omurgamdan aşağı bir titreme gibi. İniltiyi bastırarak, duyduğum yüksek erkek sesine doğru yürüdüm. Adres, uzun bir araba yolu olan bakımlı bir evdi ve bağırış sesleri arka bahçeden geliyordu. Komşu aceleyle yanıma geldi. "Evin arkasında. Korkarım ona zarar verecek. O çok tatlı bir kız." Yaşlı kadın ellerini ovuşturdu.

"Merak etmeyin hanımefendi. Ben hallederim." Bir an durup kadının omzuna güven verici bir şekilde dokundum, sonra araba yoluna doğru yürüdüm.

Aceleci davranma.

Artemis'i görmezden gelerek, evin köşesini döndüğümde bir adamın Bethany'ye bağırıldığını gördüm. Bethany, önceki geceye göre çok daha mantıklı görünüyordu. O gece tanıştığım kişi hoşuma gitmemişti.

Sarhoştur.

Bu, onun durumuna hiç yardımcı olmadı.

"Neler oluyor?" diye sordum, ellerimi belime koyarak en derin polis sesimle.

Bethany şok olmuş bir ifadeyle bana döndü. "Burada ne *işin* var?"

Arkadaşımla çok yakınında duran adama bakarak, Artemis'i sakinleştirmeye çalıştım ve ona yaklaştım. "Bir kargaşa ihbarı aldım. Her şey yolunda mı?"

Gözlerini devirdi. "Her şey yolunda. Gidebilirsin."

"Şikayet yapıldığında öylece gidemem. Neler oluyor?" Diğer şüphelilere olduğundan daha fazla yaklaşarak yanına gittim.

Bethany sert bir sesle, "Bu beyefendi benim kiracılarımdan biri. Ona taahhütlü mektupla tahliye edildiğini bildirdim ve yasaların izin verdiği on günlük süreyi verdim. Aslında bu süreyi on gün daha uzattım. Kirayı ödemedi ve eşyalarını almadı, bu yüzden kilitleri değiştirdim. Kira sözleşmesinde belirtildiği gibi, eşyalarını ön verandaya ve bahçeye taşıtacağım, böylece ya kendisi alabilir ya da belediye onları çöplüğe götürebilir."

O konuşurken kiracının yüzü gittikçe kızardı. Ona konuşma fırsatı vermezsem, sonunda patlayacaktı. "Bayım? Adınızı ve kimliğinizi alabilir miyim lütfen?"

Cüzdanını çıkardı ve bana ehliyetini uzattı. Andrew Hamilton. Başkan gibi. Hayır, durun, o Alexander'dı. Tamam, peki.

Ehliyeti inceledikten sonra ona geri verdim. "Olaylar böyle mi oldu, Bay Hamilton?"

"Affedersiniz," dedi Bethany, o konuşmadan. Elini kaldırarak ona beklemesini işaret etti. "Yalan söylemek için hiçbir nedenim yok."

Bethany'yi görmezden gelerek kiracıya baktım. Bethany yalan söylüyor olabileceği için ona bunun doğru olup olmadığını sormuyordum. Protokol gereği ona sordum. Her iki tarafın da kendi tarafını anlatmasına izin verilmeliydi.

"Bayım," diye tekrarladım. "Bayan Leeds size bildirimde bulunduktan sonra bile kirayı ödemediniz mi?"

Leeds size bildirimde bulunduktan sonra bile kirayı ödemediniz mi?"

Adam göğsünü şişirdi, ama ne yazık ki, tek başardığı şey şişkin karnını dışarı çıkarmak oldu. "Şey, biraz geride kaldım, ama kilitleri değiştirmesinin bir nedeni yoktu. Yetiştirebilirdim."

Başımı salladım ve Bethany ile göz göze gelmekten kaçındım. Adamın söylediği tek cümle ile onun tam bir ezik olduğunu anlayabilirdim. Onu gördüğüm anda anlamıştım, ama neyse. Ona konuşma şansı vermeliydim.

Sadece yumruğunu indir.

Artemis bunu yapamayacağını biliyordu, ama Bethany'ye olan sahiplenme duygusu onu biraz mantıksızlaştırıyordu.

"Yani, tahliye edilebileceğini biliyordun," dedim.

"Şey, onun bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim." Soluk tenli adamın yanakları kızardı ve Bethany'ye öfkeyle baktı. "Yani, kim bir adama taşınması için sadece on gün verir ki?"

"Sana yirmiden fazla süre verdim ve sen zaten iki aydır kirayı ödemedin." Bethany onun saçmalıklarını hiç dinlemiyordu. "Bir hafta daha geç kalırsan üç ay geride kalacaksın. Sana fazlasıyla müsamaha gösterdim."

"Tabii, haklısın. Senin gibi şımarık bir velet? Geride kalmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun, değil mi? Muhtemelen bir tröst fonu bebeğisin."

"Yeter." Ona sert bir bakış attım. "Görünüşe göre o uygun yolları izlemiş. Eğer itiraz etmek istiyorsan, mahkemeye gitmelisin."

Yine tartışmak için ağzını açtı ama ben elimi kaldırdım. "Yeter dedim. Birinin evine gitmek..."

"Ofisine," diye Bethany sözümü kesti.

Ben ona öfkeli bir bakış attığımda, o da bana dik dik baktı. "Birinin *ofisine* gitmek, sorunları çözmenin yolu değildir. Özellikle de senin gibi bir tavırla."

Sonraki sözleri kanımı kaynattı. "Bu kaltak hayatı umursamıyor. Bazen işler zorlaşır, ama onun tek umursadığı para kazanmak."

Kendime konumumu hatırlatmam gerekti.

Ona hatasını göster.

Artemis'in fikri harikaydı, ama ben şerifin torunuydu. Black Claw'ın vekil kamu görevlisiydim. Ve kasabayı koruyan ejderhalardan biriydim — hoş olmayan sakinleri bile. "Kelimelerini yeniden düşünmeni öneririm," dedim, sesimin

" Bu senin için kötü bir yol."

Artemis beni etkilediğinde göğsüm yanıyordu. Dönüşümümün ilk haftalarından daha güçlü bir dönüşme dürtüsü hissediyordum. Bethany'yi kollarımın arasına alıp, bir daha kimsenin ona böyle davranmasına izin vermeyeceğimi söylemek istedim.

Bunun yerine, derin bir nefes aldım ve aptal adamın korkarak sinmesini izledim. Tek kelime bile etmemiş ve tehdit etmemiş olmama rağmen, içgüdüğü çığlık atarak kaçmaktı. Oldukça cesurdu. Henüz kaçmamıştı. En azından lehine olan bir kişilik özelliği vardı.

"Peki." Solgun yüzlü adam ayağını yere vurmaya üzülmeye başladı. Burun delikleri genişledi ve Bethany ile beni sırayla baktı. "*Lütfen*, eşyalarımı almama izin verir misiniz?"

Bethany başını salladı, ama yüzü biraz yumuşadı. "Söz veriyorum, eşyalarına en büyük saygıyla davranacaklar." Telefonunu çıkardı ve birkaç tuşa bastı. "Numaran hala bu mu?" Telefonunu ona gösterdi.

Adam gözlerinde ölümcül bir bakışla başını salladı. "Evet," dedi sıkı bir sesle.

"Söz veriyorum. Nakliyeciler eşyalarını özenle paketleyip taşıyacaklar. Ne zaman gelip gideceklerini öğrenir öğrenmez sana mesaj atarım, ama polis eşliğinde olmadan mülke geri dönemezsin."

"Memur bey," dedi Andrew boynunu uzatıp burnunu havaya kaldırarak. "Eğer herhangi bir eşyam eksikse beni mülke kadar eşlik edebilir misiniz?"

Ona yumruk at, sonra hayır de.

"Gitmeyi planladığınız gün öncesinde ofisi arayın. Birini göndeririz."

Dudaklarını büzdü ve tekrar aramıza baktı. "Peki."

Dönüp uzaklaştı. Yola çıkmasını bekliyordum ama çıkmadı. Bethany'nin evinin yanındaki bahçeden geçti. "Nereye gidiyor?" diye sordum.

"Mülklerimin çoğu bu caddede. En büyük evi kendime aldım, geri kalanını kiraya verdim." O pisliğin ona şiddet uygulayarak tehdit etmediğinden emin olmak için geldiğimi biraz olsun minnettar olabilirdi.

. Ama o sadece sinirli gibiydi.

"Kiracılarınızın bu kadar yakın olması tehlikeli görünüyor." Dönüp eve baktım. Daha önce pek dikkat etmemiştim. Kapalı olan bir Fransız kapısının önünde duruyorduk. "Ofisiniz mi?" Kapıyı işaret ettim.

Cevap vermeden başını salladı.

"Ve üstünde mi yaşıyorsunuz?" Fransız kapıların üzerindeki pencerelere baktım. İkinci kat.

O içini çekti. "Evet. Tiffany ve ben üst kattaki evde yaşıyoruz. Bodrum katı benim ofisim. Başka sorunuz var mı?"

Onun tavrını görmezden geldim. "Bu sık sık olur mu?" Komşunun bahçesini işaret ettim. Andrew Hamilton, iki bahçe ötedeki evinden neredeyse görünmüyordu.

"Hayır," dedi. "Şu anda sadece birkaç kiracı var. Onları çok dikkatli bir şekilde seçiyorum ve şimdiye kadar hepsi harika insanlardı. O da yaklaşık bir yıl boyunca öyleydi. Son zamanlarda ödemeleri gittikçe gecikmeye başladı, sonra da tamamen kesildi."

"Belki de bir güvenlik görevlisi tutmayı düşünmelisin," diye düşündüm. Evi incelerken, evi daha güvenli hale getirmek için yapabileceği olası iyileştirmeler aklımda dönüp duruyordu. "Bazı projektörler kullanabilirsin," dedim dalgın dalgın.

Bethany homurdandı ve ona baktığımda kollarını kavuşturmuştu. Kahretsin.

"Hayır, dur," dedim. "Bu sadece bir öneri. Beni ilgilendirmez." Birkaç adım geri çekildim ve kollarımı kaldırdım. "Sınırlarımı aşmaya ya da sana nasıl yaşayacağını söylemeye çalışmıyorum."

Çenesini sıktı, dikkatimi saçlarına ve boynunun kıvrımlarına çekti. Güneş ışığı saçlarındaki sarı vurguları yansıtıyordu. Koklamak için güçlü bir dürtü hissettim, ama bu çok ürkütücü olurdu. *Beni* uzak tutmak için güvenlik görevlisi tutabilirdi. "Tamam, o zaman." Elimi beceriksizce çırtım. "Ben gidiyorum o zaman. Bir şeye ihtiyacın olursa, bana nasıl ulaşacağını biliyorsun." Birkaç adım daha geri çekilerek, gergin bir şekilde güldüm. "İstasyona."

Kaşlarını kaldırdı. Topuklarımı döndürdüm ve evin köşesine doğru yürüdüm, bakışlarının ağırlığı içimi yakıyordu

. Geri dönmem mümkün değildi. Sadece garip hissetmekle kalmamış, aynı zamanda biraz da kızmıştım. Minnettar olabilirdi.

Yol boyunca yürürken, ona yardım etmek ve pisliğin ona sataşmaması için yaptıklarımın karşılığı beni daha da rahatsız etmeye başladı. Ben sadece işimi yapıyordum. Bu onu rahatsız ediyorsa, başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Ona karşı bir şeyim yoktu, ama o açıkça benim hayranım değildi. Elbette aptalca davranmıştım, ama özür dilemeye çalıştım ve iş yaparken bile nazik davranabilirdi. En azından kaba davranmasa bile olurdu.

Bu noktada, uyumlu olmadığımız açıktı. Onu kaderimdeki eş yapmaya iten içgüdü neydi bilmiyordum, ama açıkça bir sorun vardı. Bir hata vardı. Birbirimiz için yaratılmış olmamızın imkanı yoktu.

Birçok şeyim vardı, ama kasıtlı olarak incitici olmak bunlardan biri değildi.

Bununla uğraşmamak en iyi çözüm gibi görünüyordu. Black Claw'da o kadar uzun süre kalacağımı bile bilmiyordum. Onunla konuşmamak için elimden geleni yapacaktım. Belki de Kaliforniya iyi bir fikirdi.

Komşum verandasında oturuyordu ve ben devriye arabasına doğru yürürken ayağa kalktı. "Her şey yolunda," diye seslendim. "Yardımanız için teşekkürler." Daha çok müdahale gibi. Bethany benim yardımımı istememişti.

O başını salladı ve evine girdi, ben de devriye arabasına binip derin bir nefes aldım. Karakola dönüp telefonları açma zamanı gelmişti.

Artemis'in de görüşlerini alarak, yol boyunca Bethany hakkında düşünmeye devam ettim. O, anlaşmazlıklarımızı çözene kadar Bethany ile bir odaya kilitlenmemiz gerektiğini düşünüyordu.

O deliydi. Bu, sadece birimizin daha da sinirlenmesiyle sonuçlanacaktı.

İstasyona girdiğimde, babamın devriye arabası çoktan oradaydı. İçeri girip onu masasında bilgisayarında yazı yazarken buldum. "Merhaba baba," dedim. "Burada ne yapıyorsun?"

Başını kaldırıp ağzını açtı, sonra bana bir bakış attı ve geriye yaslandı. "Bitirmem gereken bazı evrak işleri vardı. Ne oldu?"

Nasıl oluyor da her zaman anlıyordu? Birbirimizi birkaç yıldan fazla tanı mıyorduk, ama nedense her zaman yüzümden

ve vücut dilimi okurdu. Bu, bir tür baba-oğul ejderha bağı gibi bir şey olmalıydı. İç geçirdim ve masasının karşısına oturdum. "Baba?" diye fısıldadım. Kaşlarını kaldırdı. "Evet?"

"Ejderhalar eşleri konusunda hiç yanılırlar mı?" Sesim somurtkan ve hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve bunun farkındaydım. Ama lanet olsun, somurtkan ve hayal kırıklığına uğramıştım, bu yüzden bu ses tonu uygun düşüyordu.

Babam şaşkın görünüyordu. "Nedense, senin böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordum." Başını salladı ve başını yana eğdi. "Bilmiyorum, evlat. Genelde yanıldıklarını sanmıyorum. Artemis ne diyor?"

Artemis yanıt olarak hırladı. *Yanılmıyorum.*

"O yanılmadığını düşünüyor, ama ben yanıldığını düşünüyorum. Hiçbir senaryoda, onunla birlikte çalışabileceğimizi hayal edemiyorum." Bunu yüzlerce kez düşündüm. Senaryolar mantıklı gelmiyordu.

"Daha önce bir ejderhanın yanıldığını hiç duymadım," dedi. "Hepimizin bir noktada eşlerimizin uyumsuz olduğunu düşündüğümüzü biliyorum, ama sonunda her zaman yoluna giriyor. Harley ve Stefan'ın da böyle uyumsuzlukları vardı, değil mi?"

Başımı salladım. "Jury'de öyleydi, ama sonuçta yoluna girdi. Ama bu durum farklı. O benden hoşlanmıyor. Hiç hoşlanmıyor. Ve benim gibi biri değil. Biraz acımasız."

Babam güldü, ama sesi hüznüldü. "Bazen insanlar istemeden yanlış bir izlenim bırakırlar, sonra onları tanıdıkça, sandığın gibi olmadıklarını anlarsın. İlk izlenimler oldukça yanıltıcı olabilir."

Bilgisayar klavyesindeki birkaç tuşa bastı ve dizüstü bilgisayarını kapattı. "Biraz daha zaman tanı. Belki o seni şaşırtacak, ya da sen kendini şaşırtacaksın. Ve en önemlisi, Artemis'e güvenmeyi öğrenmelisin. O seni yanlış yönlendirmez. Tecrübelerime göre, ejderhalarımız bize gösterdiklerinden çok daha fazlasını biliyorlar."

Babamı seviyordum. Genelde harika tavsiyeler verirdi. Onu yeniden bulmak, annem ve benim için olabilecek en iyi şeydi. Ama bu sefer, çok yanılmıştı. Artemis, onun kokusuna falan takıntılıydı.

Aramıza biraz mesafe koymak çözümdü. Bu, hem Artemis'in hem de benim, Bethany'yi bu kadar çekici kılan şeyin üstesinden gelmemize yardımcı olacaktı.

Bethany'yi bu kadar çekici kılan şeyi atlatmamıza yardımcı olacaktı. O güzel bir kadındı, elbette, ama dünyada çok güzel kadınlar vardı. O özel bir kadın değildi.

Bunu kendime inandırdım çünkü Artemis yanılıyordu. Bethany bizim kaderimizdeki eşimiz değildi.

7
BETHANY

Perşembe günü geldiğinde, artık yeterince katlanmışım. Haftanın geri kalanını izinli geçirmek giderek daha cazip gelmeye başlamıştı. Potansiyel mülkler yoktu, evrak işlerim bitmişti ve Kara'nın bakım işleri vardı, ama benim yardımına ihtiyacı yoktu.

Zaten yapacak bir iş olduğundan bile emin değildim. Ofisimin kapısının çalınması, dizüstü bilgisayarımı kapatıp iç çekmem için yeterliydi. "Girin."

Kara'ydı. "Az önce seni düşünüyordum," dedim. "Bana verecek bir şeyin var mı?"

Kara başını salladı ve oturdu. "Hayır, dün Andrew Hamilton'ın tahliyesiyle uğraştıktan sonra hafta sonu izin alıyorum. Acil bir durum olursa ilgilenirim."

Vücudumu sandalyeye bırakıp başımı geriye yasladım. "Andrew Hamilton tam bir kabustu. Yardımın için teşekkürler. Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Tabii," dedi. Hiçbir sorun çıkmadığından emin olmak için taşıyıcıları denetlemeye gitmişti. "Andrew, Jury Kingston ile birlikte geldi ve evi dolaştılar. Andrew, taşınmadan önce hasarlı olduğunu söylediği yerleri gösterdi ve hasar depozitosunu geri vermemiz için uğraştı."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Şaka yapıyorsun. Geri alacağını mı sanıyor? Depozito hasarları karşılamak için kullanılır, tabii ki, ama zaten ödenmemiş kira borcuna gitti."

Omuz silkti. "O bu gerçeğin farkında değil gibi görünüyor."

Boğazımda çığlık atma isteği yükseldi. "Bunu kira sözleşmesine ve tahliye bildirimine yazdım!"

Kara bana üzgün bir gülümseme attı. "Senin polisi aradığından mı bahsetti?"

O pislik. Ona durumu düzeltmesi veya kirasını ödemesi için defalarca şans vermişim. Aylardır bana tek kuruş ödememişti. "Hayır, ben aramadım. Komşulardan biri aradı çünkü bana bağıırıyordu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Neden beni aramadın?"

Kara çok sert bir kadındı. İşinde öyle olmak zorundaydı. Erkek egemen bir sektörden bahsediyoruz. "Maddox geldi."

Dik oturdu. "Hayır. Ne oldu?"

Olayı anlattım. Anlattıkça, o da daha çok irkildi. "Ne dedin?" diye sordu, Maddox'un bana nasıl güvende olabileceğimi anlatmaya çalışıp sonra da geri adım attığını anlattıktan sonra.

"Hiçbir şey," dedim. "O evin köşesini dönene kadar ona baktım, sonra içeri girdim."

"Bardan sonra, bu çok garip bir durum olmalı, ama sen biraz sert davranmış olabilirsin." Cevabımı bekledi.

"Nasıl yani? Sürekli işime burnunu sokuyor," dedim. "Ne zaman arkamı dönsem, orada oluyor."

Kara benim bahanemi yutmadı. "Bu sefer onun suçu değildi. Biri onu çağırıldı, değil mi?"

Başımı salladım. Yaşlı komşum aramıştı. "Evet."

"Adama biraz müsamaha göster. Belli ki sana karşı bir şeyler hissediyor." Omuz silktili. "O kadar yakışıklı ki, ona aşık olmayan bir kadına alışkın değildir muhtemelen."

"Haklısın herhalde. Yakışıklı ve popüler, ama kibar değil. Hayatında hiç kibar olmak zorunda kalmamış herhalde."

İkimiz de birkaç dakika boyunca kahkahalara boğulduk. "Her neyse, Andrew artık benim evimden ve hayatımızdan çıktı, şükürler olsun. Maddox olayı garipti, ama artık bitti."

Kafasını salladı. "O kadar emin değilim. Eminim tekrar deneyecektir."

"Olmaz." Gülerek masamı topladım. "Artık fotoğrafı onda."

"Uzun hafta sonu mu?" diye sordu ve masanın etrafında hareket eden ellerime bakarak, kendimi çalışmaya zorlayabildiğim az miktardaki işleri temizledi.

"Evet. Tiff'le eğlenceli şeyler yapıp kafamı buradan uzaklaştıracam. Bu strese ihtiyacım yok."

Gülümsedi. "Kulağa harika geliyor. Ben de bir tane alacağım, tabii çılgınca bir şey olmazsa." Kızardı ve başını eğdi. "Bir randevum var."

Ağzım açık kaldı. "Neden bunu en başta söylemedin?" diye sordum. "Anlat!"

Bana kasabadaki nalbur dükkanında bir adamla tanıştığını anlattı. Adını tanımadım. "Eğer işler yolunda giderse, sana bir kadeh şarap içmeye gelip her şeyi anlatırım."

Dizüstü bilgisayarımı çekmeceye koydum ve ayağa kalktım, onun adına mutluydum. Ben çıkmak istemiyordum diye, arkadaşım için heyecanlanmadığım anlamına gelmezdi. Kara çok tatlı biriydi ve ona iyi davranacak harika bir erkeği hak ediyordu. "Harika. Hadi başlayalım."

Garaj yolunda vedalaştık ve yollarımız ayrıldı. Andrew'un boşalttığı evden çok uzak olmayan, kiralık evine doğru yürüdü. O bedava kira ödüyordu, ben de çok ucuz bir bakım elemanı bulmuştum. Her şey bizim için harika sonuçlanmıştı.

Arabama atladım ve anneme Tiff'i hazırlamasını söyleyen bir mesaj attıktan sonra ailemin evine gittim. Hafta sonumuzu parkta geçirmek istedim, sonra belki yarın şehre gidip kapalı yüzme havuzuna giderdik. Hava kesinlikle ısınmaya başlamıştı, ama açık havada yüzmek için henüz yeterli değildi.

Ailemin evi normalde ferah bir yer değildi. Annem flört etmek ve benzeri konularda bana o kadar çok baskı yapıyordu ki, içeri girdiğimde ne söyleyeceğinden korkuyordum.

"Merhaba, tatlım." Annem ocakta öğle yemeği için bir şeyler karıştırıyordu. "Aç mısın? Tiffany, dedemle sanat projesini temizliyor."

"Tabii, teşekkürler." Ailesinin meşhur taco çorbasından bir kase doldurdu. "Vay canına. Kokusu harika." Kokuyu içime çektim ve biraz rahatlardım. Flörtler hakkında konuşmaya başlamamıştı, bu iyiye işaretti.

Çok erken rahatlardım. Ağzıma bir lokma aldığım anda, o konuşmaya başladı. "Demek erken geldin. Tiff'i bırakmak istemediğinden emin misin? Belki geceyi orada geçirirsin?"

Ve işte başladı. "Anne, lütfen," mırıldandım. "Başlama." Ağzımdaki lokmayı yuttum ve anneme sert bir bakış attım.

"Peki, yakın zamanda bir randevun var mı?" Kaşlarını kaldırdı ve kaşığı ocağın üzerine bıraktı. Bana kızmıştı.

Ama lanet olsun, ben de ona kızgındım. "Anne! Kes şunu. Çıkmaya karar verirsem, ilk bilen sen olursun. Şu an için, olduğum halimden memnunum."

"Aşkı bulmak istemiyor musun? Gençleşmiyorsun, Bethany." Anne sesiyle konuşmaya başladı. "Tiffany'nin güçlü bir baba figürü olması onun yararına olur, senin de seni seven ve değer veren biri olması senin yararına olur."

"Erkeğe ihtiyacım yok!"

"Elbette bir erkeğe *ihtiyacın* yok, canım. Ama inan bana, bir arkadaşının olması çok daha iyidir."

O içini çekti ve ellerini karşımdaki adaya koydu. "Kızlar mı? Kadınları mı tercih ediyorsun? Sorun değil tatlım, benim için fark etmez."

Ona sert bir bakış attım.

"Gerçekten, eğer eşcinselsen, bana söyle. Babanla bunu konuştuk ve sen mutluyusan biz de mutluyuz." O kadar samimi ve endişeli görünüyordu ki, sinirim bir anda geçti.

Kahkahayı bastım. O en büyük işgüzarı, ama bunu beni sevdiği için yaptığını biliyordum. "Anne, seni seviyorum. Kızlar değil. Ben eşcinsel değilim. Şu anda yalnız olmaktan memnunum."

Yüzünde benim mizahımı yansıtan bir ifade yoktu. "Daha fazla torun istiyorum Bethany ve sen benim tek çocuğumsun. Her şey sana bağlı."

Yüzümü buruşturup çorbamı bitirdim. O mutfakta dolanmaya ve torunlar ve arkadaşlık hakkında konuşmaya devam etti. Onu görmezden gelerek sosyal medya hesaplarımdan birini kaydardım.

"Beni dinliyor musun?"

Annemin sesi yine sinirli geliyordu. Yüzümü telefondan kaldırıp suçlulukla ona baktım. "Tabii, dinliyorum."

"Senin sonunda çılgın bir yaşlı kedi kadını olacağını söylemiştim."

Yeter artık. "Anne, eğer bekar kalmaya karar verirsem, bu benim sorunum. Beni sevdiğin için böyle davrandığını biliyorum, ama yeter artık. Artık durmanın zamanı geldi."

Birkaç saniye bana baktı, ama ben geri adım atmadım.

"Peki," dedi. "Bırakacağım."

"Teşekkür ederim."

"Şimdilik."

İç geçirdim, ama ondan alabileceğim en iyi şey buydu. Ziyaretimin geri kalanını iş, babam ve Tiffany hakkında konuşarak geçirdi. Bu ara bana tekrar rahatlamamı sağladı. Ayrıldığımızda, ona artık kızgın değildim ve ona sıkıca sarıldım. "Pazartesi görüşürüz."

Yanağıma öpücük kondurdu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Kyle'ı kaybettikten sonra, hayatımda hala iki ebeveynimin de olması için çok minnettardım. Her şey çok daha kötü olabilirdi.

Parka kadar Tiffany ile konuştum, sonra onu serbest bırakmadan önce güneş kremi sürmek için onu bağlamak zorunda kaldım. Henüz üç yaşındaydı ama kaydırağı çok seviyordu. Kaydırağı iyi kullanabildiği için, daha büyük çocukların daha sık gittiği bu parkta oynamasına izin verdim. Çoğu sekiz yaşında gibi görünüyordu.

Orada neredeyse bir saat geçirdikten sonra, bir çığlık dikkatimi Tiffany'den uzaklaştırdı. Küçük bir çocuk salıncaktan düşmüştü. Ayağa fırladım, ciddi bir şekilde yaralanmışsa annesine yardım etmeye hazırlandım.

O ayağa kalkıp annesiyle el ele salıncaklardan uzaklaştığında, ben de rahatlayıp tekrar oturdum. Tiffany'nin tiz sesi kalbimi daha da hızlı çarptırdı. "Anne, yardım et!"

Jungle gym'e doğru koştum. "Neredesin?" diye seslendim.

"Maymun barlarında. Yardım et!"

Ben salıncaklara bakarken, o birkaç saniye içinde nasıl oraya kadar gidip maymun barlarına tırmanmıştı? Tırmanma oyuncağını dolaştım ve onu ilk barlardan birine asılı buldum. "Oraya nasıl çıktın?"

"Kayıyorum!"

Oyun alanının kumlu zemini üzerinde olabildiğince hızlı koşarak ileriye doğru fırladım. Tünel görüşü varmışçasına, ellerinin parmak parmak demirlerden kayıp düştüğünü gördüm. Ona zamanında yetişemeyecektim. Bu kadar hızlı buraya gelmesinin imkânı yoktu.

Bir hayalet gibi birdenbire ortaya çıkan Maddox, Tiffany'nin altına atladı ve tam bırakacağı anda onu yakaladı. Onu döndürdü

ben koşarken onu kucağıma bıraktı. Onu yere oturtup kontrol ettim, ama korkmuş olması dışında bir şeyi yoktu. İyi olduğundan emin olur olmaz, onu kendime çekip kollarını boynuma doladım ve küçük hıçkırıklarını kulağımda hissettim.

"Teşekkür ederim," dedim hayretle. "Nereden geldin?" Yolu işaret etti.

"Koşuyordum."

Geç de olsa, onun ter içinde olduğunu fark ettim. Nem emici gömleği sıırıksıklamdı ve yüzünde ter damlaları vardı. "Ne kadar koştu?"

Dışarısı o kadar sıcak değildi. "Dağın tepesine kadar." Bir hafta önce beni durdurduğu patikaya giden yönü işaret etti.

Çok hızlı koşmuş olmalıydı. "Çok teşekkür ederim. Onu zamanında kurtaramazdım. Kum olduğunu biliyorum, ama onun kadar küçük bir çocuk için çok yüksek bir düşüş."

Kollarını boynumdan çektim ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne baktım. "Tatlım, oraya nasıl çıktın? Tek başına tırmanma demirlerine çıkmaman gerektiğini biliyorsun."

Parkın etrafına bakındı. "Bir kız bana kalkmama yardım etti, ama şimdi onu göremiyorum."

Ben iç geçirdim. "Bu yüzden onu bu parka getirmek yerine, patikanın aşağısındaki daha küçük parka götürmeyi tercih ediyordum," dedim. "Ama o kaydırağı çok seviyor ve tırmanma oyuncaklarının çoğu ona uygun. Onu sadece maymun barlarından ve salıncaklardan uzak tutuyorum."

Maddox başını salladı ve Tiffany'ye yaklaştı. "Dikkatli ol, yoksa annen kalp krizi geçirecek." Tiffany, onun tavsiyesini ciddiye almış gibi, bilgece başını salladı. Maddox güldü. "Çocuklar kurnazdır. Sürekli zor durumlara düşerler. Kendini suçlama. Ben çocukken anneme yaptıklarımı bir bilsen..."

Ben güldüm. "Eminim yapmışsındır. Öyle bir tip gibi görünüyorsun."

Elini kalbinin üzerine koydu. "Oh, benim hakkımda ne düşünüyorsun düşündüğünü tahmin edemem."

Hareketleri, benim için üzücü bir şekilde kalbimi çarpıtiyordu. Bu onunla yaşadığım en iyi, en doğal etkileşimdi. İkimiz de

garip davranmadı ya da üzerimizde bir yük varmış gibi davranmadı. "Peki, teşekkürler

"Torunumuzu güvende tutmak için gereken ebeveynlik bu mu?"

Sesi bir anda iyi ruh halimi mahvetti. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım, sonra arkamı döndüğümde Kyle'ın anne babasının ellerini kavuşturmuş ve yüzlerinde öfkeli ifadelerle yakınımda durduklarını gördüm.

Eninde sonunda bunu yapacaklarından endişeleniyordum. İçeri dalıp hayatımı mahvetmeye çalışacaklardı. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

İkisi de beni görmezden geldi. Tiffany, kime konuştuğumu görmek için kollarımda dönmüştü. Tabii ki, Kyle'a çok benziyordu ve onu doğduğundan beri ilk kez görüyorlardı. Şaşkına dönmüşlerdi.

Kyle'ın annesi Mary öne çıktı. "O çok değerli," diye fısıldadı.

"Katılıyorum." Sesimin sertliğini engelleyemedim. "Üç yıldır çok değerliydi."

"Senin iyi ebeveynlik anlayışın bu mu?" diye sordu Walter. "Onu, hiç çıkmaması gereken bir tırmanma oyuncağından düşmesine izin vermek mi?"

Kanım dondu. "Kızımla ilgili yaptıklarımı yargılamaya hakkın yok."

Mary burnunu çekti. "Göreceğiz bakalım." Bana zehirli bir bakış attı ama Tiffany'ye gülümsedi. Ne yazık ki, Tiff Mary'nin bana baktığı sırada yüzündeki ifadeyi gördü. Tiffany yüzünü boynuma gömdü. "Anne, git," diye fısıldadı.

"Ne demek göreceğiz?" diye sordum.

Walter, Mary'nin kolunu çekti, o da onun yanına geri çekildi. "Bu, senin ihmalkar bir anne olduğunu kanıtlıyor demek. Tek başına bir kız çocuğu yetiştirmek için çok meşgulsün. Velayet davası açmaya karar verdik."

Şok içinde ona baktım. Üç yıl boyunca sadece sarhoş halde telefon edip durduktan sonra, torununun velayetini almayı mı bekliyordu? "Cesedimi çığnemedi olmaz," diye öfkeyle bağırdım. Kenara çekilip yanlarından geçmeye çalıştım, ama Walter yana kayarak yolumu kesti.

"Sen evcilik oynayan bir çocuksun," dedi. "Ve sen oğlumuzu öldürdün. Velayeti alacağız."

Tiffany sadece üç yaşındaydı, ama akıllıydı. Ne dediklerini, ya da en azından niyetlerini anlayabilirdi. "Bunu burada, şimdi yapmaya nasıl cüret edersiniz? Bizi burada nasıl buldunuz ki?"

"Sen evde yokken, annenin evinin önünden geçtik," dedi Mary. "Araban orada değildi. Black Claw çok küçük bir kasaba. Olabileceğin başka birkaç yer vardı."

Beni aramak için her yeri dolaşmışlardı. "Arayıp randevu alabilirdin. Bu işi dostane bir şekilde halledebilirdin. Şimdi Tiffany senden korkuyor ve sen de diğer çocukların önünde olay çıkardın." Oyun alanının çevresindeki banklarda oturan, bize bakıp konuşmalarımızı dinlemeye çalışan tüm ebeveynleri işaret ettim.

Öfkem artmaya başladı ve sesim titredi. Onlara bir kez daha azarlamak için ağzımı açtım, ama omzumdaki bir el beni durdurdu. Maddox'un arkamda olduğunu tamamen unutmuştum.

O öne çıktı. "Ben Maddox. Şu anda öyle görünmeyebilirim, ama ben Black Claw'da şerif yardımcısıyım. Tehditler savurmak yerine burayı terk etmeniz sizin için en iyisi olur."

"Burada olma hakkımız var," diye kekeledi Walter. "Biz Tiffany'nin dedesi ve ninesiyiz."

"Öyle olabilir, ama avukatlar boşuna var değiller." Bana ve Tiff'e baktı. "Profesyonel görüşüme göre, davanız yok, bu yüzden aile velayet davalarında bilgili birine danışmadan önce tehditlerden vazgeçerseniz iyi olur."

"Sen kendini ne sanıyorsun?" diye tısladı Walter.

Gülümsedi, ama bu güven verici olmaktan çok tehditkardı. "Maddox Kingston," dedi. Boyu uzamış ve daha heybetli görünmeye başlamıştı, ama elbette bu imkansızdı. Aniden, onun sürekli etrafımda olması o kadar da kötü bir şey gibi gelmemeye başladı. Kyle'ın ailesine karşı bir müttefikim olduğu için minnettardım.

Kingston adını açıkça biliyorlardı. Kara bana söylemişti ama ben fark etmemiştim, bu isim kasabada sandığımdan daha fazla ağırlık taşıyordu. Walter ve Mary hafifçe geri çekildiler ve Mary saçlarını düzeltti. Konuştuğumuz süre boyunca gözleri sadece Tiffany'deydi.

, onu doğru hatırlıyorsam, velayet davasıyla ilgilenmiyordu. Muhtemelen Tiff'i ziyaret etmekten mutlu olurdu.

Walter ise başka bir hikayeydi. Ama homurdandı ve Mary'ye baktı. "O zaman bir avukata danışalım." Bana son bir kez sert bir bakış attı, sonra bir eliyle Mary'nin belini tutup onu döndürdü. Çok kontrolcüydü. Çocukken hep Kyle'ın evinde değil de benim ailemin evinde vakit geçirmemizin en büyük nedeni buydu. Beni babasının sert sözlerine maruz bırakmak istemiyordu.

Onların uzaklaşmasını izledik ve arabaları otoparktan çıkar çıkmaz adrenalinim düştü ve titremeye başladım. Tiffany, sadece bir çocuğun sahip olabileceği dirençle neşelendi. "Anne, kaydırak?"

"Tabii ki tatlım. Git kaydırdıktan kay."

Maddox'un eli hala omzumdaydı. Tiffany'yi kuma oturtmak için eğildiğimde eli omzumdan kaydı ve onun merdivenlere doğru koşmasını izledim. "Her şey yoluna girecek," dedi. "Harika bir itibarın var ve Black Claw'daki herkes kızına ne kadar bağlı olduğunu biliyor."

Kızım neredeyse düşecekken gözlerimi ondan ayırmadım, ama onun sözleri beni rahatlattı ve sakinleşmeme yardımcı oldu.

"Ben iyi bir anneyim," diye savunmacı bir şekilde fısıldadım. "Pek çok şeyde iyi değilim, ama çok iyi bir anneyim."

Yine ellerini omuzlarıma koydu ve sıktı. Dokunmasına ya da rahatlatmasına aldırmadım, bu yüzden uzaklaşmadım. Bu, ilişkimizde ve birbirimize davranışımızda yeni bir sayfa açmıştı.

Buna kızmadım.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı.

Onun sözlerinin neden içimi ve sinirlerimi yatıştırdığını bilmiyordum, ama öyle oldu. Ona inandım. Kafamı öne arkaya sallayarak Maddox ve Tiffany'ye bakabilmek için döndüm ve ona gülümsedim. Sonra hızla kızımı tekrar tırmanma oyuncağında buldum. "Teşekkür ederim."

"Tehditlerini yerine getirirlerse beni ara," dedi. "Üniversiteye gidip avukat olacağım ve polis karakolundaki işim sayesinde ilçedeki tüm avukatları tanıyorum. Birini bulmana yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım."

Ona tekrar teŖekk r ettikten sonra uzaklaşmasını izledim. Tiffany'ye veda etti, sonra patikaya geri döndü ve koşmaya başladı. Tiffany'yi tekrar buldum ve onu keskin gözlerle izledim. Zihnimin bir köşesinde, akıl sağlığımı ve iyi bir adamı kendimden uzaklaştırıp uzaklaştırmadığımı sorgulamaya başladım.

MADDOX

"Sonra Carrie, Cassie'ye Connie ve Callie'nin arkasında cheerleading rutinleri yaptıklarını söyledi, inanabiliyor musun?"

Kız kardeşim Hailey'e hayretle baktım. "Bütün bu insanlar gerçek mi, neredeyse aynı isimleri mi var?"

Kız kardeşim kıkırdamaya başladı ve kendini kanepeye attı. "Madd, sen çok çılgınsın. Tabii ki gerçekler, onlar benim dünyadaki en iyi arkadaşlarım!"

O konuşurken, onun hareketli yüzünü izledim ve onun zaten on üç yaşında olmasına hayret ettim. Neredeyse siyah saçları ve büyük gözleriyle çok güzeldi. Her geçen gün annemize daha çok benziyordu. Ve neyse ki biyolojik babasına hiç benzemiyordu. Sporu severdi ve erkek fatma bir kızdı, ama bir gün, o çıkmaya başladığında ve ergenlik dönemine girdiğinde, onu koruyan ağabeyi olmak zorunda kalacağımdan kötü bir hisse kapıldım.

Ugh. Sevimli küçük kız kardeşimin çıkacak yaşta olması fikrinden nefret ediyordum. Ama babam üvey kızına karşı o kadar koruyucuydu ki, muhtemelen onun koruyucusu olma şansım olmayacaktı. Muhtemelen o bu işi hallederdi.

Onun konuşmasında bir erkek ismi duydum. "Dur, geri dön," diye sözünü kestim. Kafasını eğdi ve bana tüm tavıyla baktı. "O çocuk kim?"

Hailey gözlerini devirdi. "O sadece bir çocuk," dedi. "Erkek arkadaşlara ayıracak vaktim yok, bu konuyu *bir daha* açma."

Belki ona bir ya da iki kez ergen erkeklerin güvenilmezliği hakkında nutuk çekmiştim. Ya da üç kez. Sonuçta bu, kardeşi olarak benim görevimdi. "Peki," dedim.

"Yemeğe gelin!" diye bağırdı annem mutfaktan. İçeri girdiğimizde babam çoktan masaya oturmuş ve en sevdiğim yemekler masaya dizilmişti. Taco salatası.

İnledim ve yere çöktüm. "Bu harika görünüyor."

"Neden daha sık bizimle yemeğe gelmiyorsun?" diye sordu annem. "O küçük dairede sadece dondurulmuş yemekler yediğini biliyorum."

Kâsemi doldururken durup, ona sahte bir kibirli bakış attım. "Hayır. Ben de dışarıdan yemek sipariş ediyorum."

Hailey kahkahayı bastı ve annem onun kafasına hafifçe vurdu. "Onu cesaretlendirme."

"Ah, Madd, sormak istediğim bir şey vardı." Hailey bir kase aldı ve kaşığı benden aldı. "Geçen gün parkta ne oldu?"

Kaşlarımı çattım ve küçük kız kardeşime baktım. "On üç yaşındakiler çok dedikodu yapar. Bunu nereden duydun ki?"

"Cassie'nin ablası bebek bakıcılığı yapıyordu ve ona yardım etmesi için onu da yanına aldı.

O senin bir kahraman olduğunu söyledi.

Ona gözlerimi devirdim ve salatadan büyük bir lokma yuttum. "Doğru zamanda doğru yerdeydim."

Hailey başını salladı. "Cassie yalan söylemez."

"Neden bahsediyor?" diye sordu annem.

"Parkın arkasındaki patikada koşuyordum ve ormandan çıktığımda Tiffany Leeds'in tırmanma demirlerinden düşmek üzere olduğunu gördüm. Herkesin gözü onun üzerindeydi, ben de onlar bakmıyorken koşumu biraz hızlandırdım ve yere çarpmadan onu yakaladım."

Annem kaşlarını kaldırdı. "Bethany'nin kızı mı?" Başımı salladım. "Onu tanıyor musun?"

"Evet. Harley ve Abby'nin arkadaşı. Salonda tanıştık. Çok tatlı bir kız." Herkese peçete dağıttı ve her zamanki gibi henüz oturup kendi yemeğini yememişti.

Babam onun böyle yapmasından nefret ederdi, bu yüzden ayağa kalkıp ona bir içecek aldı ve onu masaya doğru itti.

"Orada olmam şanslı bir tesadüftü. Önemli bir şey değil. Ama iyi ki oradaydım. Çok küçük bir kız. Düşseydi bir yerlerini kırardı kesin."

Tiffany'nin dedesi ve ninesi geldiğinde Bethany'nin yanında olabildiğim için de aynı derecede mutluydum. Muhtemelen kendi başına da halledebilirdi, ama benim orada olmam onun için biraz daha kolaylaştırmış gibiydi. Onu ya da tavrını pek sevmesem de, iyi bir anne olduğu belliydi. Onu tanıyan herkes bunu söyleyebilirdi. Eski eşiyle olan hikayenin tamamını bilmiyordum, ama her ne olduysa, bunu hak etmemiştir.

"Bethany ile randevuya çıktığını da duydum," dedi Hailey kibirli bir şekilde. Koyu renkli saçlarını omzunun üzerinden attı. Babam buzlu çayını boğazına kaçırdı ve annem kaşlarını kaldırarak bana baktı. Lanet olsun, Hailey. "Kendi iyiliğin için fazla küstahsın," dedim.

"Dedikodu yapmanın kötü olduğunu bilmiyor musun?"

Hailey nazikçe bir ısırik aldı. "Doğruysa dedikodu olmaz."

Annem bakışlarını benden kız kardeşime çevirdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Dedikodular hakkında sonra konuşuruz, hanımefendi."

Hailey annemin sert bakışları altında biraz küçüldü, ama sonra tekrar bana döndü. "Şimdi neyden bahsediyor? Konuşmaya başla."

"Ona söylemeni söyledim," diye mırıldandı babam, yüzü kasesine yakın bir şekilde. "Ne söyleyeyim?" Annem sinirleniyor gibi görünüyordu.

İnledim ve ağzıma kocaman bir lokma tıktırdım, sonra anneme baktım ve yapabildiğim en masum yüz ifadesiyle çiğnedim.

Annemin yüzündeki merak yerini üzüntüye bıraktı. Sonra yüzü karardı ve kaşları düştü. "Sakin bana onun senin eşin olduğunu söyleme."

Neden bu fikri bu kadar çok sevmediğini anlamıyordum. Bethany'nin bana uygun olduğunu düşünmüyordum, ama *o kadar da* kötü değildi. Artemis'in onun benim eşim olduğu konusunda yanıldığını karar verdikten sonra bile onu savunmak zorunda kaldığıma şaşırdım.

"Artemis öyle olduğunu düşünüyor," dedim sonunda yutkunarak. "Ama ben o kadar emin değilim."

Çok uzun süre sessiz kaldı. O tekrar konuşana kadar üç büyük lokma yedim. "Bekar bir anneyle çıkmak kolay olmayacak."

Of. İşte yine ders vermeye başladı. "Biliyorum anne. Zaten şu anda onunla çıkma planım yok."

Annem burnunu çekti. "Bu değişecek. Artemis onu senin eşin olarak kabul ederse, kendini durduramayacaksın."

Gözlerine baktım ve yüzünde gerçeği gördüm. En azından bunun doğru olduğuna inanıyordu. "Biz uyumlu değiliz."

Elini sallayarak yemeğini görmezden geldi ve sanki ben konuşmamışım gibi devam etti. "Baba olmaya hazırlıklı olmalısın. Bir deneme yapıp sonra çekip gidemezsin. Bu, kaderinde yazılı eşler ya da çocuklar için de geçerli değildir."

Çocuk yetiştirmenin öneminden, özellikle de biyolojik olarak benim olmayan bir çocuğu yetiştirmenin öneminden bahsetmeye devam etti. Babam onun konuşmasını dinlerken başını salladı ve Hailey'e birkaç kez göz kırptı. Hailey sadece gözlerini devirdi. Annem zaten kimsenin sözünü kesmesine izin vermezdi. Böyle bir tirada başladığında, hepimiz onun öfkesini boşaltmasına ve içini dökmesine izin vermemiz gerektiğini bilirdik.

Nefes almak için durakladığı anda, ben de araya girdim. "Biliyorum anne. Biliyorum. Söylediğin her şeyin farkındayım. Ama biz birbirimize uygun değiliz. Bethany, hayatımın geri kalanını birlikte geçirebileceğim türden bir insan değil. Üstelik, beni hiç umursamıyor gibi görünüyor."

Bu yanlış bir şeydi. Kahretsin.

"Ne demek istiyorsun? Neden seni sevmiyor?" Çatalını bana doğrulttu ve biraz sallayarak sözlerini net bir şekilde ifade etti. "Yakışıklısın, zekisin, iyi bir aileden geliyorsun. Daha ne isteyebilir ki? Ayrıca mükemmel bir baba olacaksın." Çatalını yemediği taco salatası kasesine vurup homurdandı. "Avukat olacağını söylemeye gerek bile yok. Babanın ailesi zengin olmasa bile, bir aileyi geçindirebilirsin."

Bethany'nin muhtemelen benim parama ihtiyacı olmadığını söylemek için araya girmedim. Onun için önemli görünen başarılı bir işi vardı. Bu onun lehine bir noktaydı. En azından onun altın avcısı olmadığına emin olabilirdik.

Söylenmesini bitirdiğinde içini çekti ve masanın üzerinden elimi tuttu. "Hazır olmadığın hiçbir şeye aceleyle atılmayacağına söz ver bana."

"Söz veriyorum anne. Söz veriyorum."

Bütün bu olaydan dolayı gergin olduğu belliydi. Ama içini çekti. "Karışmak istememek benim için zor. Sen hala kalbimdeki

bebeğimsin. Hemen koşup senin için her şeyi düzeltmek istiyorum."

Bu noktada, seve seve ona izin verirdim. "Biliyorum ve bunun için minnettarım

bu

nu Hailey gözlerini devirdi. "Bu bir kız çocuğu. Beyin ameliyatı değil."

tak Ben burnumu çektim ve saçlarını karıştırdım, bu da onu çığlık atarak

dir

edi

yo

ru

m.

"

banyoya koşarak saçını düzeltmeye başladı. "Evet, tabii. Sıra

ona gelene kadar bekle." Bu kez babamın yüzü karardı.

"Yapmayalım."

Akşam yemeğinin geri kalanı nispeten rahat geçti. Gitme zamanı geldiğinde, annemin kolunu tutup ona sarıldım. "Ben her zaman senin bebeğin olacağım, anne."

O da göğsüme yaslanarak güldü. "Benden iki kat daha büyük olan bebeğim."

O ciyaklayana kadar onu sıkıca sıktım. "Önemli değil. Hala beni korumak isteyebilirsin."

Kollarının beni sarmalaması çok hoştu. Sanki küçükken anneme sarılmak çoğu sorunun çözümümüğü gibi hissettim.

Kafasına bir öpücük kondurduktan sonra, Black Claw'a ilk taşındığımda babamın bana verdiği kamyonete doğru yürüdüm. Ona iyi bakmıştım. Aldığımdan beri birkaç kez yükseltme yapmıştım ve çoğu zaman evin garajında tutuyordum. Çoğu işi bacaklarımla halledebiliyordum.

Jury'ye, ailemle akşam yemeğinden sonra bir bira içmek için buluşacağımı söylemişim. Arkadaşı Abby, Harley ve belki Bethany ile kızlar arasında bir şeyler yapıyordu.

Her zamanki gibi, bara girer girmez, birbiri ardına kadınlar Jury'ye doğru yürürken yolumu kesiyorlardı. Kadınlar bu kadar bariz olmasaydı, bu durum gururumu okşayabilirdi. Masaya ulaştım, ama bir yudum bile içmeden başka bir kadın daha geldi. Bu gece durum özellikle daha kötüydü, çünkü Rico Jury'nin yanındaki kabindeydi ve Jury de iç tarafta oturuyordu. Her kadın onun koluna ya da benim koluma flörtöz bir şekilde dokunuyordu. Her biri bana dokunduğunda, Bethany'nin yüzü zihnimde canlanıyordu.

Onun eşi olmak bile istemiyordum ve şımarık bir kadının yanında bulunmakla bile sadakatsiz davranıyormuşum gibi hissediyordum. Normalde içlerinden birini benimle eve gelip tek gecelik bir ilişki yaşamaya ikna edebilirdim, ama bu fikir bana iğrenç geliyordu.

Çünkü senin bir eşin var.

Artemis haklıydı. Aramızda bir şey olmasa bile, o benim eşimdi. Bu, başka bir kadınla asla çıkamayacağım anlamına mı geliyordu? Yani... asla mı?

"Bu normal mi?" diye sordu Rico. Jury sonunda bir geceliğine kendini cezalandırmayı bırakıp bizimle takılmaya karar vermişti.

"Evet," dedim somurtkan bir şekilde. Jury aynı anda aynı kelimeyi söyledi, bu da üçümüzün gülmesine neden oldu, çünkü başka bir kadın yaklaşıp Rico'ya içki ısmarlamak istedi.

Rico kibarca gülümsedi ve başını salladı. "Teşekkürler, ama almayayım."

Kadın biraz hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı ama uzaklaştı.

O içeri girmeden önce bile bir çekim hissettim. Midem düğümlendi ve başımı çevirip kapıyı izlemekten kendimi alamadım. Bethany, sarı saçlarını dağınık bir topuz yapıp içeri girdi. Makyaj yapmamıştı, yoga pantolonu ve büyük bir tişört giyyordu.

Burada ne işi vardı?

Ve neden bu kadar inanılmaz derecede seksi görünüyordu? Normalde makyajlı ve güzel giyinen kadınlara ilgi duyardım. Bu, kendilerine özen gösterdiklerinin kanıtıydı.

Etrafına baktı ve saniyeler içinde yüzü sertleşti ve odanın karşı tarafına doğru doğruca yürüdü.

Onu görünce masadan kalkan iri yarı bir adam vardı. Benim yaşlarımda görünüyordu ve ayağa kalkar kalkmaz, sarhoş olduğu acı bir şekilde belli oldu. Onun dudaklarına odaklandım ve ne dediğini anlamak için kulaklarıma biraz daha fazla enerji verdim. Sözleri bana bir tünelden geçiyormuş gibi ulaştı. "Bu kadar sarhoş olmanın ne kadar aptalca olduğunu biliyorsun." Elini onun koluna koydu, ama adam iri yarı biriydi. Adam elini çekip anlaşılmaz bir şey söyledi.

"Hadi, Nash. Gidelim." Bethany sinirli bir ses tonuyla konuştu. Nash bana sırtını döndüğü için cevabını tam olarak duyamadım, ama vücut dili onun Bethany ile birlikte gitmeye niyeti olmadığını gösteriyordu.

"Hemen dönerim," diye mırıldandım. Barın içinden geçmem birkaç saniye sürdü. "Bethany, iyi misin?"

Bana şaşkınlıkla baktı. "Burada ne işin var?" Masamızı işaret ettim. "Jury ve Rico ile dışarı çıktık."

O tarafa bakıp onlara başını salladı. İri adam masaya dönüp bir bira aldı. Tanımadığım bir kız ona öfkeyle baktı. "O benim."

Adam omuz silkti ve yine de içti.

"Her zaman beni kurtarıyorsun," dedi Bethany, adamın kolunu tekrar tutarken. "Hadi, Nash!"

Adam onu yine itti.

"Hey," dedim en iyi polis sesimle. Artemis'in de buna biraz alfa ağırlığı katmasına izin verdim. Adam, Nash, şaşkınlıkla bana döndü. "Gitme zamanı."

Bir an için benimle tartışacağını sandım. Ama içini çekti. "Peki."

Bethany hemen arkasından geldi, sonra onun etrafından dolaşıp kapıyı açtı. Büyük ahmak kapıyı parçalayacakmış gibi görünüyordu.

Arkasından dönmeye karar vermesi ihtimaline karşı onun arkasında kaldım, ama bir kez gitmeye karar verdikten sonra, ona hiç sorun çıkarmadı. Yolcu kapısını açtı ve ben, uzun boylu adamın Bethany'nin küçük arabasına oturmak için kendini katlamasını eğlenerek izledim. İçinde ezilmiş bir bisküvi kutusu gibi görünüyordu.

"Teşekkürler," dedi ve kapıyı kapattı. "Seni takip edebilirim,"

dedim, ama o eliyle beni durdurdu.

"Hayır, sorun değil. O benim kuzenim. Sarhoşken bana mesaj attı, ben de onu aradım ve ne kadar sarhoş olduğunu anladım. Her zaman başını belaya sokar, ama bu sefer belki engelleyebilirim diye düşündüm." Arabasına baktı ve güldü. "Zaten bayılmış."

"Bunu daha önce de yapmışsın gibi görünüyor."

O içini çekti. "Evet. Birkaç kez. Ya da daha fazla."

"Bana kuzenim Rico'yu hatırlattı. O da büyükannem ve büyükbabamla yaşıyor. Onlar da onun aklını başına toplamasına yardım etmeye çalışıyorlar."

"Yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi

yumuşak bir sesle. Başımı eğip omuz silktilim. "Bu benim işim."

Bethany bir an yüzümü inceledi. "Bundan daha fazlasıydı, çok teşekkür ederim."

Yumuşak bir gülümsemeyle arabasının etrafından dolaştı. Arabaya binerken ona el salladım, ama motoru çalıştırdıktan sonra camı indirdi.

"Maddox," diye seslendi.

Arabayı dolaşarak yanına gittim. "Evet?"

"Tekrar denemek ister misin?"

"Ne demek istiyorsun?" Ne demek istediğini tahmin ettiğim için midem heyecanla kıpır kıpırdı.

"Hadi yemeğe gidelim." O geri vites takarken, arabanın arkasında fren lambaları yandı, ama henüz hareket etmedi.

Şaşkınlıkla ona baktım, ta ki o kaşlarını kaldırmaya kadar. "Gitmek zorunda değiliz, değil mi?"

"Hayır." diye dostum . " Yani, evet. Tabii ki, evet. Ben Bu Bu hafta sonu. Akşam yemeği. Yarın?

Tekrar gülümsedi ve park yerinden geri çıktı.

O, kuzenini yolcu koltuğuna oturtup uzaklaşırken, ben park yerinde şaşkın bir sessizlik içinde durdum.

Bir randevum vardı.

BETHANY

"Ona ödeme yapmasına izin verme," dedi annem, ben Tiffany'nin yanına diz çökerken. "Sana bir borcu olduğunu düşünecektir."

İç geçirdim ve onu görmezden geldim. Tiff ile geldiğimden beri bana flört tavsiyeleri veriyordu. Dün gece Abby ve Harley ile yüz bakımı ve manikür yapabilmem için evde kalmıştı, bu yüzden Tiff'i iki gece üst üste evde bırakmayı planlamamıştım, ama Maddox'a akşam yemeğine çıkma teklif etme isteği beni alt etmişti ve ben de bu isteğe boyun eğmiştim. Aptal gibi.

Büyük olasılıkla, her şeyi mahvedecek bir şey söyleyecek ya da yapacak. Yine.

"Anne, dur," dedim ve kızımı kucakladım.

Annemin heyecanı havada hissedilebiliyordu. Beni evlendirmek için çok hevesliydi. "İlk birkaç randevu iyi geçerse, o zaman heyecanlanabilirsin, tamam mı?"

Tiffany'yi babamın kucağına oturttum ve o da televizyonun uzaktan kumandasını aldı. "Sana yeni bir film aldım," dedi.

Tiff'in yüzü aydınlandı. "Buz preseslerinin olduğu film mi?"

O başını salladı, ben ise inledim. "O filmi izlemekten kaçınıyordum. Küçük kızlar ona takıntılı."

"Boş ver," dedi. "Bırak da keyfini çıkarsın."

Mesele onun zevk alması değildi. Mesele benim kesinlikle zevk almamamdı. Ama tabii ki, eğer istediği buysa, onun bu filme takıntılı olmasına izin verirdim. "Tabii, baba." Kafasına bir öpücük kondurdum ve kapağa doğru yöneldim.

Son anda, hala heyecandan patlamak üzere olan anneme veda ettikten sonra, Tiffany adımı seslendi. "Anne,

bekle!" Babamın kucağından atladı ve odanın diğer ucuna koştu. "Bir kez daha sarılmam lazım."

O anda randevuyu neredeyse iptal edecektim. "İyi misin?" Eğilip onu kollarımın arasına aldım.

"Evet." Güçlü küçük kollarıyla boynumu sıktı. "Sadece bir kez daha sarılmak istedim."

"Yarın bütün günü birlikte geçireceğiz, tamam mı?" Kulağına fısıldadım. "Ve eğlenceli bir şeyler yapacağız."

Annem burnunu çekip ellerini uzattı. "Hadi tatlım. Gidip kilerde kurabiye var mı bakalım."

Tiffany neşelendi ve büyükannesine atladı. "En kötüsünü bekleme," dedi annem. Biraz daha tavsiye vermekten kendini alamadı. "Sadece rahatla ve eğlenmeye çalış." Ben kapıdan çıkarken annem göz kırptı. "Her şeyin doğal akışına bırak," diye seslendi.

O daha başka bir tavsiye düşünmeden kapıyı kapattım ve arabama koştum. Aniden, kasabada güzel bir randevu gecesi geçirebileceğimiz tek restorana gitme zamanı geldiğinde, gergin oldum. Annemin dediği gibi davranıp işlerin doğal akışına bırakmak istedim, ama bu kolay değildi.

Sadece bir akşam yemeğiydi. Önemli bir şey değildi, hiçbir şart yoktu. Sadece iki kişi, tartışmadan veya yanlış bir şey söylemeden sohbet edebilecek miyiz diye görmek için yemek yiyorduk. Midemde kelebekler uçmasının hiçbir nedeni yoktu.

Restoranın otoparkına çok hızlı bir şekilde girdim. On beş dakika erken gelmiştim, ama park eder etmez Maddox'u restoranın ön kapısında dururken gördüm.

Henüz beni görmemişti, sanırım, bu yüzden çantamı aldım ve saçımı ve makyajımı kontrol ettim. Yüzümü tamamen makyajla kaplayan ya da insanların son zamanlarda yaptığı kontürlleme işlerini deneyen biri değildim. Makyajımı kontürlmeyi deneme düşüncesi bile beni gerginleştiriyordu.

Hafif bir fondöten, göz kapağıma lavanta rengi göz farı ve maskara sürmüştüm. Son anda, nötr bir dudak parlaticısı sürdüm, sarı saçlarımı biraz salladım ve restorana baktım.

"Önemli bir şey değil," diye fısıldadım. "Sadece akşam yemeği."

Cesaretimi toplayarak arabadan indim. Ayağa kalkar kalkmaz Maddox'un bakışları bana yöneldi ve gözlerimi ayırmadan bana bakmaya başladı.

Öne doğru yürürken, kendimi bakmaktan alıkoymak zorunda kaldım. Neredeyse salya akıtacaktım. Kaslarını vurgulayan dar bir düğmeli gömlek giymişti. Kolları dirseklerinin hemen altına kadar sıyrılmıştı. Bu bir erkekte neden bu kadar seksi geliyordu?

Ve onun ne kadar kaslı olduğunu nasıl görmezden gelebilmişim? Yani, onun çekici olduğunu biliyordum, ama gömleği ve ütülü pantolonu, ne kadar mükemmel bir vücudu olduğunu vurguluyordu.

Tiffany'yi doğurduktan sonra göbek deliğimin çevresinde kalan birkaç çatlağı düşündüm. Onlar benim kaplan çizgilerimdi ve onlarla gurur duymaya çalışıyordum. Ama böyle bir erkek benim kusurlarımla beni ister miydi?

Maddox, onun yanındaki kaldırıma adım attığımda bana baktı. Kafasını salladı ve gülümsedi. "Harika görünüyorsun."

Elbiseme baktım ve alçakgönüllülük numarası yaptım. LBD'ye karar vermeden önce milyonlarca kıyafet denemiştim. "Oh, teşekkürler. Sen de çok yakışıklısın." Ne kadar mütevazı bir ifade. O, kolaylıkla milyonlarca dolarlık bir görünüşe sahipti.

Maddox kapıyı açık tuttu ve içeri girdiğimizde, hostes Maddox'a başını salladı ve bizi lobide bekleyen insanların yanından geçirdi. Elini belimin altına koydu ve ben hafif dolgulu sütyen giydiğim için şükran duası ettim. Bana dokunduğu anda, meme uçlarım yalamaya hazır kaya şekeri gibi sertleşti. "Erken geldim ve isimlerimizi yazdırdım," diye fısıldadı. "Ve ona biraz rüşvet verdim."

Titrememeye çalıştım ve Maddox masaya kadar olan tüm yol boyunca elini sırtımda tuttu. Normalde bunu biraz şovenistçe bulurdum, ama Maddox yaptığında beni sadece tahrik etti. Harika.

Garson bizi restoranın arka duvarını oluşturan dev pencerelerin hemen yanındaki küçük bir masaya oturttu. Pencereler, restoranın ışığının dağları ve ay ışığını görmemizi engellememesi için özel bir işleminden geçirilmişti. "Çok güzel," dedim. "Bu, yarım saatlik sürüş mesafesindeki tek randevu restoranı, ama hiç sorun değil."

"Ben de öyle," diye onayladı. "Yemekler mükemmel ve bu manzarayı bütün gün izleyebilirim."

Biraz garip bir sessizlik oldu. Garson gelip buzlu su kadehlerini bıraktı ve içecek siparişlerimizi aldı. İkimiz de buzlu çay sipariş ettiğimizde hafifçe güldük.

Menü seçimlerimiz sırasında rahatsız edici bir sessizlik hakim oldu, ancak her birimiz ne yiyeceğimiz hakkında birkaç cümle söyledik. Garson gelip siparişlerimizi aldıktan ve menüleri götürdükten sonra iç geçirdim. "Özür dilerim," dedim açıkça. "Bazen sert olabiliyorum. Köşeye sıkıştığımı hissettiğimde, kötü davranabileceğimi söylemek doğru olur." Başımı eğdim ve önceki davranışımın dolaylı suçluluk duygusuyla mücadele ettim. "Yanlış bir başlangıç yaptık ve ağızdan kaçan sözler senin hatan değildi. Kaba cevap verdiğim için suçlu olan bendim. Benim düşmanlığımı hak etmedin."

Maddox bana gülümsedi. "Özrün için teşekkür ederim, ama en azından biraz suçluyum. Ben küçümseyici davrandım. Kendimi sana karşı aşırı derecede çekici buldum ve doğru şeyi söyleyemiyormuşum gibi hissettim. Senin için en iyisinin ne olduğunu ya da hayatını nasıl yaşaman gerektiğini biliyormuşum gibi davranmak istemedim." Suyundan bir yudum aldı. "En önemlisi, senin iyi bir anne olduğuna kesinlikle emin olduğumu bilmeni istiyorum. Aksini ima etmek istemedim."

Onun özrü, randevumuzla ilgili son endişelerimi de giderdi. Gecenin geri kalanı, benim için büyük bir mutlulukla, sorunsuz geçti.

Yemeğimizi beklerken, "Bana kendinden bahset" dedim.

"Şey, ceza adaleti alanında lisans derecem var ve hukuk fakültesine kabul edildim."

Yüzümdeki şaşkınlığı gizleyemedim. "Polis olacağını düşünmüştüm," dedim. "Bu harika."

O başını salladı. "Neden öyle düşündüğünü anlıyorum, ama teknik olarak Black Claw Polis Departmanı'nda sadece yarı zamanlı çalışıyorum."

Garson tabaklarımızı getirdi, biz de birkaç dakika yemeğimizi yedik. Zevkle inledim. "Bu tavuk piccata'yı çok seviyorum. Denemek ister misin?"

O hevesle başını salladı, ben de bir parça kesip tabağına koydum. "Biftekten bir parça ister misin?" diye sordu.

"Tabii," dedim. "Biftek hayranıyım."

O, çatalına bir parça et takar takmaz, ben geri çekildim. "Üzgünüm," dedim. "Az *pişmiş* biftek pek sevmem."

Maddox arkalarına yaslandı ve beni değerlendirir gibi baktı. "Yani biftek değil, kurutulmuş et mi seviyorsun?"

"Hayır, sadece bifteğimi ızgaradan geçirmekten daha fazlasını yapmayı seviyorum," diye alay ettim.

Ondan sonra her şey o kadar kolay ilerledi ki, kendimi ona Kyle'dan bahsederken buldum. Onu tanımaya neden bu kadar direnç gösterdiğimi bilmiyordum. Çok iyi bir dinleyiciydi ve Kyle ile yaşadıklarım konusunda çok anlayışlıydı, sonra işime ve onu nasıl büyüttüğüme çok ilgi gösterdi.

Sonra bana Tiffany'yi ve Kyle olmadan onunla yaşamak nasıl bir şey olduğunu sordu. Ben konuşurken gülümsedi. "Ne?"

"Hiçbir şey, sadece kızın hakkında konuşurken yüzünün aydınlanması çok tatlı."

Tabii ki bu beni daha da utandırdı. Ama o henüz bitirmemişti. "Tiffany'yi annemin beni sevdiği gibi sevdiğini hissediyorum ve bu çok güçlü bir şey."

Annesiyle bu kadar iyi bir ilişkisi olduğunu bilmek iyi bir işaretti. Ve onun tek başına bir apartman dairesinde yaşadığını biliyordum, bu da annesiyle ilişkilerinin *pek* iyi olmadığı anlamına geliyordu.

"Çocuklar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Bir süre durakladı ve yarısı yenmiş bifteğine baktı. "Şu anda böyle bir planım yok," dedi. "Şu anda çocuk sahibi olmak, hukuk fakültesine gitme planlarımı kesinlikle bozacaktır."

En azından bana karşı dürüsttü.

"Ama bir gün çocuk sahibi olmak istiyorum," dedi. "Kesinlikle."

Öyleyse, birbirimize karşı hissettiğimiz bu çekim ve flörtü sürdürmenin bir anlamı var mıydı? O henüz çocuk istemiyordu, benimse bir çocuğum vardı. Bekar ebeveynlerin flört etmesinin en büyük dezavantajı.

"Şu anda endişelenmemiz gereken kadar ciddi bir durum olduğunu sanmıyorum, değil mi?" diye sordu. "Sadece akşam yemeği yiyoruz ve birbirimize kızmak yerine arkadaş olmaya çalışıyoruz."

Ben de başımı salladım. "Buna katılıyorum. Hazır olmadığın bir şeye seni asla zorlamam. Ve haklısın. Biriyle çıkmak güzel, özellikle de hiçbir yükümlülük olmadan."

Ondan sonra konuya devam ettik, ancak onun henüz çocuk istemediğini bilmek ağızımda hafif bir acı tat bıraktı.

Tatlılarımız geldiğinde, ona potansiyel olarak utanç verici bir soru sormak için yeterince rahat hissediyordum. "Neden kadınlar sana bu kadar düşkün?"

Maddox, ağzında bir parça çikolatalı kek ve dudağının köşesinde çikolata lekesi ile bana baktı. "Şey." Sesli bir şekilde yuttu ve ben kahkahayı patlattım.

"Sadece şaka yapıyorum," dedim. Nedenini çok iyi biliyordum.

İkimiz de tatlılarımızı yedik ve bitirdiğimizde Maddox, Kyle'ın ailesini sordu. "Bana kazadan bahsettin, ama ailesinden bahsetmedin. Başka bir şey oldu mu?"

Omuz silktim. "Hiçbir avukattan haber almadım, bu iyi bir şey, değil mi?"

O başını salladı. "Kyle'ın ölümünden seni sorumlu tutuyorlar, öyle mi?"

"Oh, evet. Kesinlikle." Ağızımı peçeteyle sildim ve peçeteyi tabağıma koydum. "Babası sık sık arayıp beni ne kadar suçladıklarını söylüyor."

Maddox öfkeleni. "Bunu yapamaz. Bu taciz."

Kafamı salladım. "Oğullarını kaybettiler. Onları değiştiremem. Bu olay hayatlarını mahvetti."

"Sence velayet için gerçekten sana dava açacaklar mı?" diye sordu.

Keşke cevabı bilseydim. "Hiçbir fikrim yok."

"Peki," dedi. "Henüz avukat değilim, ama kendi başıma biraz araştırma yaptım. Onlarla olan diğer tüm görüşmelerini belgelediğinden emin ol. Arayarlarsa, söylediklerini, tarihi, saati vb. yaz. Önemsiz gibi görünse bile her şeyi güncel bir şekilde kaydet."

"Teşekkürler." Tavsiyen için minnettarım. "Her ihtimale karşı bir avukata danışmam gerekecek galiba. Hazırlıklı ol."

Telefonunu çıkardı ve birkaç saniye içinde benim telefonum da çantamda çaldı. "Ben olsam kullanacağım iki avukatın isimlerini sana gönderdim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Yanımda biri olması çok güzel."

"Aramızda ne olursa olsun, ben senin yanında olacağım," dedi Maddox. "Buna güvenebilirsin."

Garson hesabımızı getirdi ve Maddox, benim payımı ödemek için yirmi dolarlık banknotu masaya attığımda gözünü bile kırpmadı. Elli dolarlık banknotu masaya koydu ve garsona üstünü almasını söyledi. Ağzım açık kaldı.

"Ne?" diye sordu. "Gösteriş yapmaya çalışmıyorum. O adamın gecesini elli dolarlık bir hesapla güzelleştirdik."

Ona sırttım ve dışarı çıkarken bir kez daha titrememeye çalıştım. Yine elini sırtıma koydu, ama bu sefer omuzlarımın yakınına.

Çıplak tenimin üzerine.
Kahretsin.

Maddox arabamın kapısını açtı, ama ben henüz binmedim. Ona döndüm ve gülümsedim. "Güzel vakit geçirdim," dedim.

O da başını salladı. "Ben de. Tekrar yapabilir miyiz?"

Hayır demeliydim. Bu ilişkiyi hiçbir yere götüremezdik. Tiffany'yi ona zorla kabul ettiremezdim ya da onu istemeyen birini hayatına sokamazdım. "Evet, isterim."

Tamam, sonra ağzım başka bir randevu ayarlamaya karar verdi.

Maddox eğildi ve beklentiyle midem kasıldı. Beni öpecekti. Dudakları benimkilere değene kadar geçen kısa sürede, bunun daha fazlasına yol açmasını diledim. Yatağımda kıvranan görüntümüz zihnimde canlandı ve şaşkınlıkla ağzımı açtım.

Dudakları benimkilere hafifçe değdi. Vücudumu ona bastırmamak için tüm irademi kullanmam gerekti, ama ne kadar istesem de, bu çok hızlı olurdu.

Bunun yerine, dudaklarımla onun dudaklarını hafifçe okşadım, sonra geri çekildim. "İyi geceler," diye fısıldadım ve sürücü koltuğuna oturdum.

Ayağa kalkarken aynaya baktım ve onun tam bıraktığım yerde durup arabama baktığını gördüm.

Eve giderken, keşke çocuk istediğini hemen söyleseydi diye düşündüm. Gerçekten yanlış bir başlangıç yapmıştık ve randevumuzdan sonra bunun düzeltilmesini diledim. Maddox Kingston'a oldukça bağlandığımı hissediyordum.

MADDOX

Dizüstü bilgisayar ekranına ne kadar uzun bakarsam, o kadar kafam karışıyordu. Resmi kabul mektubum gelmişti. Dijital teslimatı tercih etmiştim, bu yüzden oturum açıp Kaliforniya'daki okuldan gelen e-postayı gördüğümde midem bulanmıştı.

Ama bu heyecan değildi. İki veya üç hafta önce heyecan olurdu. Ama bugün, korku ve beklentinin karışımı bir duyguydu. Hâlâ özgürlüğü ve ailemin baskısı olmadan kendim olabileceğim bir alanı arzuluyordum.

Bu hafta, Beth'in görmezden gelemeyeceğim bir faktör olduğunu öğrendim.

Ailemden bahsetmiyorum bile. Gerçekten, akşam yemeğine uğrayamayacak, kuzenlerimle veya amcalarımla sohbet edemeyecek kadar uzaklarda olmak istiyor muydum? Ya annem ve babam?

Peki ya Hailey? Ben yokken o bir kadın olacaktı.

Bunu kaçırmak ister miydim?

Beth ve ben randevumuzdan beri bütün hafta boyunca mesajlaşıp durduk. İlk aşkıma yaşadığım gençlik yıllarımda *bile kendimi* bu kadar genç hissetmemiştim. O eğlenceli ve tatlıydı, ayrıca benim çok sevdiğim alaycı bir tarafı vardı, tabii ki bu alaycılık bana karşı düşmanca değildi. Bir kızla konuşurken kalbimin bu kadar hızlı atacağını hiç düşünmemiştim, ama işte öyle olmuştu.

Bu, kaçınmak istediğim şeydi. Kaliforniya'ya gitme ihtimali ne kadar heyecan verici olsa da ve danışman bana sözlü olarak gitmem gerektiğini söylediğinde ne kadar emin olsa da, henüz resmi bir kabul almamıştım. Şimdi ise, her şey siyah beyaz ortadaydı.

Yazdır düğmesine bastım ve küçük yazıcımın kağıdı yavaşça çıkardığını izledim. Sonra tekrar okudum. Hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ kabul edilmişim. Hâlâ vermem gereken büyük bir karar vardı.

En iyisi bunu aileme götürüp anlatmaktı. İkisi de akıllı insanlardı. Babam taşındıklarında özgürlüğün tadını çıkarmıştı. Tabii, sadece Arizona'ya, büyük büyükbabamın topraklarına taşınmışlardı, ama yine de bu bir değişiklikti. Eğer bunu anlayabilecek biri varsa, o da babamdı.

Hala kamyonetim vardı ve onu ahıra geri koymak istiyordum. Mektubu cebime sıkıştırıp anahtarlarımı ve cüzdanımı aldım ve kapıdan çıktım. Main caddesine çıktığımda, marketin otoparkına doğru baktım ve Beth'in marketten alışveriş arabasını iterek çıktığını gördüm. Onu sadece bir an gördüm, ama yorgun ve bitkin göründüğünü anlamak için yeterliydi. Randevumuzdan beri onu görmemiştim, bu yüzden Stefan'ın garajının otoparkında hızla döndüm ve Beth ile Tiffany arabasının yanında alışveriş arabasını durdururken içeri girdim. Araba ağzına kadar doluydu.

"Hanımefendi," dedim açık pencereden derin ve aptalca bir sesle. "Biraz yardıma ihtiyacınız var gibi görünüyor."

Yorgun bir şekilde güldü ve sızlanan Tiffany'ye baktı.

"Ne oldu?" diye sordum. Normalde neşeli ve enerjik biriydi. "Emin değilim," dedi Beth. "Bütün gün huysuzdu. Belki büyüme sancısıdır?" Başını salladı.

Artemis'in yüzüne baktığımda ne kadar yorgun olduğunu gördüm ve Artemis homurdandı. "Siz Tiffany'ye bakın, ben de market alışverişlerini bagajınıza koyayım."

Rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Bethany, Tiffany'yi arabanın önündeki küçük çocuk sepetinden çıkardı ve kucağına aldı. Tiffany sızlanarak başını Beth'in göğsüne dayadı.

Vücut ısısı yüksek.

Artemis beni uyarmaya çalışırken, Bethany konuştu. "Bana sıcak geliyor." Tiffany'yi kollarında çevirdi ve başını okşayarak dudaklarını Tiffany'nin alnına bastırdı. "Evet, kesinlikle ateşi var."

Tiffany tuhaf bir inilti çıkardı ve geçirdi. Bethany hemen tepki gösterdi. "Bu sesi tanıyorum." Çığlık attı ve Tiffany'yi ters çevirerek vücudundan uzağa, park yerinin boş kısmına doğru baktırdı. Bunu yapar yapmaz Tiffany kusmaya başladı.

Vay canına. Bana ya da annesine dönük olsaydı, sırlıslık olurduk. İnanılmaz miktarda sıvıydı.

Her zaman çelik gibi bir midem olduğu için kendimle gurur duyardım, ama Bethany Tiffany'yi tutarken ve kusmukla kirlenmemesi için saçını geriye çekerken dişlerimi sıkarak zorunda kaldım. Yararsız bir şekilde orada durup ne yapabileceğimi düşünmeye çalıştım.

Aklıma bir fikir geldi ve hala dolu olan alışveriş arabasına dönüp paketten bir şişe su çıkardım. Tiffany kusmayı bitirmiş gibi görüldüğünde, şişeyi açıp Bethany'ye uzattım. O da Tiffany'nin ağzını çalkalamasına yardım etti. "Bagajımda battaniye ve yedek giysiler var," dedi. "Bebek çantası."

Pembe ve kahverengi çantayı aldım ve içinde battaniye ve fırfırlı kız kıyafetleri olan bir poşet bulana kadar karıştırdım, sonra Bethany Tiffany'nin üstünü değiştirmesine yardım ederken onları uzattım. "Eğer onu kliniğe götürmek istersen, market alışverişlerini kamyonetime koyup evine götürürüm," diye önerdim.

Bethany bana o kadar minnettar bir bakış attı ki, teklif ettiğim için kendimi tebrik ettim. "Bu harika olur," dedi. "Ateşini ölçtürmek istiyorum; mağazadayken iyiydi." Arabaya eğilip Tiffany'yi emniyet kemeriyle bağladı, sonra battaniyeyi etrafına sardı. "Biraz mızızlanıyordu, ben de alnını birkaç kez kontrol ettim ama ateşi yoktu. Ateşi hızla yükseldi."

"Git," diye teşvik ettim.

Bana evinin anahtarını uzattı. "Arka tarafa park edersen, ofisten çıkan merdivenler doğrudan mutfığa çıkıyor." Bana geniş gözlerle baktı, sonra kollarıyla bana sarıldı ve kalbimin durmasına neden olacak kadar sıkı bir şekilde beni kucakladı. Başka bir şey söylemeden arabasının etrafından koştu ve birkaç saniye içinde geri geri çıkıp otoparktan uzaklaştı, beni, kamyonetimi ve yiyeceklerle dolu arabamı geride bırakarak.

Acil bakım kliniği, kasabanın dışında, tam da ilçe sınırında bulunuyordu. Bethany'nin evi yolun üzerindeydi, ama ben kamyoneti yükleyip arabayı geri götürdüğümde, o çoktan gitmişti. Markete geri koştum ve binanın yanındaki su hortumunu aldım, sonra kaldırımdaki karanlık noktaya geri koştum. Parçalar görünmeyene kadar su sıktım. Bunu, hiçbir şeyden haberi olmayan bir alışveriş arabası iticisinin temizlemesi için bırakmak adil olmazdı.

Hortumu kaldırdıktan sonra Beth'in evine gittim. Bu sefer onun dediği gibi arka tarafa park ettim. Anahtarı kullanarak birkaç çantayı aldım ve sessiz alt kata girdim. O yokken evine girmek, mahremiyet sınırını aşmışım gibi hissettirdi, ama yine de bu durum beni büyülemişti. Ofisi, iki kapısı olan büyük bir odaydı. Basit dekorasyona göz gezdirdim. Çoğunlukla Tiffany'nin ve Bethany'nin ebeveynleri olduğunu düşündüğüm kişilerin fotoğrafları vardı. Birçok fotoğrafta Bethany ile birlikte görünen bir adam vardı. Muhtemelen Kyle'dı.

Masasının üzerinde "Anne" yazan küçük bir tahta plaket vardı. -Patron--CEO." Sevimli. Merakımı gidermek istemedim, ama merdivenleri bulmam gerekiyordu. Açtığım ilk kapı basit bir banyoydu. Tertemizdi. O kesinlikle benden daha düzenli biriydi.

İkinci kapı merdiven boşluğuna açılıyordu. Halı kaplı merdivenler adımlarımın sesini kesiyordu. En üstteki kapıyı açtım ve aydınlık, neşeli bir mutfaka çıktım. Odanın ortasındaki ada boştu, ben de çantaları oraya koydum ve hepsini içeri taşıdıktan sonra etrafa bakındım.

Soluk sarı duvarlar bana Beth'in neşeli kişiliğini hatırlattı, ama duvarlara asılı antika mutfak aletleri beni şaşırttı. Duvarlarda asılı olan nesnelere daha yakından bakmak için yaklaştım ve eski bir mısır soyucu, sebze soyucu ve kurabiye kalıbı gibi aletleri tanıdım. Bazıları paslanmıştı, bazıları ise yeni görünüyordu. Hiçbiri kullanılmamış gibiydi, sadece dekoratif amaçlıydı. Beth'ten beklediğim bir şey değildi, ama çok hoşuma gitti.

Evin içinden bir saatin çaldığını duydum ve irkildim.

Sadece market alışverişlerini boşalt da kızlarımızı kontrol etmeye gidelim.

Oh, artık bizim kızlarımız mıydılar? Çoğul mu? İkisi de benim olduğu düşüncesi bir şekilde beni dengeledi. Huzur verdi. Bu duyguları incelemek için zaman ayırmadım, sadece aşağıya koştum ve taşıyabileceğim kadar çok çanta aldım. Hepsini taşımak için iki sefer daha yapmam gerekti.

Soğuk gıdalar kolayca saklanabilirdi. Dondurucu ya da buzdolabı, fazla seçenek yoktu. Beth'in dolaplarını karıştırıp kuru gıdaları saklamaya çalışmak fazla ileri gitmek olurdu, bu yüzden onları mutfak adasında türüne göre düzenledim ve tüm market poşetlerini tek bir poşete koydum. Onun

, bu yüzden onları çöpe atmadım.

Bu iş bittiğinde, evde kalmak yine sınırlarımı aşmak gibi geldi, bu yüzden merdivenlerden aşağı indim, arkamdaki kapıları kapattım ve kamyonetime doğru yürüdüm. Emniyet kemerimi takarken, Beth'in evinin önündeki yolda bir araba sesi duydum.

Tahmin ettiğim gibi, yaklaşık bir dakika sonra Bethany'nin arabası yanıma park etti. Ona yardım etmek için kamyonetten atladım, ama yapabileceğim pek bir şey yoktu. Arka koltuktan uyuyan Tiffany'yi çıkardı. "Çok hızlı oldun," diye fısıldadım.

"Mucizevi bir şekilde, içeri girdiğimizde kimse yoktu." Bana gülümsedi ve ben onun yanından koşarak kapıyı açtım. "Eczane ilacı teslim ediyor. Fazladan beş dolar ödemeye kesinlikle değdi," diye fısıldayarak ofisten geçerken devam etti.

Yine onun etrafından dolaşp merdivenlerin kapısını açtım. Teşekkür etmek için gülümsedi.

"Onun nesi var?" Onun etrafından dolaşp üst kapıyı açamadım, ama yakınında kaldım ve o kapıya ulaştığında, öne eğilip sırtına yaslandım.

Bethany'nin kokusu duyularımı ele geçirdi. Fırsat varken derin bir nefes aldım.

Ne yazık ki, Artemis sayesinde burun deliklerim çok güçlüydü ve ayrıca burnuma kalan kustumuk kokusunu da içime çektim. Öksürüğümü bastırarak kapıyı açtım ve Bethany içeri girdi.

"Çift kulak enfeksiyonu," dedi. "İkinci yılında birkaç kez oldu ve tüp takmayı konuştular, ama sonra tekrar olmuyordu. Antibiyotik iğnesi işe yaramazsa, bu yıl takmaya karar verebiliriz."

Kaşlarımı çattım. "Tüp takmak mı?"

Koridora doğru başını salladı. Onu takip edeceğimi anladım ve yatak odasına doğru yürürken hemen arkasından gittim. Açık kapıdan, pembe ve sarı fırfırlı yatak örtüsü olan bir yatak gördüm. Tiffany'nin odası. "Evet, kulak zarlarına drenaj için gerçek anlamda tüpler takıyorlar. Bazı çocuklar küçük iç kulak kanallarıyla doğarlar ve

sıvı akmaz, sonra enfeksiyon kapar. Bunun gerçekten önemli bir şey olmadığını söylüyorlar."

Bir kez daha ileri atıldım ve Tiffany'nin yatak örtüsünü indirdim. Beth onu yatırdı ve ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. "O tuhaf inilti-geğirme sesini çıkarır çıkarmaz ne olduğunu anladım. Kulak enfeksiyonu olduğunda *hep* kusar."

Bethany uyuyan çocuğu değiştirirken hayretle izledim. Gömleğini çıkardı ve odadan çıktı. "Hemen dönerim," diye fısıldadı.

Bir dakika sonra ıslak bir bezle geri döndü. Tiffany, üst vücuduna, özellikle de yüzüne ve boynuna bezle silinirken, kaya gibi uyuyordu. Bethany, hala kızarmış olan kızı sevgiyle temizledi.

Buraya geldiğinden beri vücut ısısı düşmüştü.

Elbette bunu Bethany'ye söyleyemezdim. Artemis'i hâlâ bilmiyordu ve uzun bir süre de bilmeyecekti. "Yüzü daha az kızarmış görünüyor," dedim onun yerine.

"Sanırım kendini daha iyi hissediyor. Orada ateşini ve kulak ağrısını dindirmek için ona ağızdan ilaç verdiler. Antibiyotik iğnesi de oldukça hızlı etki edecektir." Tiffany'nin başına tek boynuzlu at resimli bir gecelik geçirdi, sonra ben başımı çevirdim ve o da geceliğin altındaki şortunu çıkardı. En azından bu, nezaketen yapılması gereken bir şeydi.

Bethany ayağa kalktı ve yataktan uzaklaştı. Ben de bakışlarımı Tiffany'ye çevirdim. Orada yatarken küçük bir melek gibi görünüyordu. Birbirimizi sadece birkaç dakika tanıdıktan sonra bu küçük kıza karşı bu kadar sevgi beslediğime inanamıyordum. Bethany ve ben o kadar çok mesajlaşmıştık ki, Tiffany'yi kendimden daha iyi tanıyormuşum gibi hissediyordum.

"Her zaman bana yardım etmek için geliyorsun," diye mırıldandı. Cevap veremeden, komodinin üzerindeki küçük bir cihazdaki düğmeye bastı ve Tiffany'nin yatak odasından çıktı.

"O neydi?" diye sordum.

Gülümsedi. "Çocuklarla pek tecrüben yok mu?"

Omuz silktim. "Teyzelerim ve amcalarım sürekli çocuk yapıyor ama ben çoğunlukla onlarla oynayabilecek yaşa gelene kadar bekliyorum."

"O bir bebek monitörüydü." Koridordan geçip mutfığa doğru sola dönmek yerine sağa, oturma odasına döndü. "Yani, sanırım sen benim yeni beyaz atlı şövalyemsin?" Büyük, yumuşak kanepeye çöktü ve iç geçirdi.

Kapı zili beni cevap vermekten kurtardı. Henüz oturmamıştım, bu yüzden o tekrar ayağa kalkmaya başladığında elimi kaldırdım. "Ben açarım."

Sadece reçeteydi, ben de imza attım ve Beth'e verdim.

Etiketi okudu. "Ofiste iğne olduğu için sabaha kadar ilaç almayacak."

Tuhaf bir şekilde etrafa baktım. Bu odada, çok sayıda oyuncak, televizyon ve eğlence merkezinin yanı sıra çok sayıda resim vardı. "Aşağıda bazı resimlerine baktım," dedim.

"Çoğunlukla aile." Odadaki fotoğrafları incelerken beni izledi. Hepsi aynı kişilerdi. Ailesi, Tiffany ve Kyle. Garip bir şekilde, Tiffany'nin babasının fotoğraflarına karşı kıskançlık ya da öfke hissetmedim. Muhtemelen Bethany'nin bana onun hakkında anlattıklarından dolayı, ona aşık olduğunu hiç söylememiş ya da öyle davranmamıştı.

Kanepede oturan ona tekrar baktığımda, kaybolmuş gibi görünüyordu.

Teselliye ihtiyacı vardı.

Yanına oturdum ve kollarımı uzattım. "Sarılmaya ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

Bethany imzaladı ve eğildi, böylece kollarımı ona dolayabildim. Bu sefer, hiçbir rahatsız edici kesinti olmadan kokusunu içime çekebildim. Artemis, onu bu kadar yakınında olduğu için memnuniyetini mırıldandı.

Vücudundaki gerginlik geçene kadar kollarımı onun etrafında tuttum, sonra nazikçe uzaklaştım. Neredeyse uykuya dalmış gibiydi. "Yarın öğle yemeği için uğrasam olur mu?"

"Buna gerek yok." Başını bana doğru çevirip gülümsedi. "Beklediğimden çok daha tatlısın."

Kalbim göğsümde kabardı ve ona bakma isteğim daha da güçlendi. "Öyle söyleme. İtibarımı mahvedeceksin."

Alnına bir öpücük kondurdum ve kokusunu bir kez daha içime çektim, sonra ayağa kalktım. "Umarım gecen sakın geçer," dedim ve koridora ve Tiffany'nin odasına doğru başımı salladım. "Ve umarım bebek gibi uyur."

Bethany gözlerini sıkıca kapatarak esnedi. Neyse ki. Aksi takdirde, esneme sırasında sırtını kavisleyerek göğsünü dışarı çıkardığında, bakışlarımın göğsüne kayduğunu görürdüm. Mutfğa ve alt kattaki ofisin kapısına doğru yürüdüm. "İyi geceler," dedim ve alnını öpmekten daha fazlasını yapmaya çalışmadan önce.

Artemis yardımcı olmuyordu. Eğer önümde olsaydı, eminim salya akıtıyordu, sapık herif. Merdivenlerden aşağı koşarken ona sakinleşmesini söyledim, ama beni dinlemedi. Tabii ki.

Bethany'nin evinden ayrılıp doğruca annemlerin evine gittim. Annemin yardımına ihtiyacım vardı. Arabayı park eder etmez babam kapıda beni karşıladı. "İyi misin?" diye sordu.

"Nasıl anladın?"

Omuz silkti. "Bir baba anlar. Arabayı park ettiğini duydum. Nadiren bize mesaj atmadan gelirisin."

"Sadece annemden bir tarif almam lazım." Verandanın merdivenlerini koşarak çıktım. "Tiffany hasta."

Yüzünde anlamış bir ifade belirdi. "Tabii ki. Ofisinde."

Annemin büyüdüğü ve benim de evim olarak gördüğüm evin içinden geçtim. Buradan, evimden ayrılabilir miydim? Orada sadece beş yıl yaşamıştım, ama sanki bir ömür gibi gelmişti.

"Anne?" Ofisinin kapısından başımı uzattım.

"Merhaba tatlım. Burada ne yapıyorsun?" Masasının etrafından dolaşıp beni kucakladı. "Seni görmek ne güzel."

"Teşekkürler." Onu sıkıca kucakladım. "Tavuk çorbanın tarifine ihtiyacım var. Biz hasta olduğumuzda bize hep yaptığın türden."

Geri çekildi ve bana şaşkınlıkla baktı. "Tavuk çorbası tarifine neden ihtiyacın var?"

"Bethany'nin küçük kızı hasta. Kulak enfeksiyonu. Yarın öğle yemeğinde onlara çorba götürmek güzel olurdu ve ben de kendim yapmak istiyorum."

Annemin yüzü yumuşadı ve gülümsedi. "Tamamdır."

Onu mutfğa kadar takip ettim, dolaptan tahta tarif kutusunu çıkardı. Arkasında küçük bir kalem ve birkaç

dizin kartı vardı. İsteddiği kartı bulana kadar kartları karıştırdı.

Yazarken çorbanın yapılışını anlattı, ne sıklıkla karıştırmam gerektiğini, baharatları ne zaman eklemem gerektiğini ve marketten hazır tavuk satın alarak pişirme süresini kısaltabileceğini söyledi. "Hasta olduğunda hep benim orbamı isterdin," diye hatırladı. "Bu benim büyükannemin tarifiydi. Tiffany için yapmak istemene sevindim. Annemin kalbini gururlandırıyor." Ben ona gülerken, o hayali bir gözyaşını sildi.

Tarifi yazmayı bitirdikten sonra, onu bana vermeden elinde tuttu. "Bundan emin misin? Bu yola bir kez girdiğinde, geri dönüşü yok."

Başımı salladım. "Eminim."

Bana tarifi uzattı ve ayağa kalktı. Ona bir kez daha sarıldım. "Teşekkürler anne. Bana yardım edeceğini biliyordum."

Haftaya akşam yemeği için plan yaptık ve ben kamyonetime doğru yürüdüm. Babam ön verandada bekliyordu.

"O küçük kıza bir kez aşık olursan, bundan kaçış yoktur," dedi babam.

Cebimde duran kabul mektubu ağırlaşmıştı. Sanki cebimde bir kağıt parçası değil de bir tuğla vardı.

Tiffany'nin hastalanmasına nasıl tepki verdiğimi düşündüm ve muhtemelen benim için çok geç olduğunu fark ettim. Onları koruma ihtiyacım her şeyin üstesinden geliyordu. "Görüşürüz baba."

Babam bana selam verdi. Ve hepsi bu kadardı.

BETHANY

Bebeğimizi dinlemek için kulaklığımı kulağıma takmış uyudum ve en ufak bir ses duyduğumda uyanıyordum, ama Tiffany bütün gece uyudu. Ben ikinci kahvemi yudumlarken ve sosyal medyayı gezerken uyanmadı. "Anne?" Küçük sesi zayıf ve cılız geliyordu.

Mutfağa sürünerek geldi. Kollarımı açtım. "Gel bakalım, tatlım."

Küçük maymunum kesinlikle hala kendini iyi hissetmiyordu, çünkü normalde çığlık atarak kollarıma atlardı. Bunun yerine, yavaşça yürüdü ve kollarını kaldırmam için bana uzattı. "Zavallı Doodle," diye mırıldandım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Başım ve boynum ağrıyor." Boynunun önünü işaret etti.

"Boynunun içinde mi demek istiyorsun?" Acınası küçük baş sallaması beni ona sıkıca sarılmaya itti. Boğazını kastetmişti. Onun yerine acıyı ben hissedebilmeyi çaresizce diledim, ama elbette hayat böyle işlemiyordu.

Onu kollarımın arasına alıp yatak odasının yanındaki banyoya götürdüm. Termometreyi bulduktan sonra, bip sesi çıkana kadar dilinin altına tutmasını sağladım. "Hey," dedim ve onu sıkıca sarıldım. "Ateşin düştü. Kutlamak için bir buzlu şeker yemeye ne dersin?"

Neredeyse hevesle başını salladı. Normaldeki coşkısına kıyasla hala çok acınası ve halsizdi. Ateşi 37,7 derecenin altında olduğu için şükrediyordum.

"Uykum var," diye fısıldadı Tiffany, buzlu şekerini yarısına kadar yedikten sonra. Daha fazla dinlenmek isteyeceğini düşündüm. Kulak enfeksiyonları onu her zaman çok yorardı.

Buzlu şekerleri lavaboya attık ve kızımı sıkıca kucaklayarak mırıldandım, sonra onu yatağına yatırdım. Doğru dozda antibiyotiği ve biraz ağrı kesici verdikten sonra, yanına uzandım ve kızının doğduğundan bu yana geçen üç yıl boyunca babasının kaçırdığı tüm şeyleri düşündüm. Onun her şeyi gökyüzünden izlediğini düşünmek hoşuma gidiyordu.

Nefesi düzgün ve düzenli hale geldiğinde, yatak odasının kapısını kapattım ve mutfığa gittim. Bu, Maddox'un özenle hazırladığı market alışverişleriyle başlayarak biraz temizlik yapmak için iyi bir fırsattı. Hatta yiyecekleri türüne göre düzgün sıralar halinde dizmişti.

Sabahın geç saatlerinde, mutfığın çoğunu temizleyip her şeyi dezenfekte edip sildikten sonra, telefonum mutfak adasında bip sesi çıkardı. Maddox'tan bir mesaj gelmişti. **Umarım acıkmışsındır. Yoldayım.**

Öğle yemeği getireceğini söylemişti, ama ben onun bunu erteleyeceğini falan düşünüyordum. Neden beni hayal kırıklığına uğratacağını düşündüğümü bilmiyordum, ama onun geleceğinden emin olmak midemi ateş gibi yakıyordu. Ne bekleyeceğimi hiç bilmiyordum.

Kapı zili, süpürgeyi kesmeme neden oldu ve duyduğumda neredeyse zıplayacaktım. Kapıya koşarak gittim ve kapıyı açtığımda Maddox'u kapımın önünde, kolları kağıt torbalarla dolu halde buldum. "Madd," diye bağırdım. "Yemek yapacağını söylemeliydin! Muhtemelen bazı malzemelerim zaten vardır."

Kafasını salladı. "Hayır, bugün hiçbir şey için endişelenmeni istemedim. Her şey benim sorumluluğumda." Öne eğildi ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. Ne yazık ki, bu beni nefesimi kesmişti. Neden beni bu kadar etkilediğini bilmiyordum.

Tabii ki çok yakışıklıydı. Ama bu daha çok kişiliğiyle ilgiliydi. Onunla birlikteyken, yakışıklılık faktörü ortadan kalkıyordu ve o sadece Maddox oluyordu. Oturup ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmüyordum.

"Hanımefendi, yaptığınız işe geri dönün. Ben mutfakta olacağım." Dudaklarını büzerek başını salladı ve yanımdan geçerek oturma odasından mutfığa doğru yürüdü. Açık planlı evimi o anda daha da çok sevdim. Bu, o mutfakta dolaşırken ben de oturma odasında dolaşarak onu izleyebileceğim anlamına geliyordu.

"İhtiyacım olan şeyi bulabilir miyim?" diye sordu, çantalarını boşalttıktan sonra omzunun üzerinden. Tüm malzemeleri göremedim, ama bir tavuk vardı.

"İznin var!" diye seslendim.

Bana başparmağını kaldırarak onay verdi ve omzunun üzerinden gülümsedi. Bir dakika boyunca, bir tencere bulup içine bir miktar tavuk suyu döktüğünü izledim. Bir kez arkasına bakıp benim ona baktığımı fark etti, ben de tekrar süpürmeye devam ettim, ama gözlerim mutfağa kaymaya devam ediyordu. Birkaç dakika içinde, sanki hayatı boyunca benim mutfağımda yaşamış gibi hareket ediyordu.

Ben oturma odasını tozdan arındırırken, Maddox mutfağı temizlemiş ve kanepeye oturmuştu. "Yarım saat içinde hazır olur. Sebzelerin yumuşaması ve lezzetlerin iyice karışması için biraz zaman gerekiyor," diye açıkladı.

Ev çoktan lezzetli kokmaya başlamıştı. Midem guruldadı. Maddox'un yanına oturdum ve onu öpmek niyetindeydim — gerçek bir öpücük. Yavaş, şehvetli.

Ama eğildiğim anda Tiffany'nin yatak odasının kapısının açıldığını duydum. "Anne?"

Bir iç çekerek geriye yaslandım ve Maddox'a gülümsedim. "Buradayım tatlım."

Sabahkinden çok daha neşeli ve enerjik bir şekilde içeri girdi. "Acıktım."

Tiffany, Maddox'u görünce birden durdu.

"Merhaba," dedi nazikçe. "Ben Maddox. Annenin arkadaşayım."

Tiffany'nin yanına başka bir erkeği asla yaklaştırmazdım. Ailem ve kız arkadaşlarım dışında kimseyi. Bu, ikimiz için de tamamen yeni bir durumdu.

O ise hiç aldırmadan kucağıma atladı. "Ben Tiffany. Üç yaşındayım." Ara sıra peltek konuşması nedeniyle, th harfli kelimeler f harfli gibi çıkıyordu, ama Maddox ona gülümsedi.

Dinozorlar hakkında sohbet etmeye başladılar, ben de arkanıza yaslanıp rahatlamış ve derin bir mutlulukla onları izledim. Çocuk istemediğini söyleyen bir adam için, Tiffany'ye çok iyi bakmıştı.

Telefonu çaldığında, hemen ayağa kalktı. "Orada kal," diye emretti. Kısa süre sonra, buharlı çorba fincanlarıyla geri döndü.

“Annem her zaman bir kupa içine koyardı, böylece içebilirdim. Sonra çorban azaldığında, kaşıkla ve bu krakerlerle kupanın dibinde kalan lezzetli kısmı yerdin.” Tiffany'nin önüne küçük bir tepsi koydu, sonra bana bir tane uzattı. Ona yardım etmek için yanına oturdu. “Ye,” dedi bana göz kırparak. “Dökmemesi için ben ilgilenirim.”

Tiffany bebekken, onun iyi olduğundan emin olmak için sürekli kalkıp durmadan yemek yiyememiştim.

Hediye atın dişine bakmak benim tarzım değildi, bu yüzden arkanıza yaslanıp çorbayı yudumladım. Ağzımı yaktı, ama tadı dilimde patladı. “Madd,” diye haykırdım. “Bu çok lezzetli!”

O gülümsedi. “Bu eski bir aile tarifi. Annem ve büyükannemin tarifi. Dediğim gibi, bunu benim için yaptı.”

Yiyebilmek için daha hızlı soğuması için üfledim ve ilk kupa bittiğinde, daha fazlası için ayağa kalktım. Maddox kupayı alıp benim için yapmaya çalıştı, ama ben elimi uzattım. “Ben kendim doldurabilirim.”

Mutfaktayken, onun için bir fincan doldurdum ve tepsisini hazırladım. “Tiffany'nin görevini ben devralacağım,” dedim ve tepsiyi kucağına koydum. “Sıra sende.”

Tiffany ve Maddox, hepimiz yemek yerken gülüyor ve konuşuyorlardı. Bu beni çok korkuttu. Tiffany'nin Maddox'a bağlanmasını istemiyordum. Neden öğle yemeğini getirmesine izin vermişim ki? Bu, en azından sorumsuzca bir davranıştı.

Tiffany kupasının dibinden son parça tavuğu kaşıkla çıkarmaya çalışırken, Maddox elini bacağıma koydu. “Hey,” dedi yumuşak bir sesle. Tiffany onun konuştuğunu fark etmedi bile. “Her günü tek tek yaşayalım, tamam mı? Bu ikimiz için de yeni bir şey.”

Başımı salladım ve içime bir sükunet çöktü. Her şey yoluna girecekti. Maddox'un iyi bir kalbi vardı, bundan emindim.

Çorbasını içtikten sonra Tiffany film izlemek istedi. Oturma odasında televizyonu açmaya başladım ama o başını salladı. “Hayır. Annemin yatağında.”

Gülerek razı oldum. Ne de olsa hastaydı. Odasında televizyon yoktu. Geceleri uyanıp televizyonu açar ve sonra uyuyamaz diye hep korkuyordum.

"Tabii, gel." Maddox'u kanepede bırakıp Tiffany'yi oturma odasının karşı tarafına, yatak odama taşıdım. Kapıda durup Maddox'a döndüm. "Onu hızlıca yıkayacağım. Ateşinden terlemiş olmalı, vücudu nemli."

Gülümsedi ve başını salladı. "Tabii! Ben mutfakta işimi bitireyim."

Yatak odasına girdiğimde, yüzümdeki kocaman gülümsemeyi engelleyemedim. O yemek pişirmiş ve ben bulaşıkları yıkamak zorunda kalmamıştım? Harika.

Tiffany'yi hızlıca yıkayıp, saçlarını tarayıp, pijamalarını bulup yatağa yatırdığımda, neredeyse yatma vakti gelmişti. Ama yine de videoyu açtım. O yatağa kıvrıldı ve ben onu yatırıp örtüleri üstüne örttüğümde, gözleri çoktan ağırlaşmıştı. Birkaç dakika içinde uykuya dalacağını biliyordum.

Hamileyken satın aldığım kral boy bir yatağım vardı. Rahat edemiyordum ve kocaman bir yatağa ihtiyacım olduğuna ikna olmuşum.

Ama bu da işe yaramamıştı. Tiffany doğana kadar hiçbir şey işe yaramamıştı.

Odanın dışına parmak uçlarında çıktım ve arkama baktığımda, gözlerini hızla kırıştıırıyordu, bu da uykuya dalmak üzere olduğunun kesin işaretiydi. Filmin açılış jeneriği bile bitmemişti.

Oturma odasına girip mutfığa baktığımda, Maddox'un el havlusunu asarken gördüm. Mutfığım, o gelmeden önceki kadar temiz görünüyordu. Sabahın yarısını mutfakta geçirdiğim için, oldukça tertemizdi.

"Film izlemek ister misin?" diye sordum. Onun yemeğini yiyip sonra onu göndermek istemedim. Bu çok kaba olurdu.

Yüzünde kulaklarından kulaklarına uzanan bir gülümseme belirdi. "Tabii."

Kanepeye oturdum. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

İç geçirdim ve omzumu onun omzuna yasladım. "İtiraf etmeliyim ki, sen burada olduğun için bugün çok daha kolay geçti. Normalde, o akşam yemeği çok daha zor olurdu ve muhtemelen hiç yemek yiyemezdim." Ona baktım ve gülümsedim, sonra ona yaklaştım. Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında, meme uçlarımin koluna değmesini engelleyemedim. Vücudumuzun hareketiyle ona yapıştım.

Maddox'un düşük bir homurtusu vücudumu tamamen ateşe verdi. Uzun zamandır bu şekilde öpülmemiştim ve vücudum tepki verdi. Ellerim belimden kayarken inlemelerimi saklayamadım.

Eğer şimdi durursa, gözlerimden yaşlar akacağına emindim. "Hayır," diye fısıldadım. "Lütfen durma."

"Oh, durmayı düşünmüyorum," diye dudaklarıma fısıldadı. "Bence bu akşam tamamen sana ait olmalı. Ne dersin?"

Cevap vermek için neredeyse gücüm kalmamıştı, ama başımı yukarı aşağı sallamaya zorladım ve o güldü.

"Kafan hareket ederse seni öpemem."

O, başımı avuçları arasında tutarak beni kontrol altına aldı ve istediği şekilde konumlandırdı. Ben nefesimi tuttum. Başparmakları yanaklarımı okşadı ve dili dudaklarıma değdi.

Evet. Bunu istiyordum. O her zaman tam olarak ne istediğimi biliyor gibiydi. Hayır. Neye *ihtiyacım olduğunu*. Market alışverişinde bana yardım etmekten buna kadar.

Hareket etti, beni kanepeye bastırdı ve üzerime uzandı, dili ağzımı yağmalarken pantolonundaki büyüyen şişkinlik onun tahrik olduğunu gösteriyordu.

O bir nefes daha aldı ve ben ona sürtündüm, bir şey arıyordum. Bir rahatlama. Ondan daha fazlasını.

Onun yanıt olarak çıkardığı inilti, vücudumda bir kıvılcım yağmuru yarattı. Ona tekrar sarıldım ve iç çekerek nefes aldım, dilini dilime sürtünce.

Geri çekildi. "Sesin çok güzel," diye mırıldandı ve boynuma burnunu sürterek, cildime ateşli öpücükler yağdırdı.

Ellerimi saçlarına soktum, parmak uçlarımı kafa derisine sabitledim, onu bana doğru çekerek, asla uzaklaşmamasını umdum. Şey, belki birazcık. Biraz hareket etmek kesinlikle zevkli olurdu.

Ona tekrar sarıldığımda kıkırdadı. "Aceleye gerek yok. Bütün gece senin için varım."

Sesindeki vaat beni titretti.

Daha aşağıya doğru öptü, gömleğimi açarken dili cildimde gezindi. Ona doğru eğildim, dokunmak istediği her şeye daha kolay ulaşabilmesi için. Vücudumda bir sıcaklık dalgası yayıldı, dokunduğu her yeri yakıyordu.

Meme uçlarım sertleşti ve o başparmağının ucuyla sütyenimin üzerinden geçti. Tanrıya şükür düzgün iç çamaşırı giymiştim. Büyük, bej renkli ve kesinlikle büyükanneler için olanlardan ziyade küçük, siyah ve dantelli bir şey.

Elimi arkama uzatıp sütyenimin kopçasını açmak istedim ama o başını salladı.

"Çıkarma. Manzara hoşuma gidiyor."

Ben rahatladım ve o da çenesi ve ağzıyla kot pantolonumun bel kısmına dokunana kadar daha da aşağı indi. Beklerken nefesim kesildi. Sonra başını nazikçe iterek daha aşağı inmesini sağladım.

Başını kaldırdı ve ben vücuduma baktım, onun bakışlarıyla buluştum. "Bu gece çok acelen var."

"Ne istediğimi biliyorum." Ona sııttım.

"Öyle mi?" Elini bacaklarımın arasına kaydırđı ve kot pantolonumun kalın dikişini ağrıyan klitorisime bastırdı.

Daha önce hiç kimseye karşı çıkarmadığım, ihtiyaç dolu bir sesle inledim, ki o kadar çok kişi de yoktu. "Beni kızdırma."

"Hm?" Sesi tamamen dikkati dağılmış gibiydi, ama kesinlikle öyle değildi, çünkü tekrar bana bastırdı. "Yani, bunun gibi bir şey mi?"

"Hayır."

Başını kaldırdı; keskin hareketlerle, neredeyse erimiş gibi görünen gözleriyle beni süzdü. "Hayır mı?"

"Yani, evet." Kahretsin, ne demek istedim? "Yani..."

"Ne istediğini söyle," diye mırıldandı. "Söyle bana, Beth."

"Bana dokun." Sözleri ağzımdan döküldü. Tereddütlü değillerdi, ama tam olarak bir emir de değillerdi. Daha çok bir rica gibiydi.

"Hepsi bu mu?"

"Sadece bana dokun, lanet olsun." Beklenmedik emirle kendimi şaşırttım ve o kahkahayı attı.

"Evet, hanımefendi." O benim kot pantolonumu çözdü ve ben kalçalarımı sallayarak, o pantolonumu aşağı çekip yere bir kot yığını olarak attığında, kalçalarımı kanepeden kaldırdım.

Parmağını külotumun üzerinde hafifçe gezdirdi, kot pantolonumun dikişinde yaptığı gibi. "Sana böyle dokunmamı ister misin?"

Daha fazlasını isteyerek kıvrandım. "Lütfen."

Maddox benim arzumun karşılığı olarak inledi. "Böyle mi?" Aynı şeyi tekrar yaptı ve ben, öfkeyle arzu arasında gidip gelirken iç geçirdim.

"Onları çıkarmamı ister misin?" Zihnimle onları buharlaştırabilseydim daha kolay olurdu.

"İster misin?" diye karşılık verdi ve parmağını kumaşın altına kaydırıp, ben inleyip koltuğun koluna örtülü battaniyeyi sıkıca tutarken, parmağını bana hafifçe dokundurdu.

İnledim ve başımı salladım. "Çıkarmak iyi olur," diye mırıldandım, nefesimi kontrol etmeye çalışırken.

Kollarını destekledi ve ben ona baktım. "Ama eski usul. Pahalı külotumu yırtma."

Gülümsedi, ama hayal kırıklığı mı yoksa eğlence mi duyduğunu anlayamadım. Sonra bacaklarımın arasına eğildi ve külotumu o kadar yavaşça indirdi ki, cildimdeki her hareketim bana bir başka kıvılcım yağmuru gönderdi.

Soğuk hava tenimi okşarken başımı geriye doğru eğdim, sonra dili üzerimde gezdirdi ve elektrik çarpmış gibi titredim. Bunu tekrar tekrar yaptı, sonra parmağını içime hafifçe soktu ve dilinin altında klitorisimi yalarken nazikçe emdi.

"Tanrım!" diye bağırdım ve onun cevabındaki kıkırdama, saf şehvetin titreşimlerini kalbimin derinliklerine gönderdi.

Sanki beş yıldızlı bir yemekmişim gibi inledi ve ben de onu yerinde tutmak için bacaklarımı başının etrafında sıktım.

Elim neredeyse kendiliğinden meme ucumu buldu ve ben ona doğru eğildim, iki parmağı içimde hareket ederken, uzun süredir kendime orgazm yaşattıktan sonra artık efsanevi olduğunu düşünmeye başladığım yerleri okşuyordu.

O daha fazla yaladıkça düşüncelerim beni terk etti. Dans eden kıvılcımlar, sadece onun farkında olduğum anlamına geliyordu. Sadece *onu* hissedebiliyordum. Maddox'un adı zihnimde yankılandı ve bir iç çekişle dudaklarımda ve dilimde tadını aldım. Nedense, bir tür hırıltı gibi bir şey de duydum, ama o kadar odaklanmamıştım ki, bunu Maddox'un keyif aldığından başka bir şey olarak algılamadım.

Adını duymak onu daha da heyecanlandırmış gibi görünüyordu ve nefesimi tutarken vücudumdaki her kas gerilmeye başladı,

bu yüzden Maddox'un vücudumu ona tepki vermesine odaklanmaktan başka bir şey yapamadım.

Nefesim hızlandı ve duyularımı engellemek için gözlerimi kapattım. Düşüncelerim yüzüyordu, kaslarımın titreşmesi ve çarpmasıyla kendimi kaybettikçe parçalanıyordu.

Hiç bu kadar sert gelmemiştim. "Ben... *bayıldım mı?*" diye mırıldandım ve Maddox güldü.

"Bilinçsizken öyle inlemediysen hayır."

Bütün vücudum işe yaramaz hale gelmişti, kanepede erimiş gibiydim. "Islak makarna ya da ıslak ekmek gibi hissediyorum."

Yine güldü, sesi derin, zengin ve yumuşaktı, tüylerim diken diken oldu. "Dürüstçe söyleyebilirim ki, daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti."

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim." Sesim bile boğuk ve uykulu çıkıyordu. "Sıra sende mi?" Umut kalbimde hızlı bir ritim oluşturdu.

Ona dokunmak, onun beni memnun ettiği gibi onu memnun etmek istedim beni memnun ettiği gibi onu memnun etmek istedim.

"Hayır." Beni uzaklaştırır gibi ellerini uzattı. Sonra ses tonunu yumuşattı. "Yani, bu seninle ilgiliydi."

Ama bakışlarım pantolonundaki şişkinliğe odaklanmıştı. "Emin misin?"

"Ben hazırım." Yanıma uzandı. "Tek bir dokunuşla giderim." Gülümsedi, ama yanıma uzanırken gözlerinde arzu belirliyordu.

"Öyle mi?" Sesimde merak vardı. "Evet."

"Tek dokunuş, değil mi?"

Omzunu hafifçe kaldırdı. "Öyle bir şey." Ama ben elimi gömleğinin önünden, karın kaslarının üzerinden geçirip penisini avuçladığımda sesi kalınlaştı.

"Sadece bir dokunuş," diye fısıldadım ve o da ağzını açarak boynuma bir öpücük kondurdu.

"Çok daha fazlasını istiyorum," diye mırıldandı. "Ama bu gece değil. Bu gece sen içindi."

İçimde bir hayal kırıklığı belirdi, ama başımı salladım. "O zaman hızlı ve kirli olsun."

Kalçalarını bana doğru itti. Bunu kabul olarak algıladım ve o başka bir şey söylemeden düğmeli fermuarını açtım.

Maddox'un penisi elimde sıcak ve ağırdı, parmaklarımla gövdesini nazikçe okşadığımda derisi pürüzsüz ve yumuşaktı.

Titredi. "Oh, lanet olsun. Çoktan geldim." Dişlerini sıktı ve kalçalarını tekrar öne doğru itti, ben de istediği hızda elimi sikmesine izin verdim.

Diğer elimi başının arkasına bastırarak onu öpmek için kendime yaklaştırdım ve ben onu nazikçe emdiğimde, o da kalçalarıyla aynı ritimde dilini içeri soktu.

Burnundan uzun nefesler aldı ve hareketleri daha acil hale geldi, ta ki benden kopana kadar. Sıcak meni avucuma ve parmaklarıma fışkırırken, tüm göğsü bir homurtuyla titredi.

"Siktir. Siktir. Üzgünüm. Siktir. Özür dilerim." Hızla oturdu ve mendilime uzandı. "Çok hızlı oldu."

Başımı eğip ona baktım. "Neden özür diliyorsun?" Çok utanmış görünüyordu.

Yanakları biraz kızardı. "Dağınıklık için mi?"

Gülerek başımı salladım. "Hayır, Maddox. Beni içimde hareket eden o sikten mahrum bıraktığın için üzgün olmalısın."

Gülümsedi ve bakışlarımız tekrar buluşmadan önce başını eğdi. "Bir dahaki sefere, söz veriyorum."

MADDOX

Avularıma Őampuan sıkarken, ensemdeki tüylerin diken diken olması onların geldiğini haber verdi. Artemis ailemizi tanıdı. Ben paniğe kapılmadım. Ya amcalarım ya da kuzenlerimdi. Ya da her ikisi de.

Habersiz ve davetsiz gelmeyi severlerdi. Kaliforniya'daki okulun bu kadar çekici görünmesinin bir başka nedeni de buydu.

Ailemin etrafımda olmasını umursamadığımdan değil. Ama belki bugün misafir ağırlamak istemiyordum. Belki oturma odamın zemininde maraton gibi bir seviŐme seansının ortasıındaydım ve onlar kendilerini içeri aldılar. Gözlerine bir sürü Şey görmüŐ olabiliirlerdi.

Banyodan çıktığımda, tahmin ettiğim gibi, Rico ve Jury'yi yatak odasının kapısından, PlayStation kumandalarını ellerinde, kanepemde uzanmıŐ olarak gördüm. "Girin," diye seslendim.

"Evet, teşekkürler." Jury'nin sesi kahkahalarla doluydu. "Davetiniz için teşekkür ederiz."

"İkinizi ağırlamaktan çok mutluyum, ama burada ne yapıyorsunuz?" Cevaplarını beklerken i amaŐırımı giydim ve saçımı havluyla kuruladım. Yatak odamın kapısını kapatmanın bir anlamı yoktu. Benimle konuşmak isteselerdi, zaten içeri girerlerdi.

"Sana ne olduğunu bilmek istiyoruz," diye cevapladı Rico.

"Evet." Jury küfretti. "Lanet olsun, Rico." Televizyonumun kapatıldığında çıkardığı ses, Rico'nun Jury'yi yendiğini ve bunun Jury'yi kızdırdığını gösteriyordu. Tipik Jury. "Bir haftadır senden haber alamadık."

Dolabımı açtım ve üniforma pantolonumu çıkardım. "MeŐguld m."

"Çalışmıyordun. Programını kontrol ettim. Ne yapıyordun?"

Önceki gecenin olayları zihnimde canlandı.

Artemis mırıldandı.

"Sadece takılıyorruz." Sorularından kaçmaya çalıştım.

Rico, ben iç çamaşırlarımı giyip pantolonuma sokarken Jury'nin yanına geldi. "Siz ikiniz burada olmak zorunda mısınız?" diye sordum iç çekerek. "Bu gerçekten gerekli mi?"

"Evet." Jury kaşlarını kaldırdı. "Peki, Bethany?"

Başımı eğdim. "O ne olacak?"

"Sonunda onun senin eşin olduğunu kabul ettin mi?" Jury odaya girdi ve yatağıma atlayarak, zıplarken ellerini başının arkasına koydu. "Yoksa hala Artemis'i inkar etmeye mi çalışıyorsun?"

"Onun benim eşim olduğunu kabul ediyorum,"

dedim isteksizce. "Ha!" Rico sevinçle bağırdı.

"Sana söylemiştim."

Jüri başını salladı. "Biraz daha dayanacağını düşünmüştüm." "Siz ikiniz lisede misiniz?" diye sordum. En çok nefret ettiğim şey buydu

. Henüz kararımı vermemiştim. Bethany hakkında ne hissettiğimi bilmiyorsam, bunu onlara nasıl açıklayabilirdim? "Ailedeki tüm kadınlardan daha fazla dedikodu yapıyorsun."

"Hailey'den daha mı çok?" Jury yüzünü yastığımla kapattı. "Bu çok acımasızca." Ancak boğuk sesi hafif ve alaycıydı. Kızgın değildi.

Ben de değildim, aslında. Daha çok mahremiyetin tamamen yokluğundan rahatsızdım. Bethany olmasaydı - ve şimdi de Tiffany - California hukuk fakültesini çoktan kabul etmiş olurum.

Tabii ki, ben hiç öpüp anlatacak biri olmadım. Jury ve ben kasabadaki ve hatta birkaç kasaba ötedeki kızlarla eğlendik, ama ben hikayeleri bir tür zafer ya da başka bir şey gibi karşılaştırmayı sevmezdim.

"Bakın." Onlara döndüm ve üniformamın gömleğini ilikledim. "Bethany'yi seviyorum. Kızını da seviyorum. Şu anda söyleyeceklerim bu kadar. Her şeyi gün gün, *yavaş yavaş* hallediyoruz."

Jury yastığın altından başını çıkardı ve yüzünde aşırı derecede kendini beğenmiş bir ifade vardı. "Gördün mü? Her şey çok hızlı gelişebilir. Kısa bir süre önce birbirinizden nefret ediyordunuz, değil mi? Sadece bir hafta önce?"

Söylemiştim.

Artemis ve Jury, tüm bu durumdan fazlasıyla memnun görünüyorlardı. "İkiniz de defolup gidebilirsiniz."

Rico ellerini kaldırdı. "Hey!" diye bağırdı. "Senin için endişeleniyorum kuzen, ama bu tavır da ne?"

"Sen değil," diye homurdandım. "Jury ve Artemis."

Jury ve ejderhamı kastettiğimi anladıklarında ikisi de kahkahaya boğuldu.

"Ona ne zaman söyleyeceksin?" Rico, gülmeyi bıraktıklarında sordu.

Kemerimi bağlarken bir an durdum. "Siktir," diye fısıldadım. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Bu kadar önemli bir şeyi nasıl unutabilirsin?" Rico ve Jury birbirlerine baktılar. "Bu oldukça önemli bir şey."

"Bilmiyorum. Onun yanındayken her şey çok doğal geliyor. Aklımdan çıkmış." Yatağa oturup çoraplarımı giydim, ama vücudum şokun etkisiyle titriyordu. Ona nasıl söyleyecektim? Her şeyi mahvedebilirdi. Kadınlar bu haberi kaldıramadığı için çiftlerin ayrıldığı hikâyeler duymuştum.

Tüm bu durum beni melankolik hale getirdi.

Benden utanıyor musun?

Artemis'ten hiç başka bir şey hissetmemiştim. Elbette, bazen sinirlenirdi, ama genellikle ben sinirli olduğumda. Ve ara sıra sinirlenirdi, genellikle benim aptallığım yüzünden. Ama üzüntü, daha önce hiç ifade etmediği bir duyguydu.

Bir yas dalgası beni sardı, ama bu duygular benim yarattığım değildi. Artemis, onu saklamak istediğimi düşündüğü için üzgündü.

"Bunu düşünmemiş olmam, ona söylemeyeceğim anlamına gelmez," dedim Artemis ve kuzenlerime. "Ama kolay olmayacak. Anlamayacağından biraz endişeliyim."

Anlayacağını düşünmeseydim onu seçmezdim.

Artemis haklıydı.

"O anlayacaktır," dedi Rico. "İnsanların ejderha dönüşümcüleri reddettiği vakalar? Tüm o eski efsaneler? Son birkaç yüzyılda böyle bir şeyin olduğunu duydun mu?"

son birkaç yüz yılda böyle bir şeyin olduğunu duydun? Bütün hikayeler eski. Bence bunlar, bir ejderha eşini bulduğunda, komplikasyonları en aza indirmek için dikkatli davranmasını sağlamak için uydurulmuş."

Muhtemelen haklıydı. "Böyle bir şeyin olduğunu hiç duymadım," diye itiraf ettim. "Ama işler düzelmeden önce kötüye gitmesini de istemem."

Rico ve Jury onaylayarak başlarını salladılar.

"Bu yaşlı kadın bana asılıyor ve bu beni biraz korkutuyor," dedi Rico.

Ona onun kim olduğunu sormadan, telefonum son uyarı sinyalinin verdi. Hatırlatıcılar ayarlamayı severdim, böylece zamanında kapıdan çıkabilirdim. Aksi takdirde, her zaman ertelemeye başlar ve varış noktama geç kalırdım. "Sizinle sonra konuşuruz, tamam mı?" diye sordum. "İşe gitmem lazım." Ben silahımı, biber gazımı ve kelepçelerimi kemerime takarken, onlar da yataktan kalktılar.

"Tamam, ama dışarı çıkacağız. Bu hafta sonu." Jury, ben başımı sallayana kadar beni işaret etti.

"Tamam, peki. Anlaşıldı."

Benim onayımı aldıktan sonra nihayet gittiler. Cüzdanımı, telefonumu ve anahtarlarımı aldım ve birkaç dakika sonra onların peşinden çıktım.

Çok yakın oturduğum için işe yürüyerek gitmeyi seviyordum. Kamyonetim zaten malikanenin ahırında duruyordu, ben de onu orada tutmayı tercih ediyordum. Acilen ihtiyacım olursa, ormandan malikaneye çıkan patikaya kolayca yürüyerek ulaşabilirdim. Normal bir insanın bu yolu yürümesi yarım saatten fazla sürerdi, ama Artemis'in biraz yardım etmesiyle ben sadece birkaç dakikada ulaşabiliyordum.

Tüm hafta boyunca, her vardiyada, kendime bolca zaman ayırıp işe yavaşça yürüdüm. Böylece Bethany'yi arayıp gününün nasıl geçtiğini öğrenebiliyordum. Bugün de farklı değildi ve bu yüzden kapıdan zamanında çıkmakta bu kadar ısrarcıydım.

İkinci çalınıştaki telefonu açtı. "Merhaba Maddox." Yumuşak sesi beni ısıttı ve moralimi yükseltti.

"Selam." Telefonu tutmayan elimi cebime soktum. "Nasılsın? Tiffany nasıl?" Antibiyotik tedavisi başlamasından bu yana birkaç gün geçmişti ve internette yaptığım hızlı araştırma, en azından etkisini göstermeye başlamış olması gerektiğini söylüyordu.

"Yeni bir çocuk gibi," dedi Beth mutlu bir şekilde. "Tamamen normale döndü. Tabii ki, kulak enfeksiyonu tekrar başlamasın diye antibiyotik tedavisini tamamlamamız gerekiyor, ama o harika."

Tiffany'nin kendini daha iyi hissettiğini bilmek, beklediğimden daha fazla mutlu etti beni. "Bunu duyduğuma çok sevindim. İkinci de düşünüyordum."

Kıkırdadı ve bu ses bana şiir yazma isteği uyandırdı. Ne oluyor ya? Daha önce hiç bu kadar duygusal olmamıştım. "Bizi daha dün gördün."

İstasyona doğru yavaşça ilerlerken kaldırımda ayağımı sürttüm. "Biliyorum, ama seni görmek güzeldi. Aklımdan çıkmadın."

"Şey, o konuda." Hatta parazit vardı ve Beth'in sesi boğuk çıkıyordu. "Tabii, tatlım. Yoğurt al. Evet, üzerinde prensesler olanları aldım." Telefon yine cızırdadı. "Pardon, geri geldim. Söylemek istediğim şey, annem Tiffany'nin yarın gece bizde kalıp kalamayacağını sordu. Kendini iyi hissediyorsa, gitmesine izin veririm."

"Tamam," dedim. Ne demek istediğini anladığımı sanıyordum, ama bunu açıkça söylemesini istedim. "Bu çok güzel."

"Evet, Tiffany burada olmazsa, belki sen gelip burada kalmak ister misin? Burada?" Ben heyecanımı bastırıp Main Street'in ortasında sevinçten zıplamamaya çalışırken o bir süre sustu. "Benimle mi?"

"Tabii," dedim, sesimdeki sevinci zar zor gizleyerek. "Çok isterim." Onu tekrar dokunmak, çıplak tenine dokunmak... Onu inlettirmek ve orgazm etmek. "Vardiyam bittikten sonra oraya gelirim." Sesimdeki çatlak tamamen tesadüftü. Arzu ya da başka bir şeyden değil. Hayır.

"Harika," diye fısıldadı. "Sonra konuşuruz."

Boğazımda bir düğümle veda ettim. Aniden, gün daha parlak, daha neşeli hale geldi.

Telefonu kapattıktan birkaç saniye sonra, telefonum yeni bir e-posta geldiğini belirten bir ses çıkardı. Her türlü bildirimi iptal ettiğim için nadiren e-posta alırdım. Bildirime göz attım ve kimden geldiğini görünce güzel günüm karardı.

Kaliforniya'daki hukuk fakültesi. Mektubu açtım ve kampüs turu planlaması ve okul seçimi konusunda yardımcı olması gereken makalelerin bağlantılarını içeren hazır bir form mektubu okudum.

Bunlardan biri, yurt hayatı için neyin paketlenmesi gerektiğiydi.

E-posta, içimde çözmem gereken büyük bir sorun olduğunu hatırlattı. Colorado'daki, bir ilçe ötedeki okul mu? Yoksa sonunda gerçek özgürlüğü tadabileceğim Kaliforniya mı?

Ama bunu yapmak için Bethany'yi geride bırakmam gerekecekti.

Devriye sırası bendeydi ve Bethany'nin sokağından dikkatlice uzak durdum. E-postadaki form mektubundaki kelimeler zihnimde tekrar tekrar dönüp duruyordu.

Benim vardiyam geç saatlere kadardı, bu yüzden işten çıktığımda Bethany'yi aramak istemedim. Onun yerine bir mesaj attım. **Umarım güzel bir gün geçirmişsindir. Yarın görüşmek üzere.**

Cevap vermedi, ben de okul hakkında düşünerek bir o yana bir bu yana dönüp durdum, sonunda uykusuz bir uykuya daldım ve uyandığımda hatırlayamadığım rüyalar gördüm.

Ertesi gün erken vardiyam vardı, bu yüzden alarm çaldığı anda aceleyle hazırlanıp Bethany'yi aramadan istasyona koştum. Vardiyamın başlamasından birkaç dakika sonra — bu sefer masa başı görevim vardı — telefonum Bethany'den gelen bir mesajla çaldı. **Üzgünüm, dün gece çok yorgundum. Ben de sabırsızlanıyorum! Akşam görüşürüz. XOXO**

Mesajı moralimi oldukça düzeltti ve gün ilerledikçe heyecanım daha da arttı. Kesinlikle önceki geceden daha ileri gideceğimizi kastetmişti. Benden özellikle geceyi birlikte geçirmemi istemişti. Bu, film izleyip sarılmak anlamına gelmiyordu.

Biraz erken çıkıp kasabadaki tek berber dükkânına giderek profesyonel bir saç kesimi ve tıraş oldum. Jiletle tıraş olmak kadar beni erkek gibi hissettiren başka bir şey yoktu. Berber işini bitirir bitirmez eve gidip duş aldım, yeni kesilmiş saçlarımı düzelttim ve aynaya bakarak kendime moral verici sözler söyledim.

"Sadece seni gece için davet etti diye bir şey bekleyemezsin," dedim aynadaki yansımama. "Yavaş ol. Onun işaretlerini bekle. Her şey yoluna girecek. O senin eşin."

Artemis onaylayarak homurdandı. *Eş.*

Daha önce sayısız kez seks yapmış olsam da, bu seferki en özel olanıydı. En anlamlı olanı.

ve Bethany'nin evine gelmeden önce annemin bahçesinden aceleyle kopardığım tek bir zambakla kapısının önünde durduğumda, sinirlerim bozulmuştu. Ya her şeyi yanlış anlamışsam? Ya o buna hazır değilse?

Kapıyı açtığı anda her şey bir anda durdu. Üzerinde sadece uyluk boyu siyah külotlu çorap, siyah dantelli jartiyer ve kırmızı dantelli ipek bir gecelik vardı. "Çabuk ol," diye fısıldadı. "Komşularımın görmesini istemiyorum."

İçeri koştum ve o kapıyı çarptı. Gözlerim onun vücuduna kilitlendi. "Vay canına, Bethany. Muhteşemsin."

Artemis arka arkaya mırıldandı ve hırladı. *Benim. Eşim.*

Bethany ellerini omuzlarıma koydu ve parmak uçlarına yükseldi. "Burada olduğuna sevindim," diye kulağıma fısıldadı.

İçgüdülerim devreye girdi ve dudaklarını öptüm. Zambak yerde unutulmuş bir şekilde yatarken, onu kollarımın arasına aldım ve oturma odasından geçerek yatak odasının kapısına doğru yürüdüm.

Eşim olmasını isteme zamanı gelmişti, tam olarak olmasa da. Henüz farkında olmasa da, Bethany benimdi.

BETHANY

Maddox beni kollarında taşıyarak dairemde dolaşırken heyecan damarlarımdan fışkırıyordu. Onun göğsüne yaslandım, orada bulduğum güven ve emniyeti seviyordum. Kalbi kulağımın altında çarpıyordu ve içinden kısa bir süre düşük bir gürültü yankılandı.

"Aç mısın?"

Kafasını salladı. "Hayır."

Kıkırdadım. "Ama miden çıldırıyor. Sürekli guruluyor ve homurdanıyor."

"Bugün tek bir şey için iştahım var." Adımlarını durdurmadan, ağırlığımı değiştirdi ve saçlarıma bir öpücük kondurdu.

Titredim ve vücudunun sıcaklığına daha da yaklaştım. "Bu hoşuma gitti."

Yatak odamın kapısını iterek içeri girdi ve bir an durup odayı gözden geçirdi. Neyse ki evi toplamıştım, ortalıkta duran külotları çamaşır sepetine atmış ve yatağımın örtüsünü düzeltmiştim. Doğası gereği düzenli ve temiz bir insandım, bu yüzden yapacak çok iş yoktu, ama en azından sürprizlerle karşılaşmayacaktı.

"Güzel." Ben avucumu onun tişörtünün sol göğüs kasını kapattığı yere koyarken o başını salladı.

"Yatak çok rahat." Sesim sadece sahte bir baştan çıkarma sesiydi ve o da bunu biliyordu, çünkü eğlenceli gözlerle bakışlarımı karşıladı.

"Yani halı yanığı tercih etmez miydin?" Gözleri neşeyle parılıyordu.

Dilimi çıkardım ve o öne eğilip dilimi öptü.

"Beni indir. Seni çıplak istiyorum." Kollarından kurtuldum, pantolonunun önündeki belirgin şişkinlikten memnuniyet duydum.

Tişörtünün kenarını tutup göğsünden yukarı doğru sıyırdı, sonra top haline getirip arkasına, yere attı.

Kaslı göğsünü ve oyulmuş karın kaslarını görünce ağzım kurudu ve ona dokunmak için elimi uzattım.

Hızla geri çekildi ve başını sallayarak bana şakacı bir şekilde parmağını salladı. "Dokunmak yok."

"Oh." Ona sııttım. "Yine o tehlikeli *tek dokunuşlu* durumda mıyız?"

Gözleri bir anlığına büyüdü ve başını salladı. "Hayır. Aslında, bütün gece boyunca seni sikmeyi planlıyorum."

Onun konuşma tarzındaki kararlılık karşısında bacaklarım titredi.

"Kulağa... acı verici geliyor." Ama sesim şakayı yapamayacak kadar zayıftı.

"Asla acı verici olmaz," diye söz verdi. "Ama umarım orgazmlara düşkünsündür."

Sıcaklık içimi kapladı ve o bana doğru adım atıp geceliğimin üzerinden göğüslerimden birini avuçladığında başımı salladım. Başparmağıyla meme ucumu okşadı ve teddy'imın kumaşı üzerinden sert bir tepecik oluştu. Nefesim daha düzensiz hale geldi, ama gözlerindeki gölgelerde gizlenen arzuyu görerek onun bakışlarını sürdürmeye çalıştım.

Dudakları açıldı ve yavaşça bana doğru eğildi, dudakları nihayet benimkilerle buluşana kadar sonsuza kadar sürdü. Parmak uçlarımda yükselerek, bir elimle omzuna tutunarak öpücüğü derinleştirdim, inisiyatifi ele aldım ve dilimi dudaklarının üzerinde gezdirdim.

Ağzını açtı ve sanki dünyadaki tüm zamanı onda varmış gibi neredeyse tembelce beni öptü, kolunu belime doladı, elini göğsümden kaydırarak beni kendine çekti ve beni göğsüne sıkıca bastırdı.

"Seni ne kadar istediğimi hissedebiliyor musun?"

Onun acil fısıltısına başımı salladım, onun penisi pantolonunun içinden bana dokunuyordu.

"Gerçekten ıslandım," itiraf ettim ve o da itirafım üzerine inledi.

Sürtünme hissetmek için uyluklarımı birbirine sürttüm ve o da elini uyluklarımdan birleştiği yere indirdi. Sonra parmağını aralarına soktu. "Kesinlikle öylesin," diye onayladı.

Tekrar dudaklarımı ele geçirdiğinde, daha acil bir şekildeydi ve beni tutmasaydı, arzuyla yerlere yığılırdım. Ellerimi aramıza sıkıştırdım ve

kot pantolonunun düğmelerini açtım ve onu belinden sertçe ittim.

Bu sefer bana daha fazlasını vaat etmişti ve ben de onun sözünü tutmasını sağlayacaktım.

Elleri vücudumun her yerini dolaştı — iç çamaşırımın altında, üstünde, her santimimi ateşledi ve ben küçük bir kıyafet değişikliğinin başarısından memnuniyetle gülümsedim.

"Senden böyle bir tepki alıyorsam, bunu daha sık giymem gerekecek," dedim, o boynumun yanını öperken nefes nefese.

"Öyle mi?" Sözleri düşük bir homurtuydu.

"Evet. Evi temizlerken, işleri hallederken, markete giderken giymeyi düşünüyorum." Durup tepkisini bekledim, neredeyse bölgesel bir tepki olacağını biliyordum.

Uzun süre beklemem gerekmedi.

"Benim." Bu kelime kısmen homurtu, kısmen kükremeydi, beni ayaklarımdan kaldırdı ve hızlı bir hareketle ikimizi de yatağa uzattı. Üzerime uzandı ve kot pantolonunu tamamen çıkardı.

Gözlerindeki şehvet ve sahiplenme duygusu beni her yerimden heyecanlandırdı ve ben de bunu kışkırtan kişi olmaktan büyük zevk aldım.

"Benim," dedi yine, ama bu sefer daha nazikçe.

"Seninki ne?" diye alay ettim.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu ve yüzüme öpücükler yağdırdı. "Bu," diye mırıldandı. Daha fazla öpücük boynuma doğru indi. "Ve bu." Spagetti askılarımı aşağı çekti ve göğüslerimin kıvrımlarını ortaya çıkardı, sonra dilini kıvrımları boyunca gezdirdi. "Kesinlikle bunlar."

Onun altında huzursuzca kıpırdanarak, en çok istediğim yerde onun dokunuşunu arzuluyordum. "Beni kızdırmayı bırak."

O uzaklaştı ve bana baktı, bir kaşını kaldırarak eğleniyor gibi göründü. "Mağazaya bunu giymemen için ne kadar daha ikna etmem gerektiğini merak ediyorum."

"Hiç." Ona tekrar yaslandım. "Hiç." Bir an durdum. "Ben seninim." O anda, bunu tamamen içten söylüyordum. Sonrasını, sonra düşünürdüm.

Maddox'un ifadesi değişti ve alnında gerginlik çizgileri oluştu. Gözlerini kapatarak sert bir şekilde üzerimde durdu

aramızda bir boşluk açtı. Kontrolünü kaybetmemek için burnundan nefes aldı, ama gözlerini tekrar açtığında, gözlerinde hiçbir gerginlik yoktu.

"Bunu duyduğuma sevindim." Bana doğru eğildi, bacaklarımın arasına yerleşirken bana tam da yeterli ağırlıkla bastırdı. Elini yan tarafıma doğru kaydırды ve ben titrememi bastırmak için gerildim.

"Gıdıklanıyor," diye mırıldandım.

"Oh. Kusura bakma." Ama yine de aynı şeyi yaptı.

En çok istediğim yere doğru ilerlemesi çok yavaştı ve ben bacaklarımı açıkça davetkar bir şekilde açtım. Soğuk hava tenimi okşadı ve heyecanım doruğa çıktı.

Maddox nefes aldı ve yüzünde yine odaklanmış bir gerginlik belirdi.

"İyi misin?" Bu sözleri fısıldadım çünkü onun iyi olmasını ve bunu bitirmesini istiyordum.

O başını salladı. "Kokun muhteşem."

Ben cevap veremedim, parmağını klitorisime bastırdı ve ani uyarılma karşısında nefesim kesildi. Parmağını nazikçe yuvarladı ve ben kalçalarımı ona doğru hareket ettirdim, istemememe rağmen kontrol edemediğim nazik itmelerle. Başımı kaldırıp boynunu öptüm, derisini ağızıma çekerek emdim.

O homurdandı. "Evet, beni işaretle."

Uzun zamandır öpücük izi bırakmadığım için kıkırdayarak nefes aldım, ama göğsünden başka bir düşük homurtu geldi.

Parmağını içime soktu ve penisi vücutlarımızın arasında sıcak ve sert bir şekilde duruyordu. Elimini aşağı kaydırıp ucuna dokundum ve vücudu titredi. Penisinin başındaki ön sıvıyı parmağımla yaydım ve nefes alışını hızlandı.

"Bir ergen gibi karnına boşalmayacağım." Maddox'un sesindeki gerginlik daha da artmıştı.

"İyi, bu sefer bana daha fazlasını söz verdin." Gülümsedim ve okşamamı hızlandırdım, vücudumu bükerek penisinin tabanına ulaştım ve sonra elimi gövdesine doğru çektim.

Üzerimde titredi ve nefesini tuttu. "Tekrar yap."

Yaptım ve o, elimdeki harekete karşı nazikçe iterek inledi.

"Mükemmelsin," diye fısıldadı.

"Seni tatmak istiyorum." Bu fikir aklıma geldi ve sözler ağzımdan döküldü.

"Siktir. Bunu söylediğinde çok ıslandın." Tekrar inledi ve sakinliğini topladıktan sonra ikimizi de yuvarladı, hareket çok yumuşaktı, sonunda onun üzerine oturdum.

Onun karın kaslarına yaslanmış olan penisine baktım. "Bu manzarayı seviyorum," diye mırıldandım ve parmaklarımla penisinin alt kısmını okşadım.

O benim altımda hareket etti ve ben ona karşı sahip olduğum güçten dolayı sıırttım. Sonra elini uzattı ve avuçlarını göğüslerime bastırdı, başparmaklarıyla her iki meme ucumu da okşadı.

Pozisyonumu değiştirdim, bacaklarını açarak oluşturduğu boşluğa indim ve penisinin üzerine eğildim, üzerine yumuşak bir nefes üfledim.

"Siktir," diye homurdandı. "Beni kızdırmayı bırak, kadın."

Parmağımın ucuyla tekrar onun vücudunu yukarı aşağı okşadım. "Karşılıklı davranmak adildir," diye mırıldandım, ama aslında sadece zaman kazanmaya çalışıyordum.

Penisi kocaman bir şeydi. Düşündüğümde daha büyüktü ve ben öne eğildim, saçlarımla onun uyluklarının üst kısmına değmesine izin verdim. Oradaki kaslar gerginleşince sıırttım.

Kafamda bir moral konuşması yaptım. Oral seks ilk deneyimim değildi. Dudaklarımı onun etrafında genişletebilirdim. Kahretsin, onu ağzımda *istiyordum* ve istediğim şeyi elde edebilirdim.

Sapını yavaşça yaladım ve o inledi. Elleri aniden saçlarıma dolandı, sanki kendini sabitlemek istercesine iki büyük tutam saçımı yumrukladı. Uca ulaştığımda, onu hızlıca ve kısa bir süre ağzıma aldım, sonra bıraktım ve Maddox titreyerek nefes verdi.

Onu tekrar ağzıma aldım, dudaklarımı onun etrafında genişlettim ve başımı aşağıya doğru sallayarak bir santim daha içeri aldım. İnledi ama tamamen hareketsiz kaldı, bana onun büyüklüğüne alışmam için zaman ve alan tanıdı.

Başımı daha da aşağı indirip ağzımı doldurmasına izin verirken, testislerini avuçladım, parmaklarımın arasında nazikçe yuvarladım ve dilimle henüz ulaşamadığım kısmını okşadım.

Daha fazla penis mi yoksa hava mı arasında seçim yapmak zorunda kaldığım anda, saçımı çekerek beni kendinden uzaklaştırdı.

"Ben de boğazına boşalmak istemiyorum, Beth." Kaşlarımı kaldırdım.

"Bana yaptıklarının farkında değilsin." Sesi düşük bir uğultuydu ve saçlarımı tekrar yüzümden çekip kulağımın arkasına koydu. "İçinde olmak istiyorum."

Sözleri beni ateşledi, beklenti beni daha da ıslak ve çaresiz hale getirdi. Maddox aniden homurdandı, beni kendine doğru çekti ve sikini girişime dayayarak bizi tekrar yuvarladı. Bacaklarımı ayırdım ve kalçalarımı ona doğru eğdim, aciliyet dalgalar halinde içimi kapladı.

Sessiz ısrarına gülerek karşılık verdi ama en çok istediğim şeyi bana verdi ve o nazikçe içeri girip beni sınırlarıma kadar gerdiğinde yumuşak bir iç çekiş bıraktım. Geri çekildim ve tekrar ileri ittim, yüzündeki konsantrasyon onun ne kadar kontrol sahibi olduğunu gösteriyordu.

"Daha hızlı olabilirsin." Gerilme hissi muhteşemdi.

"Sana zarar vermek istemiyorum." Alnında ter damlaları parlıyordu.

"Asla." "O kadar kırılgan değilim." Sonra ona sırtarak yukarı doğru ittim, ona doğru daldım ve onu bir kerede içime aldım. Nefesimi tuttum, ama vücudum bizi kayganlaştırdıkça ani acı hızla azaldı. "Gördün mü?"

O inledi. "Lanet olsun. Böyle hissedebileceğini bilmiyordum." Bir saniye daha bekledi. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Kahretsin. Bu müthiş bir iltifattı.

Hareketleri ilk başta yavaştı, neredeyse çekingen, ama ben kollarımı ona doladım ve parmak uçlarımı kalçalarına bastırdım, sonra bacaklarımı kalçalarına doladım ve sırtına doladım, böylece daha derine girebilmesini sağladım.

O doğru yerlere bastırdı ve ben öpebileceğim bir yer ararken nefesleri kulaklarımı doldurdu. Ani bir

bir dürtüyle, dişlerimi omzuna bastırdım ve derisini parçalamayacak kadar hafifçe ısırđım.

Bütün vücudu üzerimde kaskatı kesildi. "Tanrım." Sanki bir şey onu korkutmuş gibi derin bir nefes aldı. "Boşalacağım. Senin de boşalmanı istiyorum, Beth." İçime girdi, tenimiz birbirine çarptı, penisi doğru yerleri okşadı ve heyecanım o benim her düşüncem, kokum, tadım olana kadar arttı.

Onun etrafında gerildim ve ben titrerken, vücudum onun etrafında sıkışıp gevşerken, o son bir hamle ile kükredi.

"Vay canına." Göğsü derin nefeslerle inip kalkıyordu. "Bu sadece seks değildi." Dirseklerine yaslanarak ağırlığının bir kısmını bana verdi. İkimiz de bir dakika boyunca nefes nefese kaldık, alınlarımız birbirine değdi, şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmın ardından gelen sarsıntıları atlatmaya çalıştık.

Dudaklarımdan bir gülümseme kaçtı. "Bu *çok iyi* bir seksti," diye onayladım ve onu öpmek için kendime doğru çektim.

Gecenin geri kalanı yemek yemek, birbirimizi beslemek ve yatağa geri dönmekle geçti. İkimiz de o kadar acele etmiştik ki, prezervatif düşüncesi ikimizin de aklına gelmemişti.

Benim açımdan tamamen sorumsuzca bir davranıştı. Ama doğum kontrol hapi kullanıyordum. Bu, adet dönemlerime yardımcı oluyordu ve uygun bir tek gecelik ilişki bulursam korunmuş olacağımı garanti ediyordu.

Maddox bana temiz olduğunu ve playboy ününe pek uymadığını söyledi.

Ona inandım.

Ertesi gün, yataktan kalkmak için birkaç yanlış başlangıç ve birkaç orgazm daha gerekti, ama sonunda başardık ve geç kahvaltının ardından yollarımızı ayırdık. Onun vardiyası vardı ve benim Tiffany'yi almam gerekiyordu. Bu, gün boyunca birbirimize giderek daha flörtöz imalarla mesajlaşmamızı engellemedi.

Pazartesi günü parlak ve neşeli bir şekilde başladı ve yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim. Maddox bu sabah çalışmak zorundaydı, ama istasyona giderken bana mesaj attı. Ben çoktan kalkmış Tiffany'yi hazırlıyordum. Yeni bir mülkü görmeye gitmek zorundaydık ve bu mülk çok da kötü durumda değildi, bu yüzden onu da götürmeyi sorun etmedim. Benimle birlikte gezmeyi çok severdi.

Arabadan indiğimde telefonum çalmaya başladı, ben de Tiff'in dışarı çıkıp etrafı keşfedebilmesi için arka kapıyı açtım ve telefonu açtım. Tanıdığım bir numara değildi, ama bu benim işimde sık sık olurdu. Kiracılar bilinmeyen numaralardan arardı, emlak yöneticileri veya emlakçılar mülklerini satın almakla ilgilenip ilgilenmediğimi öğrenmek için arardı, vb.

"Merhaba, ben Bethany Leeds."

"Bayan Leeds. Benim adım Martha Brennen. Bearth ailesinin avukatı olarak görevlendirildim." Midem bir anda ağzıma geldi. Gerçekten yapmışlardı. Bir avukat tutmuşlardı. Tamamen ve tamamen pislikler. Ona siktirip gitmesini söylemek için ağzımı açtım, ama o benden önce davrandı ve konuşmaya başladı. "Sizi habersiz aradığım için özür dilerim, ama benimle görüşecek bir avukatınız olmadığı için başka seçeneğim yoktu."

"Ne istiyorsunuz?" diye sordum, dişlerimi sıkarak.

"Bearth ailesi resmi olarak velayet davası açtı. Hepimizin bir araya gelip, bu karışıklığı mahkemeye taşımamak için bir tür anlaşmaya varmak üzere arabuluculuk yapmayı öneriyorum."

Öfke ve kızgınlıkla kanım kaynadı. "Bu ne cüret?" diye bağırdım. "Ben iyi bir anneyim. Arabuluculuk görüşmesine gitmeyeceğim. Velayet için beni dava edebilirsiniz. Mahkemede görüşürüz."

Cep telefonumun tuşuna basarak telefonu kapattım ve eski, hantal ev telefonlarının olduğu günleri özledim. Onlarla birinin yüzüne telefonu kapatmak çok tatmin ediciydi.

Tiffany, neyse ki az önce yaptığım telefon görüşmesinden tamamen habersiz, bahçede bir sopayla koşuştururken öfkem kaynıyordu. En azından bu onu etkilememişti. Kyle'in ailesiyle parkta yaptığımız tek görüşme, onun için sadece bir anlık bir olay olmuştu. Neredeyse hemen unutmuştu. Maymun barlarından düşmek üzere olması daha kalıcı bir anı olmuştu.

Anahtarı buldum ve evi dolaştım, Kara'nın isteyeceği notları almaya çalıştım, ama odaklanamadığım için aynı şeyleri tekrar tekrar incelemek zorunda kaldım. Tiffany, evi dolaşp eksik döşeme parçaları veya rastgele çiviler olup olmadığını kontrol ettikten sonra odadan odaya koştu. Bir keresinde, satın almadığım bir mülkte, eski iğnelerle birlikte, izinsiz yerleşenlerin varlığına dair kanıtlar bile bulmuştum

iğnelerle birlikte. O zamandan beri, en azından önce etrafa bakıyor ve cebimde her zaman biber gazı spreyim oluyordu.

Birkaç dakika odaklanmaya çalışıp başarısız olduktan sonra vazgeçtim. "Hadi, Tiff," diye seslendim. "Geri döneceğiz. Anne bir arkadaşını araması gerekiyor."

"Kime? Ben de gelebilir miyim?" Arka yatak odasından koşarak çıktı ve önümde durdu. "Hangi arkadaş, anne?"

"Arkadaşım Maddox'u arayacağım. Bana iyi tavsiyeler verebilir. Önce seni eve götürelim, tamam mı?"

Kafasını salladı. "Maddox çok iyiydi ve lezzetli çorba yapar."

Normalde çorbayı sevmediği için, Maddox'un çorbasını bu kadar iyi yemesi bir mucizeydi. Umarım bu, onun seçici yeme alışkanlıklarının yakında ortadan kalkacağı anlamına geliyordur. Ebeveynlik kitaplarında, seçici yiyicilerin yaşlandıkça daha maceracı hale geldikleri yazıyordu. Bunun doğru olmasını içtenlikle umuyordum.

Onu yüksek sırtlıklı çocuk koltuğuna oturtup kemerini bağladıktan sonra, eve doğru yola çıktım. Yolda fikrimi değiştirdim ve onunla yüz yüze konuşmayı tercih ettiğime karar verdim. Bana masa başı görevinde olduğunu ve bütün gün karakolda olacağını söylemişti. "Tiff," diye arkama dönüp seslendim. "Gerçek bir polis karakolunu görmek ister misin?"

Umduğum gibi heyecanla çığlık attı. "Evet!"

Yolumuzu geçip kasabaya doğru sürdük. Maddox nadiren araba kullandığı için içeride olup olmadığını bilemedim, bu yüzden ona mesaj attım. **Hey, istasyonda mısın?**

Cevabı birkaç saniye sonra geldi. **Evet.** Ardından, **Sıkıntıdan ölüyorum. Pazartesi günleri en kötüsü.**

Peki, o zaman iyi. Tiff'i aldım ve öfkem hala içimde dolaşırken aceleyle içeri girdim. Kyle'ın ailesinin bir şekilde başarılı olup benim tatlı kızımı benden alabileceği düşüncesi beni paniğe ve dehşete düşürdü.

Ve öfkeden öte bir duygu.

Kapıyı açıp içeri girdiğimizde Maddox şaşkınlıkla sıçradı. Aslında daha önce hiç içeri girmedim. Küçük bir kasabanın şerif ofisinin nasıl olacağını hayal ettiğim gibi bir yerdi. Birkaç sıra masa ve ana alandan çıkan sadece birkaç kapı vardı.

Resepsiyon alanı vardı ve küçük, bel hizasında ahşap bir çit, karakolun ofis alanını bekleme alanından ayırıyordu.

"Selam," diye seslendi. "O mesajdan sonra burada olacağını tahmin etmemiştim." Başını salladı. "Bilmediğime şaşırdım," diye mırıldandı.

"Nasıl bilebilirdin ki?" Küçük salıncak kapıdan geçerek ona doğru yürüdüm.

Tiffany koşarak yanıma geldi. "Hey, Maddox! Annem beni eski, iğrenç bir eve götürdü ve orada üç örümcek gördüm, her yer kir içindeydi."

O, kızın yanına çömeldi ve yanağındaki kiri sildi. "Anlıyorum. Hayaletli miydi?" Belki de sandığım kadar iyi bir anne değildim. Kafam meşgul olduğu için kızımın yüzündeki kiri fark etmemiştim bile.

Kızım ellerini havaya kaldırdı, hayalet sesleri çıkarmaya başladı ve daireler çizerek dönmeye başladı. Maddox dikkatini bana çevirdi. "Ne oldu?" diye sordu.

Tiff'e baktım. "Bir telefon aldım." O masaların etrafında koşup "ooooh" sesleri çıkarırken, olabildiğince sessizce konuştum.

Maddox, Tiff'in yanında konuşmak istemediğimi fark etti. "Hey, Tiffany, hapisane hücrelerini görmek ister misin?" diye sordu.

Heyecanla çığlık attı ve zıplamaya başladı. "Az önce temizledim," diye fısıldadı bana. "Burada mahkum yok, kilitleri açayım da keşfedebilsin."

Ben başımı salladım. O, ofis alanından çıkan kapılardan birine doğru yürüdü. Ben de onu takip ederek, iki hücre ve eski moda demir parmaklıklar bulunan bir odaya girdim. Tiffany, büyükbabasıyla birlikte, bir köy polisi ve onun beceriksiz yardımcısını anlatan eski bir televizyon dizisini izlemeyi çok severdi. Burası o diziye o kadar benziyordu ki, Tiffany hemen tanıdı.

Kapıları açtı. "İşte," dedi. Kapıları birkaç sandalyeyle açık tuttu. "Artık kapamaya çalışsa bile parmaklarını sıkıştırıramaz."

"Kötü adamları burada mı tutuyorsunuz?" diye sordu gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Aynen öyle. Daha büyük bir hapishaneye gönderilene kadar burada kalırlar ya da çok kötü değillerse eve gönderilirler."

Tiffany ciddiyle başını salladı. "Vay canına."

"Git bak," dedi ve onu iki hücreye doğru yönlendirdi.

Tiffany sevinçle koştu ve ilk yaptığı şey, ilk hücredeki tuvaletin sifonunu çekmek oldu. "Onları iyice temizledin, değil mi?" diye sordum, burnumu kıvrarak.

Adam güldü. "Çamaşır suyu ile. En kötü ihtimalle, tamamen kurumamış olabilirler ve kızın kıyafetleri çamaşır suyu ile lekelenebilir."

Bununla yaşayabilirdim. Tiffany hücre içinde kollarını açarak daireler çizip dururken, Maddox'a telefon görüşmesinden bahsettim.

Konuşmaya başlar başlamaz Maddox arkamdan bana sarıldı. Biraz rahatladım ve buna sevindim.

"Merak etme. Henüz avukat değilim, ama her ihtimale karşı araştırma yapıyorum. Davaları yok."

Tiffany bir hücreden diğerine koştu ve konuşmamızı tamamen görmezden geldi.

"Her ihtimale karşı, sana verdiğim isimlerden birini arayabiliriz, tamam mı?" Beni sıkıca sarıldı.

Başımı memnuniyetle omzuna yasladım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Bu arada, seni arayan kızın numarasını ver bana. Kesinlikle seninle bu şekilde iletişime geçmemeliydi. Sana mektup göndermesi gerekiyordu, tercihen taahhütlü."

Kafam hala Maddox'un omzunda iken başımı salladım ve telefonumdan numarayı aradım. Tiffany, annesinin sadece bir arkadaş olması gereken bir adam tarafından kucaklandığını fark ettiyse de, umursamıyor gibiydi.

"Birlikte avukatın ofisine gideceğiz. Bu konuda senin yanıdayım, tamam mı? Sonuna kadar."

Ona telefonumu uzattım ve iki kolumu beline doladım. Onu pek sevmemekten, onun burada benimle olmasına bu kadar çabuk nasıl rahatladım? Bunun ne zaman olduğunu tam olarak bilmiyordum, ama ne zaman ve nasıl olursa olsun, yanımda tamamen benim tarafımda olan birinin olması bana büyük bir rahatlık veriyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedi Maddox. "Söz veriyorum."

Nedense, içimdeki gerginlik neredeyse tamamen kayboldu. Ve ona tamamen inandım.

MADDOX

Artemis ile uçmak benim için her zaman en dengeli ve odaklanmış anlardı. Her şey kayboluyor, endişeler yok oluyordu. Havaya ve ormanın kokularına odaklanıyorduk, olabildiğince yükseğe çıkıyor, sonra ağaçların tepeleri karnına değene kadar dalıyorduk. Her şey adrenalin ve coşkuyla ilgiliydi.

Ama bugün değil. Bugün, California ve Bethany hakkında düşünmeye devam ettim. Tiffany'yi kaybetmeden velayet davasını kazanacağını biliyordum. Hiç şüphem yoktu, bu yüzden Bethany için baş ağrıtıcı ve kesinlikle stresli olacağına rağmen endişelenmedim. Davayı almayı kabul eden iyi bir avukatımız vardı zaten. Bazen Kingston soyadına sahip olmak gerçek bir nimetti. Aradığım anda kabul etti. Bana uyar, çünkü o en iyisiydi.

Beni endişelendiren şey, birkaç eyalet ötedeki hukuk fakültesine gitmeyi düşündüğümü söylediğimde onu kaybetmekti. Ama yer değiştirdiğimiz sırada, düşüncelerimi yansıtmak çok kolaydı, ki bu benim istediğim bir şey değildi, bu yüzden başka şeyler düşünmeye ve uçuşa odaklanmaya çalıştım.

Umduğum kadar kolay olmadı. Artemis bizi uzun süre havada tuttu, ancak malikanenin yakınındaki ormana indiğimizde kendimi biraz daha iyi hissediyordum. İnsanların dolaşma ihtimalinin son derece düşük olduğu aile arazimiz dışında hiçbir yere dönüşüp uçmaktan kaçınıyordum. Her yere izinsiz giriş yasak tabelaları asmış olmamızın yanı sıra, ejderha ve kurtların bölgesinde insanların, özellikle de erkeklerin uzak durduğu bir şey vardı. Sık sık gittiğimiz bölgelerde yürüyüş yaparken kendilerini rahatsız hissederlerdi ve doğal olarak kendilerini uzaklaşıp rahat oldukları bölgelere geri dönerlerdi. Bir insanın

ejderha veya kurt topraklarına rastlaması nadir bir durumdu ve burada, Kara Pençe'de, ikisi de vardı. Carlos ve kurt sürüsüyle yaptığımız anlaşma, onların karada dolaşırken bizim gökyüzünde dolaşmamızı öngörüyordu. Bu, tüm taraflar için çok iyi sonuç verdi.

Kendi bedenime geri döndüm ve ormandan çıkıp, büyükbabamın bizim için dönüşüm sırasında kullanmamız için yaptığı küçük açık hava duşuna yaslanmış olduğunu gördüm. Kıyafetlerimizi, duşlarımızı ve dönüşüm sırasında kirlenirsek temizlenmek için ihtiyacımız olan her şeyi koyabileceğimiz bir yerimiz vardı. Ayrıca, bu bize biraz mahremiyet de sağlıyordu.

"Oğlum, oldukça derin düşüncelerini yansıtıyorsun, biliyor musun?" dedi büyükbabam.

Başımı salladım. "Giyinmeme izin ver."

"Konuşmak istersen verandada olacağım."

Giysilerimi giyerken, ona ne kadarını anlatmak istediğimi düşündüm. Yaklaşan seçimim zihnimi çok meşgul ediyordu. Sırrımı paylaşabileceğim biri olması güzel olurdu ve dedeme güveniyordum. Ben hazır olana kadar sırrımı veya sorunlarımı kimseye açıklamayacağı kesindi.

Giysilerimi giyip botlarımı giydikten sonra, dedemin yanına verandaya çıktım. Bana bir bardak çay uzattı. "Tamam, evlat. Yaşlı dedenle derinliklerini paylaşmak ister misin?"

Gülümseyerek portakal aromalı çayı yudumladım. Büyükbabamın özel tarifi. "Teşekkürler." Onun bilge gözlerine baktım ve ne olursa olsun en iyi yolu bulmama yardım edeceğini biliyordum. "Hukuk fakültesine gitmek istediğimi biliyorsun."

Gülümsedi. "Bunu istediğin için çok gurur duyuyorum. Hepimizden en iyisi olacaksın, bunu şimdiden söyleyebilirim."

Başımı eğdim. "Teşekkürler. Ama bir sorun var."

Büyükbabamın kaşları çatıldı. "Ne olabilir ki? Notların mükemmeldi. Okula kabul edildiğini sanıyordum. Para sorun değil."

"Aynen öyle. Ben zaten kabul edilmişim. İki okula."

Yüzünde bir anlama geldi. "Ah. İkinci okul nerede?"

"Kaliforniya," diye mırıldandım.

Yüzünü buruşturdu. "Kaliforniya'da hiç akrabamız yok."

"Lütfen yanlış anlama, ama bu da cazibesinin bir parçası." Mümkün olduğunca nazikçe söyledim, ama yine de kaşları havaya kalktı. "Hayır, kötü değil. Sadece... Hiç yalnız kalmadım. Hiçbir şeyi kendi başıma yapmak zorunda kalmadım. Sadece ben, annem ve Hailey'den oluşan bir aileden, bu büyük aileye geçtim, ki bu harika bir şey." Hala kafası karışık görüldüğü için ellerimi kaldırdım. "Ailemi seviyorum ve onları hiçbir şeye değişmem."

"Ama?"

"Ama biraz bağımsızlık ve belki biraz mahremiyet olması güzel olurdu."

Büyükbaba kıkırdadı. "Ben de daha önce o duyguları yaşamıştım. Arizona'da babamla yaşarken. Bu yüzden Black Claw'a taşındım, Maddox. Sen bir alfasın. Muhtemelen o duyguları daha da güçlü hissedeceksin."

"Sen evden ayrıldın," dedim. Omuzlarımdan bir yük kalktı. Ne demek istediğimi anlamıştı. Anlamıştı. Endişelendiğim şeyleri başka biriyle paylaşmak bile büyük bir rahatlama oldu.

"Evet, yaptım. Ve benim için doğru olan buydu. Senin için doğru olup olmadığını sadece zaman gösterecek. Ama Maddox, nereye gidersen git, dönüşebileceğin bir yerin olduğundan emin olmalısın. Mahremiyetin ve saklanabileceğin bir yerin olmalı."

Başımı salladım. "Bunu düşündüm. Ve tabii ki, bu kararımda çok önemli bir faktör olacak. Ve aile. Ve şimdi, Bethany."

"Ne karar verirsen ver, biz seni destekleyeceğiz. Hepimiz destekleyeceğiz. Seni ziyaret edebiliriz ve tabii ki burada her zaman hoş karşılanacağını biliyorsun." Bana gülümsedi ve başını salladı. "Seninle geçiremediğim zamanları çok özlüyorum. Artık özlemeyeceğiz, uzaklarda yaşıyor olsan bile. Bir yolunu buluruz. Belki çocukların bana video sohbeti yapmayı öğretmesine bile izin veririm."

Bu kez başımı sallayan ben oldum. "O gün gelir de."

"Kaliforniya'da hukuk fakültesine gitmek senin hayalinse, bunu gerçekleştirmek için bir yol buluruz. Ama mahremiyet ve bağımsızlık ihtiyacın varsa, o zaman aile için bazı temel kurallar belirlememiz gerekir. Colorado'da okumayı tercih edersen, okul sırasında biraz daha uzak bir yer bile bulabilirsin."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Bunu da düşünmüştüm. Herkese söylemek, reddedilmiş gibi hissettirir. Gelmeyi istememiştim."

dışarı çıkıp "üzgünüm çocuklar, benim için çok müdahaleci davranıyorsunuz" demek.

Büyükbaba omuz silkti. "Bu bir reddetme değil. Biz zorlayıcı, burnunu sokan bir grubuz." Öne eğildi ve fısıldadı, "Bunu büyükannenizden almışlar."

Kahkahayı bastım. "Söylediklerini ona söylemeyeceğim, böylece başın belaya girmez."

"Teşekkür ederim, evlat." Diye iç geçirdi ve geriye yaslandı. "Bunu kendine saklayamazsın. Ailene ve kuzenlerine açılmalısın. Hepimiz en iyi yolu bulmana yardım edebilir ve yolculuğunda sana destek olabiliriz."

"Yapacağım," diye söz verdim. "Yakında."

Oturduk ve okullar hakkında konuşmaya devam ettik. Hatta Bethany'nin Tiffany ile olan hukuki sorunlarından da bahsettim. O da benim kadar bunların önemli bir şey olmayacağından emindi.

Sabah öğleden sonraya doğru ilerlerken, midem guruldadı ve aynı anda telefonum da bip sesi çıkardı. Kontrol ettiğimde Bethany'den bir mesaj geldiğini gördüm. **Tiffany ile parkta piknik yapıyoruz, vaktin varsa gel.**

"Gitmeliyim," dedim dedeme ve ayağa fırladım. "Bethany ile parkta buluşacağım."

Büyükbabam güldü. "Evlat, durumun vahim."

Düşüncelerini dile getirmesede, ne düşündüğünü biliyordum. Bethany'den asla ayrılamayacağımı düşünüyordu.

Ve muhtemelen haklıydı.

Doğaüstü hızımı kullanarak malikaneden kasabanın hemen yanına kadar giden yolu takip ettim. Yol, babamın daha önce başka bir ejderhayı neredeyse öldürdüğü ve ejderhanın daha sonra intikam almaya geldiği drive-in'in yanına çıkıyordu. Tabii ki ejderha artık ölmüştü. Birisi aileme bulaştığında genellikle böyle olurdu.

Birkaç dakika sonra, yeşil yolu geçtim ve kasabanın arkasındaki parka girdim. Bethany, tırmanma oyuncağının yanındaki çimlere çoktan bir battaniye sermişti.

"Hey," diye seslendim.

Dönüp bana bin wattlık gülümsemesinden birini gösterdi. Tek bir bakışıyla tüm endişelerimi yok etme ve bana ondan başka hiçbir şeyin önemli olmadığını hissettirme yeteneği vardı. Ve işin özüne bakıldığında, gerçekten de başka hiçbir şey önemli değildi.

Tiffany heyecanla koşarak geldi.

O önemli.

Artemis nadiren kimseye sevgisini gösterirdi. Tabii Bethany hariç, onu ilk gördüğü andan itibaren sahiplenmek istemişti. Onlarla birlikte geçirdiğimiz birkaç hafta içinde Tiffany'ye karşı sevgi ve koruma duyguları geliştirmişti.

İlginç.

"Maddox," diye bağırdı Tiffany. Bana doğru koştu ve ellerini havaya kaldırdı. Onu havaya kaldırdım ve biraz uçurup yakaladım, sonra bağırarak ona sıkıca sarıldım. "Bir daha yap!"

Ben de onun isteğini yerine getirdim ve Bethany müdahale edene kadar onu birkaç kez daha havaya attım. "Tamam, bu kadar yeter. Zaten bir sandviç yedi ve böyle devam edersen üzerine kusacak."

Kızın bir kez kusduğunu görmüşüm. Bu konuda profesyoneldi ve onu kucağımda tutarken bu deneyimi tekrarlamak istememe neden olmuştu.

"Git oyna," diye teşvik ettim, sonra Bethany'nin yanındaki battaniyeye oturdum.

"O senden gerçekten hoşlanıyor," dedi. "Aramızda ne olursa olsun, bunu bilmeni bekliyorum. Çocuk istemediğini biliyorum."

Bana bir sandviç uzattı. Ne olduğunu umursamadan bir ısırık aldım. İçinde kum ve toprak olsa bile, Bethany bana vermişse yedim. "Öyle," dedim. "Ve ben çocuk istiyorum. Sadece şu anda çocuk sahibi olmanın karmaşık olacağını düşünüyorum." Çiğnerken bunu düşündüm. "Ama dürüst olmak gerekirse, bir çocuğum olsaydı, onu annemden, teyzelerimden ve büyükannemden uzak tutabilmek için çok şanslı olurum." Gözlerimi devirdim. "Kız kardeşimden bahsetmiyorum bile."

Bethany kıkırdadı. "Eminim Tiffany kız kardeşinle tanışmak ister."

"Kız kardeşin mi var?" Tiffany battaniyenin üzerine oturdu. Onun geldiğini biliyordum ama duyabileceğı mesafede olduğunu fark etmemiştim. "Evet," dedim. "Ve bebek bakıcılığı yapmayı çok seviyor. Belki hep birlikte eğlenceli bir şeyler yapabiliriz."

Tatlı kız bir elma aldı ve bana uzattı. Elma yemeyi planlamıyordum, ama üç yaşındaki bir çocuk bana elma uzattığında, o lanet elmayı yerim. "Al bakalım, Maddox."

Adımı söyleme şekli çok tatlıydı. Daha çok Maddos ya da Maddoth gibi bir şeydi. Hafif bir peltekliği vardı. "Teşekkürler! Elma en sevdiğim meyvedir."

"Ben de," diye bağırdı. Kısa sürede elmalarımızı bitirdik ve bana sevdiği tüm yiyecekleri anlattı, sevmediği yiyecekleri de saymaya başladı. Uygun olduğu yerlerde ona katılıp katılmadığımı belirttim, ama çoğunlukla onun ne kadar sevimli olduğuna hayran kaldım ve bu küçük kızın yemek tercihlerine gerçekten ilgi duyduğuma şaşırdım.

"Tiff," Bethany nazikçe araya girdi. "Gitmeden önce biraz kaydıraktan kaymalısın."

Ayağa fırlayıp koştu, ama çok uzaklaşmadan dönüp geri geldi. "Benimle kayar mısın?" diye utangaçça sordu Tiffany.

O anda dünyada daha eğlenceli bir şey yoktu. Bethany ile sıcak güneşin altında oturmak bile. "Çok isterim."

En azından, Tiffany'ye yorulmak bilmeyen tavrından dolayı madalya vermem gerekiyordu. Ejderha gibi dayanıklılığım olsa da, sonunda pes etmek zorunda kaldım. "Tamam, beni yendin," dedim. "Bir daha kaydıraktan kayamayacağım."

Kıçım ağrıyordu ve kalçalarım dar açıklığa biraz fazla geniş olduğu için sıkışıp kalıyordum. Yarı yolda sıkışıp kalıyordum.

O kıkırdadı. "Kaymak için çok büyüksün."

O haklıydı. Bethany'nin yanına topallayarak gittim ve battaniyenin üzerine uzandım. O, yiyecekleri temizleyerek bolca yer açmıştı. "Onu böyle eğlendirmek çok tatlısın," dedi.

Tiffany'nin bakmadığından emin olduktan sonra, eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Artemis öpücüğü derinleştirmek ve onu kollarımıza sarmak istedi, ama parkın ortasındaydık ve etrafımız çocuklarla ve ebeveynlerle doluydu. Hızlı bir öpücük alabildiğim için şanslıydım.

Gün ilerledikçe Tiffany gözle görülür şekilde yorulmaya başladı ve Bethany bana gülümsedi. Son bir saattir Tiffany okuldan tanıdığı bir kızla koşuştururken biz el ele tutuşuyorduk.

"Hadi tatlım," diye seslendi Bethany. Tiffany'nin gözlerini ovuşturduğunu fark etmiştik. "Eve gitme zamanı!"

Tiffany koşarak geldi, ama birkaç saat öncesine göre kesinlikle daha yavaştı. "Ama anne!"

Bethany bir elini kaldırdı. "Neredeyse bütün gün burada geçirdik. Tartışmayalım, tamam mı?"

Tiffany'nin omuzları çöktü, ama başka bir itirazda bulunmadı. Sadece bize doğru ağır adımlarla yürüdü. Sürpriz bir şekilde, doğrudan bana geldi ve kollarını kaldırdı. "Beni taşıyor mısın?"

Onu kucağıma aldığımda kalbim sızladı. Başını omzuma yasladı. "Teşekkürler, Maddoth."

Bethany ağlamaya hazır görünüyordu ve ben bile gözlerimin biraz nemlendiğini fark ettim. Tiffany kalbimin derinliklerine işlemiştir.

Onu arabaya taşıdım ve kemerini bağladım, Bethany ise diğer tarafa piknik malzemelerini koydu. Sonra arabayı dolaştım ve elimi Beth'in omuzlarına koydum. "Güzel bir öğleden sonraydı," dedim.

Beth arabaya baktı. "Main Street'e varmadan uykuya dalacaktır."

Gülümseyerek onu kucakladım. "Bu akşam bana mesaj at."

Bir kez daha yumuşak bir öpücükten sonra, o arabaya bindi ve ben onların uzaklaşmasını izledim.

Babamla konuşma zamanı gelmişti. İzleri takip ederek Main Street'e geri döndüm, drive-in'i geçip ormanın içine giden patikaya girdim. Büyükbabamların ya da Axel amcamın evine değil, anne babamın kulübesine yakın bir yere çıkmak için nereden kestireceğimi çok iyi biliyordum.

Ormanlık alandan çıktığımda, bölgenin alfa erkeği olan babam verandada beni bekliyordu. Tabii ki geleceğimi biliyordu. Artemis ve ben de alfa erkekler olsak da, o benden daha sezgiseldi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Sadece senin görüşünü almak istedim," dedim. "Hailey hakkında."

Kaşlarını çattı. "O iyi mi? Bir sorun mu var?"

Kahretsin. Onu, endişelerimin odağında Hailey olduğunu düşünmesine neden olmak istememiştir. "Hayır, hayır, o iyi. Ben daha çok onun üvey babası olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünüyorum."

O, hüzünlü bir şekilde başını salladı. "Kendimi öyle görmüyorum. Hailey benim kızım, babası kim olursa olsun."

Uzun zamandır onun böyle hissettiğini tahmin ediyordum. O da benim gibi ona baba diyordu. aynı şekilde.

"Ama yalan söylemeyeceğim. Başlangıçta korkutucuydu. Birdenbire iki çocuğum oldu. İkinizi de sahip olduğum için çok mutluydum, ama biraz da korkutucuydu. Çocuk yetiştirme konusunda hiçbir şey bilmiyordum. Hala da bilmediğimi hissediyorum."

"Evet, ben de." Bir çocuğu ne kadar kötü mahvedebilirim ki? Muhtemelen oldukça kötü.

"Ama sonuçta işe yarıyor. Elinden gelenin en iyisini yapıp, ilgili herkes için doğru olanı yapmaya çalışıyorsun. Sen iyi bir çocuksun, Maddox." Elini omzuma koydu. "Ve harika bir baba ya da üvey baba olursun. Bu konuda kendine güven, ama kimsenin kalbi çok fazla bağlanmadan önce buna hazır olduğundan emin ol. Biraz bekle din diye kimse seni suçlamaz bence."

O benim kaderimdeki eşimdi. Kendimi suçlardım.

BETHANY

Küçük bir kasabada bile, restoran bir an olsun durmak bilmeyen işlerle uğraşıyordu. Kara ile birlikte masaya oturdum. Abby çaylarımızı çoktan sipariş etmişti. Sabah mesaj atıp öğle yemeği yemek isteyip istemediğimizi sormuştu. Tabii ki kabul etmiştim. Maddox'a nasıl davrandığım konusunda barda tartıştığımız geceden beri birlikte vakit geçirme fırsatımız olmamıştı. O olaydan bu yana neredeyse iki hafta geçmişti ve o zamandan beri çok şey olmuştu.

Kara ve ben bu sabah geri dönüp, Kyle'ın ailesi aradığında odaklanamadığım evi inceledik ve bunun iyi bir yatırım olduğuna karar verdik. Evi satan Kara'nın bir arkadaşıydı, bu yüzden bana öncelik hakkı verdi. Lokantaya kadar yol boyunca olasılıkları konuştuk, ikimiz de bu mülkün biraz zaman geçirdikten sonra nasıl olacağı konusunda heyecanlanmaya başladık.

Oturduğumuzda Kara, Abby'ye evden bahsetti, ama Abby ile aramızdaki gerginlik oldukça yoğundu. Barda yaşanan olaydan beri bana karşı soğuk davranıyordu.

Kara, Abby'ye ev hakkında anlatacakları bitince, "Özür diledim," diye patladım. "Maddox'a. Ve şimdi biz..." Kızardım ve çayımı içime çektim. Maddox ve benim şu anki durumumuzu nasıl tarif edebilirdim?

"Ne dedin?" Abby'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana gülümsedi. "Konuşuyor musun?"

Kara burnunu çekti. "Konuşuyorlar."

Abby çığlık attı, ama şansına, lokantanın gürültüsü çığlığını bastırdı. "Aranıza girdiğim için özür dilerim," dedi Abby. "Sizin aranızda halletmenize izin vermeli ve kendi işime bakmalıydım." Dudaklarını büzdü. "Jury, araya girdiğim için bana kızdı ve şimdi ikiniz hakkında bana hiçbir şey söylemiyor."

Elimi uzattım ve o da elimi tuttu. "Sorun değil. İşler tam istediğim gibi gitmediğinde çok sinirlenirim. Bu durumu hiç kolaylaştırmadım."

Abby elimi sıktı. "Söyle bana! Yapacak mısın?"

Elimi geri çekip yüzümü kapattıktan sonra, ona gizlice baktım. "Öpüşüp anlatmak istemiyorum."

Bu, ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Abby ve Kara yine çığlık attılar, ama bu sesler kalabalık lokantada fark edilmedi. Bize en yakın birkaç kişi bize tuhaf bakışlar attı. Gözlerimden yaşlar akarken arkadaşlarımı susturdum.

"Birbirimizi tanımaya başlıyoruz. Onu ne kadar tanırsam, o kadar çok seviyorum."

"Tiffany ile arası nasıl?" diye sordu Abby. Kara ve ben bunu çoktan konuşmuştuk.

Ben iç geçirdim. "Biliyorsunuz, Tiffany'nin çevresinde hiç kimse olmadı. Hiç erkek olmadı. Hatta, pek fazla arkadaşı bile olmadı."

İkisi de başlarını salladı. "Maddox sanki onu hayatı boyunca tanıyormuş gibi davrandı. Şu anda, bir amca ya da ağabey gibi. Ama bunun daha fazlasına dönüşeceğini hayal etmek çok kolay. Daha büyük bir şeye."

Abby başını ellerinin üzerine koydu ve bana dalgın dalgın baktı. "Bu çok tatlı," diye fısıldadı. "Sonunda seni şaşırtacağını biliyordum."

Kara iç geçirdi. "Kingston erkeklerinde bir şey var." Abby ve ben, yemeklerimizin gelmesini beklerken başımızı salladık. Tabaklarımız önümüze konduğunda, Abby Jury'nin onun için yaptığı ultra romantik bir şeyi anlatmaya başladı.

Hikayesinin ortasında telefonum çaldı ve arkadaşıma kaba davranmak istemedim ama bu ses Maddox'un benimle iletişime geçmeye çalıştığını gösteriyordu. Kontrol etmeden duramazdım.

Arkadaşlarınla eğleniyor musun?

Gülümsedim ve hızlıca bir cevap yazdım. **Evet, eğleniyorum. Onları ihmal ediyordum.**

Cevap vermedi, ben de telefonumu çantama geri koydum. Birkaç saniye sonra, enseme bir karıncalanma hissettim. Arkama dönüp baktım.

Maddox, bizim masamıza doğru ilerlerken misafirleri selamladığını gördüğümde, içimi bir arzu kapladı. Lanet olsun, o üniforma ona çok yakışıyordu. Hem de çok ama çok yakışıyordu.

Kara, benim neye baktığımı görmek için döndü. Maddox'un bize doğru geldiğini fark eder etmez, kıkırdadı ve koltuktan kaydı. Abby yana kaydı ve Kara onun yanına oturdu ve tabağını ona doğru çekti.

"Merhaba, bayanlar." Abby ve Kara'ya başını sallayarak ve gülümseyerek selam verdi, sonra gözleri bana takıldı. "Bethany."

Adımın dilinden dökülüştü, beklentiyle tüylerimi diken diken etti. O ağzıyla neler yapabileceğini çok iyi biliyordum. Ve o elleriyle. Ve... diğer kısımlarıyla. "Maddox," diye fısıldadım.

O eğildi, gözlerimizi hiç ayırmadan. Göz teması kurmak için yüzümü yukarı kaldırdım ve tüm lokantanın önünde dudakları benimkilerle buluştuğunda, vücudum titremeye başladı ve sütyenimin altında meme uçlarım sertleşti. Lokanta sessizliğe büründü, çünkü elbette çoğu kişinin gözü Maddox'taydı. O üniformalı bir polis memuruydu, bu da her halükarda dikkat çekecekti, ama bunun da ötesinde, o Kingstonların en küçüğüydü. Black Claw'ın kraliyet ailesinden.

İlk kez halka açık bir yerde sevgimizi gösterdik. Vay canına.

Ve bir kez daha, hafif dolgulu sütyenin mucitlerine teşekkür ettim. sütyen icat edenlere teşekkür ettim.

Kendinden emin ve kendini beğenmiş bir ifadeyle dikleşti. yüzünde, ama bu beni rahatsız etmedi. Ben de kendimi oldukça kendini beğenmiş hissediyordum. Hayatım boyunca hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Duygularım bu kadar güçlüyken, birazcık PDA ne önemi vardı ki?

"Oturur musun?" diye sordum ve yanımdaki boş koltuğu işaret ettim.

O başını salladı. "Hayır, devriye geziyorum. Sadece uğrayıp Cumartesi günü ailemin evinde yapılacak barbeküye gelmek ister misin diye sormak istedim." Akıllı saatine baktı. "Yani, yarın."

Abby homurdandı ve çayını yudumladı. "Evet, Jury bana bahsetmişti," diye bağırdı. "Gelmelisin!"

Aile toplantısı çok büyük bir adım gibi görünüyordu, ama Maddox ve Abby bana aptal gibi sırtarak bakarken, Kara da heyecanla başını sallarken, nasıl hayır diyebilirdim ki?

Ayrıca, birlikte yatmıştık. Onun ailesiyle tanışmak o kadar da büyük bir adım değildi, değil mi?

Başımı sallarken, aslında gitmek istediğimi fark edince şaşırdım. Annesinin nasıl biri olduğunu merak ediyordum. Onu etrafta görmüştüm ama resmi olarak tanışmamıştım.

"Tamam," dedim yumuşak bir sesle ve saçımı kulağımın arkasına attım. "Kulağa hoş geliyor."

"Tiffany'yi de getir," dedi Maddox. Kalbim kıpır kıpır oldu. "Ailem çocukları sever. Onun için bir bakıcı tutmuş gibi olacak, söz veriyorum."

Tiffany'nin de gelmesini istiyordu. Sadece ben onun ailesiyle tanışmakla kalmayacaktık, onun ailesi de bizimle tanışacaktı. Bunun önemini çok iyi anlıyordum. Hem de çok.

Son bir öpücükle Maddox üçümüze veda etti ve lokantadan çıkarken geldiğinde selam verdiği herkese veda etti.

O duyamayacağı bir mesafeye varır varmaz, Kara küçük bir çığlık attı. "Senin için çok heyecanlıyım!"

Göğsüm heyecandan çarpıyordu. "Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Ne giyeceğim?"

Ertesi gün, sözlerine sadık kalarak, Kara ve Abby erkenden gelip dolabımı karıştırmaya başladılar. Maddox geldiğinde, yaklaşık kırk kıyafet denemiştım ve sonunda sanatsal bir şekilde yırtık kot pantolon, küçük pembe güllerle kaplı dökümlü bir bluz ve güllerin rengiyle uyumlu babet ayakkabılar üzerinde karar kıldık. Abby, makyajımın doğal görünmesi için bana yardım ederken, Kara saçlarıma birkaç ekstra bukle ekledi ve çoğu kişiye sıradan ve çabucak yapılmış gibi görünecek bir at kuyruğu yaptı.

Kara saatine baktı. "Her an gelebilir," diye bağırdı. "Gidelim!"

Tiffany her adımda bize yardım etmişti. Gömleği seçen oydu. Kıyafetim hazır olduktan sonra, hepimizin odasına gidip ona bir tane seçmemize yardım etmemizi ısrarla istedi. Seçimleri o yaptı

tabii ki, tişörtün önünde prenseslerin olduğu en sevdiği oyun kıyafetini seçti, tahmin ettiğim gibi.

Ne giydiği önemli değildi. Onu seveceklerdi; herkes severdi. Kara saçını düzelterip yumuşak bir fiyonk takabilsin diye onu oturtup sabit tuttum. Saçında fiyonk varken onu çok sevdim, ama herkesle tanışmadan önce fiyonk kaybolacaktı.

Neyse, en azından ilk izlenim iyi olacaktı.

Kara ve Abby, Maddox benim sokağıma dönmeden birkaç saniye önce ayrıldılar. Kapıyı sertçe kapattım, böylece kapıda nefesimi tutarak beklediğimi fark etmesin diye.

Tiffany'nin odasına dalarak, etrafta dolaştım ve kapı ziline çalmasını bekledim. "Anne?" Tiffany başını bana doğru eğdi. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey tatlım. Sadece bir saniye bekliyorum."

Kapı zili beni cevap vermekten kurtardı. Tiffany koşarak kapıya gitti, ben de onu yakalamak için acele ettim. Kapıyı açmadan önce "Kim olduğunu sor" diye fısıldadım.

"Kim o?" diye seslendi.

"Maddox!"

Tiffany çığlık atarak kapıyı açtı. "Maddoth!"

Kollarını uzattı ve Tiffany kollarına atladı. "Ben de seni gördüğüme sevindim, ufaklık." Gülümsemesi kalbimi eritti, büyük ela gözlerini bana çevirdiğinde ise daha da eritti. "Hazır mısın?"

Bakışları beni yoğun bir şekilde yakıp kavurdu, sonra vücudumu baştan aşağı süzdü. "Harika görünüyorsun."

Bakışlarının ağırlığı omurgamda bir ürperti yarattı. "Teşekkürler," diye fısıldadım. "Hazırım."

Çantamı ve anahtarlarımı aldım. "Tiffany'nin araba koltuğu zaten arabamda olduğu için benim arabamla gidebiliriz," diye önerdim.

O başını salladı ve ben kapıyı kilitlerken onu ön bahçede döndürdü. "İyi fikir!"

Onun ailesinin evine her kilometre yaklaştıkça midem daha da sıkıştıyordu. Bana nereye dönmem gerektiğini gösterdi ve on beş dakika içinde oraya vardık.

Maddox elimi tutup sıktı, Tiffany ise kemerini çözdü. "Hazır mısın?" Gülümsemesi odayı aydınlatacak kadar parlaktı. "Seni sevecekler."

seni sevecekler." Gerginliğimi hissetmiş olmalıydı. "Korkma." Bir an için biraz üzgün göründü. "Ailem oldukça havalıdır."

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bazen böyle bir ailem olduğu için ne kadar şanslı olduğumu unutuyorum," dedi. Arabadan atladı ve Tiff için arka kapıyı açtı, sonra arabanın önünde bekleyerek elimi tuttu ve bizi merdivenlerden yukarı, devasa malikaneye götürdü.

Maddox, büyük fuayeye veya koyu renkli ahşaplara hayranlıkla bakmam için bana zaman tanımadan, beni boş bir oturma odasına çekti. "Herkes nerede?" diye fısıldayarak sordum. Oturma odası, devasa boyutları dışında daha çok bir kütüphane veya çalışma odasına benziyordu. Ayrıca birden fazla kanepe ve sandalye ile bir duvarda büyük bir televizyon vardı. Daha çok bir çalışma odası-kütüphane-oturma odası gibiydi. Devam ettik, başka bir kapıdan çok uzun bir masa ve büyük bir ada bulunan büyük bir mutfağa girdik.

Bir kadın ocaktan döndü. "Maddox," dedi. "Buradasın."

Bana sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Bethany," dedi Maddox. "Bu benim büyükannem, Carla. Nana, bu Bethany."

Tiffany bacağıma yapıştı. Biriyle tanıştığında ilk otuz saniye boyunca her zaman biraz utangaç olurdu. "Peki bu kim?" Carla eğilip gülümsedi. "Sen ünlü Tiffany olmalısın."

Tiff başını salladı.

"Yiyecekleri taşımamama yardım eder misin?" diye sordu Carla. "Taşımam gereken çok fazla kurabiye var."

Tiffany'nin utangaçlığını yenmesi için bu kadarı yeterliydi. Hevesle öne atıldı. "Kurabiyeleri çok severim."

Carla güldü. "Öyle olacağını tahmin etmiştim."

Maddox nazikçe beni çekti, ben de onu takip ederek arka kapıdan dışarı çıktım. Ve orada herkes vardı. Biz binadan çıktığımızda gürültülü, şamatalı konuşmalar ve kahkahalar kesildi. "Merhaba," dedi Maddox. "Millet, bu Bethany."

Tiffany, bir tabak kurabiye ve iri gözlerle arkamda belirdi. "Ve bu da Tiffany," diye devam etti Maddox.

Uzun siyah saçlı, henüz ergenliğe girmiş bir kız çocuğu koşarak geldi. "Merhaba," dedi. "Ben Maddox'un kardeşi Hailey. Tiffany ile oynayabilir miyim?"

Başımı sallayıp teşekkür ederek gülümsedim ve Maddox'un haklı olduğu ortaya çıktı. O gün kızım için endişeleneceğim son şey buydu. Hailey ona çok ilgi gösterdi ve Carla gibi onunla ilgilendi.

Bize yaklaşan bir sonraki kişi Maddox'un annesiydi. Onu görür görmez tanıdım, ama resmi olarak tanıştırmamıştık. "Bethany, bu benim annem Ava. Anne, bu Bethany. O..." Bir anlığına bana baktı. "O özel biri."

Ava beni kucakladı. "Seninle tanışmak harika." Oğlunun çıktığı kızla yeni tanışan biri için sesinde çok fazla duygu vardı.

"Hey, Maddox, buraya gel!" Jury bahçenin diğer ucundan bağırdı. "Touch futbolu oynamak için bir kişiye daha ihtiyacımız var."

Maddox kolumu sıktı. "Siz bayanlar birbirinizi tanıyın."

Beni bir saniye terk ettiği için ona biraz kızmıştım, ama o koşarak uzaklaşır uzaklaşmaz Abby ortaya çıktı. "Hey!" dedi neşeyle. "Tanıştırmam gereken biri var mı?"

Etrafımdaki insanlara baktım ve Maddox'un annesi kolunu omzuma attı. "Kocam Maverick'i tanıyor musun?"

"Polis departmanının akşam yemeğinde bir kez tanışmıştım," dedim. "Yıllar oldu."

"Her neyse, o dışarıda oynuyor. Kadınları tanıştırayım. Charlotte," diye seslendi. Güzel bir sarışın, kucağında bir çocukla başını kaldırdı. "Gel, Maddox'un kız arkadaşıyla tanış."

Erkek arkadaş-kız arkadaş aşamasında mıyız bilmiyordum, ama Maddox'un annesiyle bu konuyu tartışmaya niyetim yoktu.

Sarışın kadın arka terasta yürüdü. "Tanıştığımıza çok memnun oldum." Bebeği diğer koluna aldı ve elini uzatarak benimle tokalaştı. "Hastanede hemşireyim, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?"

Ben başımı salladım. "Teşekkürler. Tıpçı arkadaşların olması her zaman güzel bir şey."

Kıkırdadı ve az önce yanıma gelen başka bir kadına işaret etti. Ava gülümsedi. "Bethany, bu..."

"Oh, Bethany'yi tanıyorum," diye bağırdı Harley. Abby'nin kız kardeşi olarak, birden fazla kızlar gecesinde bir araya gelmiştik.

"Seni görmek ne güzel, Harley. Abby dışında Kingston ailesiyle bir bağlantın olduğunu bilmiyordum," dedim.

Harley sahayı işaret etti. "Gözlüklü, siyah saçlı adam nişanlím Stefan."

"Oto tamircisinden mi?" diye sordum. Birkaç ay önce bujilerimi değiştirmişti.

Harley başını salladı. "O, Kingston ailesine bir nevi evlatlık olarak kabul edildi."

"Bu çok güzel," dedim sıcak bir şekilde. Hepsi çok nazik görünüyordu. Böyle büyük bir ailenin parçası olmak nasıl bir şey olurdu acaba diye merak etmeden edemedim.

"Tamam, millet!" Carla arkamdan bağırdı ve beni irkitti. "Yemeğe gelin!"

Arka bahçede birkaç masa kurulmuştu, bir tanesi yemeklerle doluydu. Sosisli sandviçlerden biftekler, patates salatası ve karpuz, ve güneşli ve harika görünen bir çeşit kızarmış sebze vardı.

Maddox alnında hafif bir ter damlasıyla koşarak geldi. "Hadi yiyelim."

O ve ben masanın etrafında dolaşarak tabaklarımızı doldurduk, ama o bunu sanki bana dokunmaktan vazgeçemiyormuş gibi bir elini sırtıma koyarak yaptı.

Bu hiç de umurumda değildi. Herkes yemek boyunca benimle konuşmaya devam etti ve ben de kendimi işimden, Tiffany'den -onun geçmişinin daha trajik yönlerini atlayarak- ve hatta gelecek projelerimden bahsederken buldum. Ava'nın çevrimiçi işini, Harley'nin salonunu öğrendim -merhaba, ücretsiz hizmetler için davet! Evet!

Gün, bol kahkaha ve eğlenceyle çabucak geçti. Tiffany esnemeye başladığında, ben sadece bu harika insanlarla birlikte olmaktan memnuniyet duyuyordum. Birbirlerini tamamen destekliyor ve seviyorlardı. Kingston ailesine gelin gitmenin ne kadar güzel olabileceğini düşünmeden edemedim.

Ama bunu düşünmek için henüz çok erkendi.

MADDOX

Akşam yemeğimiz iyi geçmişti. Tüm ailem Bethany'yi sevmiştir ve yanılmıyorsa, o da onları sevmiştir.

Onun evine yeni dönmüştük ve Tiffany, dedemlerin evinin garaj yoluna girer girmez hemen uykuya dalmıştı. Bethany onu yatağına taşıdı, ben ise oturma odasında bekledim. Beni kalmaya davet edeceğini umuyordum.

Oturma odasına geri döndüğünde, kollarımı açtım. Kollarını belime doladığında gülümsemesi beni ısıttı ve ben de onu sıkıca kucakladım. Başını kaldırdı, böylece dudaklarına bir öpücük kondurmam mümkün oldu. "Bu gecenin nasıl geçtiğine çok memnunum," diye fısıldadım. "Seni seveceklerini biliyordum."

Bethany bana gülümsedi. "Çok gergindim, ama sanki hayatım boyunca onların bir parçasıymışım gibi hissettim." Başını boynuma yasladı. "Teşekkür ederim."

Birkaç dakika orada kaldık, sonra gözlerinde umarım arzu olduğunu umduğum bir şey ile bana göz kırptı. "Hadi," diye fısıldadı. "Yatağına gel."

Tabii ki. Onu yatak odasına kadar takip ettim, gözlerim onun kışına takılı kalmıştı, sanki dans eder gibi, hayır, süzülür gibi odada yürüyordu. Bu kadının bana ait olduğuna inanamıyordum. Gerçekten dünyadaki en şanslı adamdım.

Kapıyı arkamızdan kapattı ve bana gülümsedi. Gördüğüm en utangaç, en yumuşak gülümsemeydi. Sanki rüyadaymışım gibiydim.

"Utangaç mısın?" Saçını kulağının arkasına attım ve yanağını okşadım. "Korkuyor musun?"

"Korkmuyorum." Başını salladı. "Beklenti mi?"

"Utangaç olmana gerek yok. Sadece benim." Ay ışığı pencereden içeri girerek yüzünü aydınlattı ve bana baktığında göz bebekleri kocaman olmuştu.

Sonra dönüp odanın diğer tarafına doğru yürüdü, perdeleri indirdi ve yanından geçerken yumuşak lambaları yaktı.

Birkaç dakika içinde romantizm ve aşk için sahneyi hazırladı ve Artemis memnuniyetle neredeyse mırıldandı. Evet, o da bu insanı seviyordu. Bu yüzden onu seçmişti.

"Sana bir şey getirmeliydim gibi hissediyorum." Elimi başımın üstünde ovuşturdum.

O kıkırdadı. "Ne gibi bir şey getirmeliydim? Mutluluk mu? Onu zaten getirdin."

Bir zevk dalgası tüm vücudumu ısıttı ve Artemis rahat bir pozisyon alarak kendini rahatlattı. Bu gece rahattı, huzurluydu.

"Hayır. Çiçek gibi." Bu fikir, ağızımdan çıkar çıkmaz aptalca geldi. "Çikolata olabilir."

"Öyle bir şeye ihtiyacım yok." Yavaşça bana doğru yürüdü ve tam önümde durdu. "Bana bir şey göstermek istediğini söylemiştin?"

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

"Ben zaten gördüm," dedi, ciddi anı mahvederek, ama o elini ağızına kapatırken ben güldüm.

"Belki bir ara sana tekrar göstermek isterim."

"Çok isterim." Parmaklarını kemerimin halkalarına taktı ve kalçalarım onun vücuduna değene kadar beni kendine çekti.

Aşağı baktım, gözlerim onun tenine, gözlerine, dudaklarına ve ağızına takıldı. Ben izlerken, ağız hafifçe açılmıştı ve nefesleri yumuşak bir şekilde geliyordu. Cazibe çok fazlaydı ve başımı eğip ona doğru eğildim.

Dudaklarımız buluştu ve dudakları çok yumuşaktı, dili masumiyet ve tutku karışımıyla dilime dokundu. Kendimi tamamen kaptırmadan, ona boğulmadan önce biraz geri çekildim.

Gözleri açıldı, şaşkın bakışları benimkilerle buluştu.

Alnımı alnına dayadım ve yutkundum, aniden endişelendim. Bu his içimi kapladı, plajda geçirdiğim bir günün ardından kışımın arasına kaçan istenmeyen kum gibi sinirlerimi kazıdı. Gözlerimi kapattım. Beth ile konuşmadan hemen önce bu aptalca bir düşünceydi.

Derin bir nefes daha aldım ve Bethany konuşacakmış gibi dudaklarını araladı, ama ben konuşmadan onun bir şey söylemesine izin veremezdim.

"Seni seviyorum, Bethany." Bir an için, sözler aramızda havada asılı kaldı, kırılğan ve kolayca yok edilebilir.

Nefesimi tutarak bekledim.

"Ben de seni seviyorum." Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki, onu duymak için kulak kabartmam gerekirdi, ama Artemis bile duydu ve göğsümde yoğun bir sahiplenme hırıltısı yankılandı.

Onu tekrar kollarıma aldım, kendime doğru kaldırdım ve göğsüme, kalbimin tam üzerine yatırdım. Kalbim neredeyse çılgınca daha hızlı atıyordu, ama Artemis'i heyecanlandırmak istemedim, bu yüzden sakinleştirici bir nefes aldım.

Şu anda önemli olan ejderham değildi. Şu anda önemli olan Beth'e aşkıımı göstermekti. Ona olan bağlılığımı. Onunla tanıştığımndan bu yana geçen birkaç kısa hafta içinde, ilk başta direnmeme rağmen ona nasıl tamamen aşık olduğumu.

Onu yatağına yatırdım. "Seni seviyorum," dedim tekrar, kıyafetlerimi çıkarıp yanına uzanırken. "Sana ne kadar çok sevdiğimi göstermek istiyorum."

O da başını salladı, o an yavaş ve neredeyse belirsizdi, sanki benim tempomun yavaş ve daha ciddi olduğunu fark etmiş gibiydi. Ama sonra oturdu ve elbisesini çıkarmak için yukarı çekti, küçük çiçekler dikilmiş narin dantel iç çamaşırını ortaya çıkardı.

Elimi karnının üzerinde gezdirdim. Bir gün, umarım, bebeğim orada büyüyecek. Dokunuşumla kasları derisinin altında nazikçe titredi ve ben gülümsedim, sonra her hareketin üzerine bir öpücük kondurdum.

Başını yastığa yaslayarak uzandı ve ben, beni izleyen bakışlarıyla göz göze gelmek için göğüslerinin arasından vücuduna doğru göz gezdirdim. Sonra başımı tekrar eğdim ve dudaklarımla ağzına doğru bir yol çizerek öptüm. Kollarını bana doladı, beni kendine sıkıca çekti ve ben onu dudaklarımla ve dilimle yavaşça, saygıyla öptüm, ona taparcasına.

Elimi göğüslerinin üzerinde gezdirdim ve ince askıları indirerek parmaklarımı içeri sokacak yer açtım, böylece sertleşen meme uçlarına dokunabilecektim. O biraz nefesini tuttu ve ben başımı eğdim, dilimi dantelin üzerinde gezdirdim ve kumaşın üzerinden meme ucunu emdim.

O kıvrılıp sırtına uzanarak sütyenini çıkardığında, ben kıkırdadım. "Ne kadar hızlı gidersem gideyim, sen her zaman sabırsızsın." Ama sütyeni gevşediğinde, onu vücudundan çekip çıkardım ve onu bana çıplak bıraktım, sonra dilimi onun hassas cildinde gezdirdim

Cildini yaladım. Parmaklarını saçlarıma geçirdi ve kalçalarını hareket ettirip yavaşça kıvrılırken nefesi hızlandı.

Elimi belinden aşağı kaydardım ve cildine değen külotunun kenarını okşadım.

"Evet." Bu kelimeyi fısıldadı ve bu benim ihtiyacım olan tek izin oldu.

Kumaşı takip ederek parmaklarımı bacaklarının arasına bastırdım. Cevap olarak bacaklarını açtı ve bana doğru eğildi.

"Zaten çok ıslaksın." Dantelden bunu hissedebiliyordum.

"Çünkü seni istiyorum." Tekrar bana doğru eğildi ve kendini bana itti.

Ona olan aşkım göğsümü doldurdu ve Artemis, kadınıımızı sevdiğimizi bilmenin güvencesiyle tekrar sakinleşmeden önce kıpırdadı.

Külotunu aşağı indirdim ve uyluklarını okşayarak, cildini öpüp kokusunu içime çektim. Daha yakın, daha yukarıya doğru öptüğümde, o uzaklaştı.

"Hayır. Orası olmaz. Seni içimde istiyorum."

"Sadece bir kez tadına bakmak istiyorum..." Çok yakındım, ama önce onun tepkisini görmek istedim.

Kafasını salladı ve dilimi klitorisine götürdüm, nefes alma hızının değişmesini dinledim.

klitorisini yaladı ve nefes alıp verme hızının değişmesini dinledi. "Lütfen, Maddox."

Bu kadardı, dudaklarından çıkan adımın sesi, ve ben onun üzerine geçtim, hareket ederken vücutlarımız arasındaki teması koruyarak. Onun farkındalığı içimi ürpertti ve sert sikim onun uyluğuna sürtündü. Ağırlığı beni heyecanlandırdı.

Göğsüne bir öpücük daha kondurdum, işleri yavaştan alıp onu biraz kızdırdım. Kendimi de kızdırıyordum, çünkü onu istiyordum, ama aynı zamanda kendimi tutmak da istiyordum. Onu sadece sikmek yerine sevmek istiyordum.

Kalçalarımı hareket ettirerek, penisin alt kısmını bacağına sürttüm ve daha da sertleşirken penisin derisi gerildi.

Artemis içini çekti. Heyecanımız arzularımızı körüklediğinde, eşimle sevişmekle onu sevmek arasındaki farkı anlamıyordu, ama ben Beth'in bacaklarının arasına yerleşirken, dudaklarını bir kez daha yavaşça öptüm.

Dilimi ağzına soktum, tadına baktım, okşadım ve o da karşılık verdi, narin dokunuşuyla cildim neredeyse yanana kadar içimi ısıttı.

"Hazırım." Bana doğru bastırdı ve ben de ileri doğru iterek, penisimin başını onun ıslak sıcaklığına ittim.

Ama çok hızlı gitmek istemedim. Bundan zevk almak ve onun da zevkini uzatmak istedim.

Çekildim, bir an bekledim ve tekrar içeri girdim, o da bana teslim olurken içini çekti. Başı bir yana düştü ve ben boynundaki deriyi nazikçe emdim, dilimi yüzeyin altındaki, kalp atışlarıyla zonklayan damarın üzerinde gezdirdim.

Kalbim onun için atıyordu ve bunu ona göstermek istedim.

Hareketlerimi yavaş tuttum, onun içine girip çıkarak tüm uzunluğumu içine almasını sağladım ve bir an durup onun beni rahatça içine almasını bekledim.

O benim altımda hareket etmeye başladığında, kalçaları benimkilere bastırırken, ben de onu taklit ederek ritmini yakaladım ve vücudunu paylaştım.

"Bu bir onur." Düşüncemi sessizce dile getirdim ve Artemis sessizce homurdandı, ama anladı. Şanslıydık.

"Hmm?" Beth'in sesi dalgın geliyordu ve ben de öyle olmasını umuyordum çünkü onu tam doğru şekilde okşadığımdan emindim.

"Seni seviyorum." Bunu yeterince söyleyemedim.

Bana baktı, imkansız derecede uzun kirpiklerle çerçevelenmiş güzel gözleriyle gülümsedi. "Ben de seni seviyorum." Sonra başımın arkasını avuçladı. "Öp beni."

Dilimi tekrar onun diline soktum, ritmini benim penisin ritmine uydurdum ve nefes alış kesik kesik hale gelince o da nefesini tuttu. Gerginleşirken düşük bir inilti çıkardı ve parmakları kolumu sıktı, sonra benim etrafımda titremeye başladı ve dalga dalga hissi testislerime ulaştı ve onlar da gerildi.

Son bir nefes aldım ve geri dönüşü olmayan noktaya geldiğimde nefesimi tuttum. Sonra tüm düşünceler zihnimden silindi ve dalgalar halinde üzerime gelen hislerle titreyerek boşaldım.

Küçük kıvılcımlar hala içimden geçerek nefes almamı engelliyordu, ben de hala sert olan penisimi ona soktum, hassasiyetini görmezden gelerek

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, ses tonumda ona duyduğum hayranlık vardı.

O tembelce sırttı, altımda uzanarak. "Hayır, ben teşekkür ederim, aşkım aşkım."

"Seni seviyorum." Unutmuş olabilir diye tekrar söyledim ve alnını, sonra burnunun ucunu ve son olarak dudaklarını öptüm.

Tam da olmam gereken yerdeydim.

BETHANY

Pazar günü, daha önce hiç yapmadığım başka bir şey daha yaptım. Maddox'un geceyi burada geçirmesine izin verdim, böylece Tiffany uyandığında Maddox zaten burada olacaktı. Erken uyandım ve Tiffany'nin en sevdiği pankek ve sosisleri hazırladım. Maddox, kot pantolon ve tişörtüyle, dağınık bir halde yatak odamdan çıktı.

Tiffany neredeyse aynı anda koridordan aşağı indi. Maddox'u gördüğünde uykulu yüzü sevinçle doldu. "Maddoth!" Koşarak dizlerine sarıldı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Şey," dedi ve bana bakarak yardım istedi.

Gerçeği söylemeyi tercih ettim. "Maddox geceyi burada geçirdi," dedim.

Tiffany başını salladı ve pek umursamış gibi görünmüyordu. "Kahvaltıda ne var? Acıktım."

Neredeyse dört yaşında olan kızın cümleleri oldukça netti, sadece hafif bir peltekliği vardı ki o kadar sevimliydi ki, büyüüp bu özelliğini kaybetmesinden neredeyse nefret ediyordum. "Krep ve sosis!"

Maddox, Tiffany ile birlikte sevindi. Ona şaşkın bir bakış attım.

Omuz silkti. "Krep ve sosis severim."

Günün geri kalanı çok hızlı geçti. Neredeyse çok hızlı. Maddox öğle yemeğinden sonra polis karakolundaki gece vardiyası için ayrılmak zorundaydı.

Pazartesi sabahı Tiffany'yi annemin evine götürdüm, orada veda bile etmeden Papaw'ını bulmak için koşarak gitti. Annem bana bir fincan kahve uzattı. "Anlat bakalım."

Annemle Maddox ve Kingstonlar hakkında uzun uzun konuştuktan sonra, hafta sonunun nasıl geçtiği konusunda kendimi daha da iyi hissettim. Annemin dediği gibi, biraz risk almadan hayat neye benzer ki?

Biraz iş yapmak için ofise dönerken, Maddox'un tavsiye ettiği avukat beni aradı. Bana

"Ofise gelebilir misiniz?" diye sordu. "Uzun sürmez." "Tabii ki." Ona teşekkür edip telefonu kapattım ve hemen Maddox'u aradım. "Hey, avukat görüşmek istiyor."

"Tabii ki." Ona teşekkür edip telefonu kapattım, sonra hemen Maddox'u aradım. "Avukat görüşmek istiyor."

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu, hiç tereddüt etmeden.

"Vaktin varsa, çok sevinirim. Tiffany'yi az önce annemlerin evine bıraktım."

"Uğrayıp beni al. Bugün izinliyim."

Yakında orada olacağıma söz verip telefonu kapattım, sonra tekrar yola çıktım. Maddox apartmanının otoparkında kaldırımında bekliyordu ve arabaya atladı. "Eminim iyi haberlerdir," dedi.

"Muhtemelen haklısın, ama yine de gergin olmaktan kendimi alamıyorum." İç geçirdim ve arabayı avukatın ofisine doğru çevirdim. Avukat, bir sonraki kasabada çalışıyordu, bu da çok uzak değildi. Ofisi, Charlotte'un çalıştığı hastanenin yakınındaydı.

Maddox'un önceki gece yaptığı aptalca bir telefon görüşmesi hakkında sohbet ettik. Bu, sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oldu, böylece oraya vardığımızda, tamamen çökmüş değil, sadece yarı çökmüş durumdaydım.

Resepsiyonist ofisinde sadece birkaç dakika bekledikten sonra bizi iç ofise götürdü. "Bayan Leeds, hoş geldiniz. Ben Colton Kennedy, telefonda konuşmuştuk." Uzun boylu siyahi bir adam elini uzattı ve sıcak bir gülümsemeyle "Maddox, seni tekrar görmek ne güzel" dedi. İkimizin de elini sıktı ve oturmamız için işaret etti.

"Davamı aldığınız için teşekkür ederim," dedim. Maddox'a göre, o bölgedeki en popüler avukattı.

"Şey, ben ben bir şansım bir bir seni inceleme ifadelerinizi ve her şeyi inceledim. Mali durumun düzgün. Ailen ve tanıkların ifadelerini aldım." Ellerini açarak, "Onların davası yok." dedi. Kalbim sevinçle çarptı. Ben de öyle düşünmüştüm ama bunu gerçek bir avukatın ağzından duymak harikaydı.

Gülümseyerek, önündeki masanın üzerinde duran dosyayı kapattı. "İhmalin kanıtı yok. Tiffany'nin çocuk doktorunun muayenehanesinden de bir ifade aldım." Omuz silkti. "En iyi ihtimalle,

DNA testi onların Tiffany'nin babaannesi ve dedesi olduğunu kanıtlarsa, ziyaret hakkı için dava açabilirler, ama buna karşı çıkabilirsin."

Başımı salladım. "Walter'ın içki içtiğini ve Mary'yi oldukça kontrol ettiğini biliyorum, Kyle çocukken de onu çok kontrol ediyordu. Ama Walter'ın tamamen korkutmuş olması dışında, Mary Kyle'a iyi bir anne oldu. O bana hep böyle söylerdi."

Colton başını salladı ve Maddox parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçirerek arka planda kaldı. O daha çok manevi destek için oradaydı ve ben bunu takdir ediyordum. Daha da önemlisi, araya girmeye çalışmadı ya da konuyu kendine çevirmeye çalışmadı. O sadece benim için oradaydı. "Ziyaret konusunda emin değilim," dedim. "Onlar onu tanımıyorlar. Onu, aileme bıraktığım gibi onlara bırakmak istemem."

"Ziyaret için başvururlarsa, denetim altında olmasını sağlarız. Devlet büyükanne ve büyükbabaların haklarına saygı duyar, ama annenin görüş ve beyanlarına büyük önem verir."

Minnettarlıkla başımı salladım. "Çok teşekkür ederim."

Bana sorduğu son soruları bitirdik ve tekrar elini sıktım. "Stres yapmayın. Olumlu bir sonuç alacağımızdan eminim. Arabuluculuk tarihi için sizi arayacağım."

Arabaya bindiğimizde, büyük bir rahatlama ile iç geçirdim. "Vay canına." Maddox'a baktım ve başımı salladım. "Bu haberi duyduğuma çok sevindim."

O güldü. "Sana söylemiştim demek istemem ama sana söylemiştim! Hiç şansları yok."

"Bana destek olduğun için teşekkür ederim." Elini tuttum ve iki elimle sıktım. "Avukat tavsiyen ve her şey için de teşekkürler."

Parmağının ucunu çenemin altına koydu, ben de yüzümü yukarı doğru eğdim. Sonra Maddox dudaklarını benim dudaklarıma yaklaştırdı ve sert, sahiplenici bir öpücük kondurdu. "Sana söyledim. Ben senin için buradayım. Senin için her şeyi yaparım."

Onun gözlerinin derinliklerine baktım ve orada şaşırtıcı derecede büyük bir bağlılık gördüm. İkimiz de birbirimize aşık olduğumuzu söylemiştik ve ben bunun içten geldiğini biliyordum. Ama onun sadece tutkuya kapıldığını ve duygularının çok güçlü olduğunu düşünmüştüm. Ancak bu sadece tutku değildi. Bakışlarında görmezden gelemeyeceğim yoğun bir bağlılık vardı.

Diğer eli yüzüme uzandı ve yanaklarımı avuçladı. "Seni seviyorum, Bethany. Sana aşığım."

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki, onun da duyabileceğinden emindim. Aklım bulanıklaşmıştı ve tek bildiğim Maddox'tu.

Ben cevap vermediğimde, "Söylemene gerek yok" diye devam etti. Benim tereddüt etmemin sebebinin, hissetmemem olduğunu düşündü.

Öyle değildi. Sadece duygularımdan boğulmuştum. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve Maddox'u taklit ederek ellerimi yüzüne koydum. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

Maddox'u kuzenleriyle öğleden sonra yapacağı yürüyüşe hazırlanması için evine bıraktım. Anlaşılan, onlar doğa sporları meraklısıydılar. Ben de yürüyüş yapmayı planlamıştım, ama beni davet etmedi, ben de sevdiğim parkura gidip biraz yalnız kalmaya karar verdim. Zaten işime odaklanmak için günüm mahvolmuştu.

Hızlı bir yürüyüşten ve Tiffany'yi aldıktan sonra, kolay bir akşam yemeği hazırladım ve yatmaya gittik. Salı günü, istasyonda uzun bir vardiyası olan Maddox'a mesajlaşmak ve yeni mülk için planlar yapmakla geçti.

Çarşamba günü Tiffany'yi ailemin evine bıraktıktan sonra masama oturdum ve cep telefonum çaldı. Arama kaydını kontrol ettim ve Kyle'ın annesinin cep telefonu numarasını buldum. "Bugün olmaz Mary. Avukat seninle konuşmamamı söyledi." Aramayı reddettim ve günümü devam ettim. Sonunda, aradıklarında cevap vermek zorunda olmadığımı hissetmek güzeldi. Muhtemelen Mary'nin telefonundan Walter arıyordu ve beni kandırıp telefonu açmamı sağlayarak bana biraz daha bağışlamak istiyordu.

Ancak Colton, arabuluculuk öncesinde onlarla herhangi bir görüşme yapılmasının mümkün olmadığını söylemişti. Omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi günümü sürdürdüm. Artık bana ulaşamazlardı ve haftalık aramalar da umarım yakında sona erecekti. Colton'dan bunu arabuluculukta bir şart olarak belirlemesini istemiştim. Denetimli ziyaret istiyorlarsa, özellikle Walter sarhoşken beni aramayı bırakmaları gerekiyordu.

Sonunda işler yoluna giriyordu. Yeni mülk için yapılacaklar listesi hazırlarken kendimi milyoner gibi hissediyordum.

Telefonum Maddox için özel melodiyle çaldı ve ben heyecanla telefonu açtım. **Lokantada öğle yemeği?**

Mümkün olduğunca çabuk cevap verdim. **Hemen geliyorum.**

Sonra Kara'ya ne zaman döneceğimi söyledim. Yakında buluşup planları gözden geçirecektik.

Maddox ile lokantada yediğimiz öğle yemeği rüya gibiydi. Yedikten sonra ne yediğimi hatırlayamadım. Tek hatırladığım, onun karşısında oturmuş, yemek yerken ve birbirimize bakarken başparmağının parmak eklemlerimi okşadığı hissiydi. En sevdiğimiz renkler ve en sevmediğimiz filmler gibi önemsiz şeyler hakkında konuştuk.

Yeni ilişkilerin dolu olduğu türden sohbetler. Birbirini tanımaya yönelik harika sohbetler. Kısa randevu yüzüme silemediğim bir gülümseme kondurdu. Tiffany'yi almaya gittiğimde annemi görene kadar bu gülümseme yüzümden düşmedi. Annemin yüzü fırtına bulutu gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordum. Kesinlikle bir şey vardı, ama ne olduğunu bilmiyordum.

"Kyle'ın ailesi ne zamandan beri burayı arıyor?" diye sordu.

Kanım kaynadı. "Muhtemelen davanın geçersiz olduğunu fark ettikleri ve bu davayla paralarını boşa harcayacaklarını anladıkları için çıldırmışlardır."

"Her şeyin hallolduğunu söylemiştin, değil mi?" diye sordu annem. "Sana kızgın değilim tatlım, ama seninle iletişime geçmek için bu kadar uğraşmalarına kızgınım."

Daha önce ailemi hiç rahatsız etmemişlerdi. Neden şimdi? Onları arayıp nereye sokabileceklerini söylemek istedim, ama avukatın bundan hiç hoşlanmayacağından emindim. "Tekrar ararlarsa, not al. Tarihi, saati ve söylediklerini yaz. Avukata vereceğim, davamıza yardımcı olur." Anneme anlayışlı bir bakış attım. "Üzgünüm."

Cevap vermediğim için olmalıydı. Walter ve Mary'nin Kyle'ın ölümüyle ilgili olarak beni sık sık aradıklarını anneme ve babama hiç söylememiştim. Neden böyle yaptıklarını anladığımda endişelenirlerdi. Bir çocuklarını kaybetmişlerdi. Suçlayacak birini aramaları için onları gerçekten suçlayabilir miydim? "Ben hallederim, tamam mı?"

"Bu normal mi?" diye sordu annem. "Daha önce de aramışlar mıydı?"

Tiffany'nin sesini duyduğumda, oturma odasına doğru yürüyerek soruyu geçiştirdim. "Tiff nasıl? Günün iyi geçti mi?"

"Evet. Soruma cevap vermedin."

İç geçirdim ve anneme döndüm. "Mary ara sıra arıyor, ama sadece anıları yad etmek ve Kyle hakkında konuşmak istiyor. Walter haftada bir kez arıyor. Genelde sarhoş oluyor ve her şey için beni suçluyor, defalarca."

Annemin yüzü düştü. "Ah, Bethany. Tatlım." Bana sarıldı. "Neden bana söylemedin?"

"Neyi söylemedim?" Babam endişeli bir ifadeyle oturma odasından çıktı. "Ne oldu?"

Anneme söylediğimi tekrarladım. Babamın yüzü bulutlarla kaplandı. "Walter'a haddini bildirmeliyim."

"Baba, yapma. Oğullarını kaybettiler. Bu durumu iyi idare edemediler, ama ben anlayışlı olmaya çalışıyorum. Acı çekiyorlar."

"Yıllar geçti. Suçu suçluya yükleme zamanı geldi ve bu suç tamamen Kyle'ın suçu," dedi annem.

Onu susturdum ve kanepede bulmaca yapan Tiffany'ye başımı salladım.

Annem başını salladı ve sesini alçaltarak, "Seni arayıp suçlamaları yanlış. Kyle öyle sürmeyi kendisi seçti. Seni istemediğin bir ilişkiye zorlamayı kendisi seçti," dedi.

"Biliyorum anne. Bu yüzden arabuluculuğa başvurdum." Maddeyi açıkladım. Bu habere biraz yatışmış görünüyorlardı.

Annem tekrar öne çıktı ve ellerini omuzlarıma koydu. "Tatlım, bunu yıllar önce bize söylemeliydin. Bu dünyada yalnız değilsin. Biz senin için buradayız."

Babam kolunu omuzlarıma doladı. "Bethany, Tiffany dört yaşına girmek üzere. Son dört yıldır, hamile kaldığından bu yana neredeyse beş yıldır, bir süper kadın oldun. Başkalarının sana yardım etmesine izin vermelisin. Bize daha fazla yardım etmemize izin ver."

"Zaten Tiffany'yi sürekli sana bakması için buraya getiriyorum," dedim. "Daha ne istiyorsun?"

"Maddox yardım etmeye devam etsin," diye önerdi annem. "Avukat konusunda sana tavsiyede bulunmasına ve seninle birlikte gitmesine izin verdiğin için çok mutluyum. Bu hiç sana göre değil." Haklıydı. Bu hiç bana göre değildi, ama onun gibi ben de bunu yaptığım için çok minnettardım.

"Aldığımız diğer aramaları da bildireceğiz, tamam mı?" dedi annem. "Sen de alırsan bize haber ver."

Söz verdim ve Tiffany ile yola çıkmayı başardık. "Anne?" dedi Tiffany arabada.

"Evet, tatlım?"

"Akşam yemeğinde makarna yiyebilir miyiz?"

Dolaplarda ne olduğunu düşündüm. "Spagetti için gereken her şey yok; lazanya ile yetinir misin?" Dondurulmuş lazanya olduğundan oldukça emindim.

O burnunu çekti, ama "Evet" dedi.

O küçük hıçkırık, dayanabileceğimden fazlasıydı. "Sanırım markete uğrayıp spagetti makarnası alabiliriz."

Arka aynadan onun küçük yüzüne baktım. Markete gideceğimizi söylediğimde yüzü aydınlandı. Çoğunlukla, marketteyken ona hemen hemen her zaman bir şeyler seçmesine izin verdiğim için.

Mağazanın büyük bir kısmını dolaştıktan sonra sevdiği bir paket atıştırmalık kek gördü. Onu almasına izin verdim. Tabii ki.

Çıkarken başımı kaldırıp Maddox'un annesinin içeri girdiğini gördüm. "Merhaba Ava," dedim sıcak bir şekilde. Piknikte çok sevimli davranmıştı.

"Bethany ve Tiffany!" Ava bizi gördüğüne gerçekten çok sevindi. "Nasılsınız?"

"Kek aldım!" diye bağırdı Tiffany. Alışveriş poşetini uzattı. Tabii ki kekleri için ayrı bir poşet almıştı.

"Çok güzel görünüyorlar." Ava burnunu hafifçe çimdikledi ve ayağa kalktı. "Sizinle karşılaştığıma çok sevindim. İkinizi de cumartesi akşamı bizimle akşam yemeğine davet etmek istiyorum. Tiffany'yi de getirin lütfen. Hailey, siz malikaneden ayrıldığınız andan itibaren onu bize davet etmem için başımın etini yiyor."

Ava'nın onayı benim için önemliydi ve benimle konuşma şekli, beni gördüğüne gerçekten sevindiğini gösteriyordu. Bu, kalbimi ısıttı. "Çok seve seve geliriz," dedim. "Lütfen, bir şeyler getirelim. Salata mı, tatlı mı?"

Elini salladı. "Misafirlerimin yemek getirmesine izin versem, büyükannem mezarında ters dönerdi. Bir şişe şarap nasıl olur?"

Ellerimi birleştirdim ve gülümsedim. "Mükemmel." Şarap seçmekten hiç anlamıyordum, ama

bana yardım etmesine güveniyordum.

Eve geldikten sonra, spagetti yemeklerini bitirirken, Maddox'un sesi oturma odasından duyuldu. "Merhaba?"

Tiffany odasından ılık atarak koştu ve Maddox'un kollarına atladı. "Annenin evinde akşam yemeği yiyeceğiz!" Maddox, onun başının üzerinden bana merakla baktı. "Markette annenle karşılaştık ve bizi Cumartesi gecesi akşam yemeğine davet etti."

akşam yemeğine davet etti."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bu, seni sevdiği anlamına gelir. O sadece sevdiği insanları yemeğe davet eder."

Rahat bir nefes aldım. "Bunu duyduğuma sevindim. O çok iyi bir insan."

O burun kıvırdı. "Onun da iyi anları oldu. Ama seni sevdiğine sevindim, çünkü seni bir süre daha burada tutmayı planlıyorum ve ikinizin iyi anlaşması işleri çok kolaylaştıracak."

Tiffany kollarında kıpırdanmaya başladı, o da onu yere indirdi. Maddoth'un gelmesinin heyecanı geçmişti ki, odasına koştu.

"Ayrıca." Kollarını uzattı ve ben memnuniyetle kucaklamasına girdim. "Sana söylemek istediğim bir şey var. Cumartesi, akşam yemeğinden sonra. Bu ilişkiye devam edecekseniz, sana kendim ve hayatım hakkında tamamen dürüst olmak istiyorum."

Kalbim endişeyle aniden sıkıştı. Benden ne saklamıştı? Evli miydi? Eskiden kadın mıydı? Bununla başa çıkabilirdim, ama şok edici olurdu. Evli olması elbette kabul edilemezdi.

"Hayır, endişelenme," dedi hızlıca. "Sorun yok. Sadece ilişkimizi açık ve dürüst bir şekilde başlatmak istiyorum."

Bu, endişelerimi pek yatıştırmadı. Alnıma bir öpücük kondurdu. "Gerçekten. Her şey yoluna girecek."

Ona inanmayı tercih ettim, çünkü bana onu şüpheyeye düşürecek bir neden vermemişti. Ama bu beni daha az gergin yapmadı.

MADDOX

Cumartesi akşamı Bethany'nin evine girer girmez, bir şeylerin ters gittiğini anladım. Gözle görülür şekilde üzgündü. "Ne oldu?"

Artemis yüksek alarm durumuna geçti. Ona sırrımızı söylemekten endişe duyuyorduk, ama başka bir şey daha oluyordu. Ne olduğunu bulmalı ve mümkünse düzeltmeliydim.

Gözlerini devirdi. "Kyle'ın ailesi yine aradı."

Onları durdurmak gerekiyordu.

Artemis haklıydı. "Onlara uzaklaştırma emri çıkarmama izin vermelisin," dedim. "Aramaları avukatına bildirdin mi?"

Bethany bana düz bir bakış attı. "Tabii ki. Ve ısrarcı olsalar da zararsızlar. Yasaklama emrine ihtiyacım yok."

Onunla tartışmak istemedim, bu yüzden konuyu kapatmaya çalıştım. "Tamam. Hazır mısın?"

Başını salladı. "Neredeyse. Sadece Tiffany'nin ayakkabılarını almam lazım."

Tiffany, Bethany'nin ardından odadan çıktı. Sabırla bekledim, en azından denedim. Artemis, Bethany ve Tiffany'yi korumam için beni sürekli rahatsız ediyordu.

"Numaranı değiştirebilirsin," dedim.

Bethany, elinde Tiff'in ayakkabılarıyla olduğu yerde durdu. "Maddox, dur. Sürekli ne yapmam ve ne yapmamam gerektiğini söylemene gerek yok."

"Aşırıya kaçmak istemem. Özür dilerim. Sadece bir fikirdi." Ne yapması gerektiğini söylemekten hoşlanmadığını biliyordum, ama ilişkimizin, onun hayatının aktif bir parçası olabileceğim noktaya geldiğini düşünüyordum. "Bekle." Parmağımı kaldırdım. "Neden sana seni sevdiğimi söyleyebileceğim ve sen de bana söyleyebileceğin bir noktadayız, ama

Birlikte bir hayat kurmayı düşünüyorum, ama sen bana kızmadan önerilerde bulunamıyorum?"

Cevap vermeden önce birkaç saniye bana baktı. "Bana çocukmuşum gibi ne yapmam gerektiğini söyleyenlere alışkın değilim."

Onu çocuk olarak gördüğümü hiç düşünmemiştim. "Ben öyle bir şey yapmadım. Hiç de bile. Ben bir polisim ve avukat olmak istiyorum. Ve ben senin..." *Eşinim*, ama bunu söyleyemedim. "Erkek arkadaşın ya da her neyse, seni korumak benim sorumluluğum."

Gözlerini kısarak baktı. "Sorumluluğun mu? Seni korumak neden benim sorumluluğum değil?" Sanki çok önemli bir noktaya değinmiş gibi saçlarını geri attı.

"Çünkü ben bir *polisim*," diye bağırdım.

Tiffany odaya koştu. "Kavga mı ediyorsunuz?"

"Hayır," dedi Bethany sertçe. "Biz konuşuyoruz."

Tiffany buna inanmadı, ama kanepeye oturdu ve ayaklarını dışarı çıkardı. "Ayakkabılar, anne. Ava'yı görmek istiyorum."

Bethany yanına oturdu. "Maddox, ben güçlü, bağımsız bir kadınam. Uzun zamandır kendime güveniyorum ve sana çok fazla güveniyorum. Bir erkeğin benim için bir şey yapmasına *ihtiyacım yok*."

"Bana ihtiyacın olmayabilir, ama sorumlulukları biriyle paylaşmak güzel değil mi?" diye sordum. "Yardım etmek istiyorum. Hayatının bir parçası olmak istiyorum. Bu senin için neden bu kadar rahatsız edici?"

Derin bir nefes aldı ve Tiffany'nin bacağını okşadı. "Şimdilik bu konuyu bırakalım ve yemeğe gidelim."

En azından bu iyiye işaretti. Tek bir tartışma yüzünden ilişkimizi bitirmek ya da ayrılmak istemiyordu.

Ancak, tek bir tartışma yüzünden bu kadar üzöldüysek, daha büyük bir sorun olduğunda ne olacaktı? Bunu sadece zaman gösterecekti, ama bizim için iyiye işaret değildi.

Onu üzmeyi bırak. Bugün önemli bir gün.

Bugün için çok heyecanlıydım. Bethany'ye Artemis'ten bahsedecektim. Onu üzmemek istememişim. Artemis ise sürekli fikir değiştiriyordu. Onu üzmeden koruyamıyordum, anlaşılan.

Kadınlar neden bu kadar kafa karıştırıcıydı?

Tiffany, ailemin evine kadar yol boyunca konuşup durdu ve gerginliği biraz olsun azaltmaya yardımcı oldu. Onunla konuştuk ve birbirimize gülümsedik. Her şeyi halledeceğimizi biliyordum, ama gece artık biraz tatsız bir hal almıştı. Keşke her fırsatta benimle kavga etmeyi bıraksa diye düşündüm.

Bethany arabayı sürüyordu ve Tiffany'nin araba koltuğu yolcu koltuğunun arkasındaydı, bu yüzden arabayı annemlerin evinin garajına park ettiğinde, ben arabadan atladım ve Tiffany'yi çıkardım. Yolculuk sırasında uykuya dalmıştı. Biraz utangaç bir şekilde kollarını kaldırdı. Isınması birkaç dakika sürdüğünü fark ettim, ama ısındıktan sonra, adeta bir havai fişek gibiydi.

Onu aldım ve tekrar hatırladım ki, Kaliforniya'ya gitmeye karar verirsem, sadece Bethany'yi kaybetmekle kalmayacak, Tiffany'yi de kaybedecektim. Muhtemelen, Bethany ve ben daha sonra yeniden bağlantı kuracaktık. Arkadaşların doğası böyleydi. Ama Tiffany büyüdüğünde, onunla aynı güveni ve ilişkiyi asla kazanamayacaktım.

İkisine de olan bağlılığım oldukça güçlü hale gelmişti. Onları gerçekten seviyordum. Tiffany boynuma sarılıp başını omzuma koyarak tekrar uykuya dalarken, ben de ona sarıldım ve Bethany'nin yetişmesini bekledim. Zaten bugün California ile ilgili bir gün değildi. Zaman geçtikçe, gitme isteğim azalıyordu. Bugün Artemis ve Bethany ile ilgili bir gündü. Diğer şeyler bir şekilde hallolacaktı.

Bethany'ye Artemis'i ailem de yanımda iken anlatmaya karar verdim, böylece bu durumu daha önce yaşamış olan insanların desteğini alabilecekti. Ben öğrendiğimde çok büyük bir şok olmuştu ve bana yardım etmek için Artemis içimdeydi. Ejderhaların eşleri için bu durum çok daha zor olmalıydı.

Tiffany tamamen bitkin düşmüştü. "Bugün uyumadı," dedi Bethany. "Çok heyecanlıydı."

Kapıyı tıklattım, sonra açtım ve kafamı içeri soktum. Annem kapıyı tamamen açtı. "Merhaba," diye bağırdı, sonra Tiffany'yi görünce elini ağzına kapattı. "Onu misafir odasına götür," diye fısıldadı. "Sen ve baban onu dinleyebilirsiniz."

Ama ben çoktan merdivenlere doğru yönelmiştim. Zaten tam da bunu yapmayı planlıyordum.

Tiffany'yi yatırdığımda gözlerini kıptı, ama benim adımı mırıldandı ve yanına döndü. Onu battaniyeyle örttükten sonra, Bethany'nin beni takip ettiğini gördüm. "Hey," diye fısıldadım.

"Selam." Bana büyük, savunmasız gözlerle baktı. Bu gece onun için kolay geçmeyecekti.

"Kavga etmemiş gibi davranıp iyi bir gece geçirebilir miyiz?" diye sordum. "Senin yardımımı kabul ettiğin, ama benim sınırimi aşmadığım bir denge bulacağız."

O başını salladı ve bir adım öne çıktı. Ben de bunu bir işaret olarak algıladım ve onu kollarıma alıp başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Bir ilişkiye başlamak kolay değil," dedi omzuma yaslanarak.

"Hayır, değil. Ve ben ciddi ilişkiler konusunda hiç tecrübem yok. Şimdiye kadar sadece geçici ilişkilerim oldu." Bu, daha önce itiraf etmekten utandığım bir şeydi.

Ama o güldü. "Ben de öyle. Kyle benim en ciddi ilişkimdi, ama o sadece bir kez seks yaptığım en iyi arkadaşım. Ben tam olarak bir ilişki uzmanı sayılmam."

"En azından ikimiz de acemiyiz," diye şaka yaptım. "Hadi. Gidip yemeye gidelim."

Merdivenlerden aşağı inerken, aniden durdu. "Tartışmamız yüzünden tartışmamızdan dolayı şarabı unuttum. Annenize şarabı getireceğimi söylemişim."

Gülerek kolunu çektim. "Annemi tanıyorsam, o konuyu tamamen unutmuştur."

Koridordan geçip mutfağa girdiğimizde annem masaya tabakları koyuyor, babam da çatal bıçakları yerleştiriyordu. "Burada yemek yiyelim dedik," dedi annem. "Daha samimi ve rahat olur."

Bethany başını salladı, ama sonra anneme döndü. "Ava, çok üzgünüm. Maddox ve ben çıkarken konuşuyorduk ve şarabı almadan çıktım."

Annem Bethany'nin koluna dokundu. "Tatlım, sorun değil. Bende bolca var. Zaten misafirlerimin bir şey getirmemesini tercih ederim." Kolunu sıktı, sonra masaya kalan yemekleri koymak için aceleyle uzaklaştı.

"Merhaba," dedi Hailey masadan neşeyle. "Tiffany'nin uyanmasını sabırsızlıkla bekliyorum!"

"Bekleyebilirsin," dedi annem. "Çocuklar, arkaya gidip bifteklerin hazır olup olmadığını kontrol edin. Yaklaşık olarak pişmiş olmalılar."

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu Bethany.

Annem kimsenin bir şey getirmesini istemiyordu, ama bizi çalıştırmaktan çekinmiyordu. "Tabii," dedi. "Al, salata için bu domatesi kes."

Babamı takip ederek terasa çıktım ve bifteklerin kokusu burnuma çarptı. "Bethany bifteklerini orta pişmiş sever," dedim.

"Hailey'nin ve anneninkilerle birlikte biraz daha pişirmemiz gerekecek," dedi. "Bizimkiler pişmiş olmalı. Az pişmiş."

Az pişmiş et, tüm ejderha dönüşümcülerin en sevdiği yemektir. Ejderhalar avlanmayı severler, ama insan olarak bizler az pişmiş eti gerçekten tercih ederiz ve midemiz asla rahatsız olmaz.

"Hazır mısın?" diye sordu babam, ızgaradan kızarmış et parçalarını alırken.

"Zamanı geldi. Onu seviyorum ve hayatımda tutmayı planlıyorum, bu yüzden yapılması gerekiyor, değil mi? Yani, bunu dört gözle beklemiyorum, ama başka seçeneğim var mı?" Biftekler için tabağı uzattım.

Babam ızgarayı kapatıp bayanların bifteklerini daha uzun süre pişirdi, sonra omzuma hafifçe vurdu. "Her şey yoluna girecek. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler, baba."

Tüm etler pişene kadar birkaç dakika daha terasta takıldık, sonra eti dinlenmeye içeri götürdük.

İçeri girer girmez annem kontrolü ele aldı, koşturup herkesi oturtmaya başladı. Bir anda, ani uykusundan yeni uyanmış, gözlerini kırıştıran Tiffany'nin yanına sıkışmış buldum kendimi. Hailey onun diğer tarafına oturmuş, onun için küçük biftek parçaları kesiyordu. Bethany, Hailey'nin doğru yaptığından emin olmak için sürekli etrafıma bakınıyordu. "O iyi," dedim ve ona şaka yaptığımı belirtmek için göz kırptım. "Rahatla ve keyfine bak."

Tüm akşam yemeği boyunca bekledim. Zaman geçtikçe Bethany daha da rahatladı. Ona haberi vermeden önce mümkün olduğunca rahatlamasını istedim.

Ailem hayat kurtarıcıydı. Onu konuşmaya ve gülmeye devam ettirdiler ve annem pastaları getirdiğinde, tamamen rahatlamıştı.

Ne yazık ki, onu o rahat ortamdan çıkarmak üzereydim.

"Hailey, Tiffany'yi odana götürüp oynamak ister misin?" diye sordum.

Hailey'nin yüzü aydınlandı. Ne olacağını biliyordu, ama benim dönüşümümü görmek umurunda değildi. Bunu daha önce defalarca görmüştü. Bebek bakıcılığı yapmayı daha çok önemsiyordu. "Tabii!" diye cıvıladı. "Hadi Tiffany, makyaj oynamak ister misin?"

Bethany'ye baktım, on üç yaşındaki bir çocuğun üç yaşındaki bir çocuğa makyaj yapmasını onaylamayacağından endişelendim, ama o güldü. "Makyaj oynamayı çok sever."

Bir sorun halloldu. Şimdi sıra büyük sorunda. "Hadi terasa çıkalım," dedi babam. "Birer kadeh şarap içelim."

Hepimiz akşam yemeğinde birer kadeh içmiştik, ama annem Bethany'nin kadehini her yudum aldığında yeniden doldurmuştu. Onu sarhoş etmeye çalıştığı biraz belliydi, ama Beth'in fark etmediğini sanıyordum.

Annem hevesle başını salladı. "Kulağa hoş geliyor."

Bethany bana baktı, ama ben ikimizin bardaklarını da alıp annemle babamın peşinden çıktım ve Bethany'nin de gelmesi için kapıyı ayağımla açık tuttum.

"Güzel bir gece," dedi Bethany. Yazlar geç gelirdi, bu yüzden hava çok sıcak değildi, ama soğukluk da gitmişti.

Bethany'ye içkisini uzattım, sonra bir şezlongu onun oturduğu şezlongun yanına çektim. "Bethany, bu akşam burada akşam yemeği yememizin daha büyük bir amacı vardı. İlişkimizi daha ileriye götürmeden önce benim hakkımda bilmen gereken bazı şeyler var."

Rahatlamış halinden bir anda tetikte bir hale geçti. Endişesini hissettim. "Neden bunu burada, şimdi konuşuyoruz?"

Annem sandalyesini yaklaştırdı. "Çünkü ben de bunu yaşadım. Sana yardım edebilirim."

Bethany sinirlenmemeye çalıştı, ama omurgası biraz dikleşti.

"Bethany bağımsız olmayı sever," dedim. Belki de bunu atlatmak için ailemin yardımına ihtiyacı olacağını düşünmek yanlış bir fikirdi. "Ama Beth, sana hakkımda her şeyi anlatırken annemin burada olması iyi olur diye düşünüyorum. O da senin gibi, ya da eskiden öyleydi."

Annem hevesle başını salladı. "Senin nasıl hissedeceğini, belki de hayattaki herkesten daha iyi biliyorum. Maverick

ve ben evlendiğimizde bir kızım vardı. Ve o, Tiffany'nin şu anki yaşından çok da büyük değildi." Bethany bana sert bir bakış attı. "Neler oluyor?"

"Öncelikle, ben veya ailem asla sana veya Tiffany'ye zarar vermeyeceğimizi bilmen gerekir. Asla, milyon yıl geçse bile."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Siz neyin peşindesiniz? Mafya mı? Bir tür çete mi?"

Kafamı salladım ve ellerimi kaldırdım, ama Bethany geri çekildi. İşler şimdiden kötüye gidiyordu. "Hayır, hayır, lütfen, *lütfen* açık fikirli olmaya çalış. Ve unutma, ne olursa olsun, sana asla zarar vermeyiz."

Sadece söyle.

Artemis haklıydı. "Bu benim bir parçam. Benim yarısı." Kıkırdadım. "Bazen tüm benliğim gibi geliyor."

Bethany gözlerini kocaman açarak bana baktı. Elbette aklından geçenleri okuyamadım, ama milyonlarca düşüncenin kafasında dolaştığı belliydi.

"Bethany, ben bir ejderha dönüşümcüsüyüm. Romanlarda okuduğun veya filmlerde gördüğün gibi. Ejderhaya dönüşebiliyorum." Oh, dostum, bunu içimden atmak çok iyi geldi.

Geniş gözleri kırıştı ve kahkahayı patlattı. "Sizler aileye yeni birini böyle mi tanıtıyorsunuz? Şaka yaparak mı?" Her birimize baktı ve kahkahası kesildi. "O kadar da komik değil," dedi zayıf bir şekilde.

"Bu şaka değil, canım." Annem Bethany'nin eline dokunmaya çalıştı, ama Bethany elini çekip uzaklaştırdı.

"Sizler delisiniz. Aslında çılgınsınız. Bunun komik olacağını neye dayanarak düşünüyorsunuz? Neden böyle bir şaka yaparsınız?" Bethany'nin ruh hali öfkeye ve saf paniğe doğru kaymaya başladı.

"Bu şaka değil, Beth." Anne babama başımı salladım. Onlar ayağa kalktı ve Bethany onların hareketinden irkildi. Çok korkmuştu. Bize biraz mahremiyet sağlamak için içeri girdiler. İhtiyacım olursa geri geleceklerini biliyordum. Kapıyı kapatana kadar bekledim ve devam ettim. "Bu gerçek ve sana gösterebilirim, ama sana zarar vermeyeceğimi anladığınızı bana söz vermelisin. Ejderham Artemis sana zarar vermez. Hiçbir tehlike altında değilsin."

Kafasını salladı.

Kaçmak üzere.

Ayağa kalktım ve geri çekildim, ellerimi havada tutarken ayak parmaklarımla merdivenleri hissederek indim. "Sakın kaçma, tamam mı? Sana göstermek, kanıtlamak ve açıklamak için bana zaman ver. Kaçmayacağına söz ver."

Kafasını salladı. "Hiçbir şey için söz vermiyorum. Sen delisin."

Ona göstermek dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hızlıca üstümü değiştirmek için kasıtlı olarak o kıyafetleri giymiştim. İç çamaşırı, fanila, çorap yoktu. Birkaç saniye içinde çıplak kaldım. Bethany sıçradı. "Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"Sakın koşma!" Artemis'in işini yapmasına izin vermeden önce söylediğim son söz buydu. Onu hızlıca dönüşmeye teşvik ettim. Akşamın geç saatlerinde, alacakaranlıkta, dönüşümü net bir şekilde göremezdi, bu da bizim işimize yarayabileceği gibi zarar da verebilirdi.

Artemis tamamen dönüşür dönüşmez, Bethany'nin korkusunu kokladım. Kesinlikle dehşete kapılmıştı. "Hayır," dedi. Geri çekildi, ellerini önüne kaldırdı ve eve kadar geri çekildi. "Bu gerçek değil."

Annem arka kapıyı açtı ve Bethany irkildi. "Sorun yok," dedi annem. "Ben de bunu yaşadım. Ben ejderha değilim. Sadece erkekler ejderha olabilir."

"Halüsinasyon görüyorum," diye fısıldadı.

"Hayır," dedi annem. "Ama k o r k man normal. Herkes ilk öğrendiğinde öyle olur."

"Kim?" diye sordu. "Kimler böyle?"

Sadece Kingston erkekleri. Ve Stefan. Artemis düşüncelerini Ava'nın kafasına yansıttı ve Ava küçük bir çığlık atarak sıçradı.

"O da neydi?"

Ben Artemis. Maddox'un ejderhasıyım. Ya da Maddox benim insanım.

"Nasıl kafamın içine girdin?" diye sordu, sesinde gerçek bir korku vardı.

Sen bizim eşimizsin. Dönüştüğümde seninle doğrudan iletişim kurabilirim ve bazen Maddox kendi formundayken de, eğer zihnini yeterince açarsan.

"Hayır." Bethany inledi ve annemin elini tekrar itti.

Lütfen benden korkma. Sana asla zarar vermem.

Arka kapı tekrar açıldığında Bethany başını sallamaya devam etti. Tiffany arka kapıdan koşarak dışarı çıktığında hepimiz şok içinde donakaldık. Hailey'nin onun adını seslendiğini duydum.

"Dinozor!" diye bağırdı Tiffany. Ama korkmamıştı. Gülerek aceleyle ilerledi, ama heyecanından merdivenleri kaçırdı. Annem ve Bethany öne atıldılar, ama Artemis de öyle yaptı. O da benim kadar sevdiği küçük kızı yakalamak istiyordu.

Aceleyle pençelerini düzgün bir şekilde geri çekmedi. Onu yakalamayı başardı, ama kolunda uzun bir çizik bırakmadan yapamadı. Tiffany geri çekildi ve dört basamaklı merdivenleri tökezleyerek çıktı, ağlayarak ve kötü dinozor hakkında bağırarak. Bethany ileri atıldı ve Artemis'e kızından uzaklaşması için bağırdı.

Artemis bahçeye geri çekildi ve başını eğdi. İkimizi de yoğun bir utanç kapladı. O sadece yardım etmeye çalışmıştı, ama durumu kat kat daha kötü hale getirmişti.

Ne felaket.

BETHANY

Aklımı tamamen kaybediyordum. Gerçeklikten tamamen kopmuştum. Belki de uyuşturulmuştum. Çünkü ejderhaların gerçek olması ya da erkek arkadaşımın ve ailesinin onlarla dolu olması imkansızdı.

Tiffany bana doğru koşarken, onu kollarımın arasına aldım ve olabildiğince geriye çektim. Kolunu uzattı ve bana bir çizik gösterdi. Çizik sığ ve hafifti, ama uzundu.

Kimsenin zarar görmeyeceğine, kendisinin, ailesinin ve ejderhasının - *ejderhasının* - bize asla zarar vermeyeceğine söz verdikten sonra, ilk olan şey buydu. Canavarın Tiffany'yi büyük, tehlikeli pençeleriyle yakalamaya çalıştığını izledim.

"Bu gerçek olamaz," dedim, Tiffany'yi sıkıca tutarak. "Tehlikeli olmadığını söylemiştin," diye ejderhaya bağırdım.

Ben sana tehlike oluşturmuyorum.

Kafamı sallayarak, sanki bu, yaratığın düşüncelerini zihnime yansıtmasını engelleyebilecekmiş gibi gözlerimi kırptım. "Belli ki tehlikelisin. Kızımı yakalamaya çalıştın."

Onu yakalamaya çalıştım. Merdivenlerden düşmek üzereydi.

Bunun doğru olup olmadığını nasıl bilebilirdim ki?

"O sana zarar vermez," dedi Ava. "Ejderhalar elbette tehlikeli olabilirler. Avlanıp avlarını öldürebilirler ve bizi korurlar. Ama o sana asla kasten zarar vermez."

"Az önce yaptı!" Tiffany'nin kolunu gösterdim. Kanama durmuştu, ama ejderhanın pençesinin kestiği yarada ne tür mikroplar olduğunu ancak Tanrı bilebilirdi. "Koluna bakmam lazım."

Gözlerimi ejderhadan ayıramıyordum. Yine dönüşmeye başladı. Azalan ışıktaki tam olarak nasıl olduğunu görmek zordu, ama birkaç saniye içinde, çıplak Maddox ejderhanın durduğu yerde duruyordu

, ellerini özel bölgelerini kapatarak duruyordu. Vücudum titriyordu, az önce gördüğüm şeyi reddediyordu.

Ava gözlerini gölgeledi ve kot pantolonunu güverte korkuluğundan ona attı. Maddox onu yakaladı ve giydi, sonra endişeli bir ifadeyle bana doğru sendeledi. "Artemis bunu yapmak istememişti. Yardım etmeye çalışıyordu."

Kapıya doğru yana doğru kayarken Maverick'in önümde durduğunu fark etmedim. Aniden, avcılarının köşeye sıkıştırdığı bir tavşan gibi hissettim. "Dur," dedim sert bir sesle, gençken bize öğretildiği gibi, bizi tecavüz etmek veya öldürmek isteyen birine karşı. "Yaklaşma."

Maverick'in etrafından parmak uçlarında dolaşarak kapıdan içeri daldım. "Dışarıda kal," diye bağırdım. "Nefes almam ve Tiffany'nin koluna bakmam lazım."

Hailey mutfakta durmuş, yüzünde üzgün bir ifade vardı. Tiffany'ye uzandı ama ben onu daha sıkı kucakladım. "Hayır," dedim. Ona dokunmadan yanından geçmeye çalıştım. Artık hepsi bir hastalık kapmış gibi lekelenmişlerdi. Hepsi başından beri biliyorlardı.

Ve eğer hepsi Kingstonlarsa, bu Jury'nin de onlar gibi bir ucube olduğu anlamına geliyordu. Ve bu da Abby'nin bildiği anlamına geliyordu.

O benim en iyi arkadaşlarımdan biri olmuştu. Bana neden söylememişti? Gerçek bir arkadaş beni uyarırdı. Yattığım adamın açgözlü bir katil olduğunu nazikçe bana söylerdi.

Tiffany'yi banyoya kilitleyip suyu açtım. "Kolunu yıka, bebeğim." Koluna antibakteriyel sabun sıkarken gözyaşları akmaya başladı.

"Anne, ağlama." Tiffany ıslak, sabunlu eliyle kolumu okşadı. Onu görmezden gelerek, çiziklerle dolu kolunu ellerimle ovuşturdum ve boğazımda yükselen paniği bastırmaya çalıştım. Kolunu durularken, duygularım tamamen çöküşe geçti. Neden olmasın ki? Eğer şekil değiştirenler gerçekse, çöküşe geçmeye hakkım vardı. Eğer şekil değiştirenler gerçekse, bu benim masalım olmalıydı.

Ben Cinderella değildim. Hıçkırıklarımı bastırdım ve birkaç dakika boyunca ağlayıp çıldırdıktan sonra yüzümü sildim. Ava'nın el havlularını kullanarak makyajımı düzelttim ve ağladıktan sonra kızaran yüzümü serinlettim.

Tiffany sürekli beni teselli etmeye çalıştı. Sonunda kollarını kuruladım ve üzerine sıçrayan suyu giysilerinden sildim. Giysilerimi düzelttim ve Tiffany'yi kucağıma alıp dışarı çıkmaya hazırlandım. Arabama binip bir an önce eve gitmek istiyordum. Bu yaratıklar açıkça tehlikeliydi. Onları bebeğimin yanında tutamazdım.

"Anne?" Tiffany bana büyük, yalvaran gözlerle baktı. "Evcil dinozorum olabilir mi?"

Kahkahayı patlattım ama olabildiğince çabuk bastırdım. Gitme zamanı gelmişti ve bu da onlarla yüzleşmek anlamına geliyordu. Bu konuda komik olan hiçbir şey yoktu.

Ama dışarı çıktığımızda herkes bize baktı. Banyo, açık oturma odasının tam karşısındaydı. Hepsi kanepede oturuyordu, Hailey koltukta oturuyordu. Bu durumda Tiff ve benim için ikili koltuk kalmıştı.

Maddox tamamen giyinmişti, ama sanki derisinden çıkacakmış gibi görünüyordu. Ha. Bu ironikti. Onu görmek beni yeniden dehşete düşürdü. Artık onun ne olduğunu, neler yapabileceğini bildiğime göre, ona nasıl eskisi gibi bakabilirdim ki? Tiffany'yi zaten incitmişti. Evet, muhtemelen bir kazaydı, ama pençeleri olan ve ateş püskürtebilen bir yaratıkta beklenmedik şeyler çok fazlaydı.

Ateş püskürtebileceklerini düşündüm. Bir yanımda merak ediyordu, ama bunu sormaya cesaret edemedim. Oturup onların daha fazla açıklama yapmasına izin vereceğimi bile bilmiyordum. Bu çok fazlaydı. Kızım, babasını o şekilde kaybetmişken, kısa hayatında zaten çok şey yaşamıştı. Onu bu çılgınlığa da maruz bırakamazdım.

"İyi misin?"

Dürüst olmak gerekirse. "Hayır. Hayır, değilim. Burada olamam. Tiffany'yi buraya getiremem. Onu buna maruz bırakmak adil değil."

"Neye?" diye sordu Maddox. "Ondan saklamak istedim, en azından büyüye kadar. Anlayabilecek yaşa gelene kadar."

"Çocuk yetiştirmenin yolu bu değil," dedim. "Bununla yüzleşmem."

"Bu adil değil," dedi Maddox. "Ben hala aynı kişiyim. Değişmedim. Sadece sana kendimi daha fazla açtım. Ve daha önce de söylediğim gibi

dediğim gibi, seni ya da Tiffany'yi asla kasten incitmem."

"Anlıyorum. Gerçekten. Ama bu sindirmek için çok fazla." Ava'ya baktım. "Ejderha şekil değiştirenlerden oluşan bir aile herkesi şok ederdi."

Ava omuz silkti. "Bayıldım. Ama Beth, sana söz veriyorum, Maddox hala aşık olduğun adam. Senin bilmediğin bir yanı olduğu için başka biri değil." Maverick'e gülümsedi. "Hayvani yanlarını kontrol edebiliyorlar. Öfkeli canavarlar değiller. Duyarlı ve zekiler. Hatta bazen ejderhalarının erkeklerden daha zeki olduğunu düşünüyorum."

Maverick gözlerini devirdi ama başını salladı. "Muhtemelen haklı."

"Bunu kabul edemem." Hâlâ banyo kapısından ayrılmamıştım ve yaklaşmamıştım.

"Artemis benim bir parçam. Ondan vazgeçemem. Tahttan feragat edebilecek bir prens değilim ki. O, Tiff'in senin için olduğu gibi benim için bir paket anlaşma."

"Bu çok yanlış bir benzetme," dedim. "Hiç de aynı değil."

Tiffany bir bebek. Artemis ise lanet bir canavar. Bir ejderhaya güvenemem!"

"O zaman bana da güvenemezsin." Maddox'un gözleri yaşlarla doldu.

Ama ben başımı salladım. "Bundan sonra mı? Bana bunu mu söylüyorsun? Hayır. Doğru. Sana güvenemem."

Ava bir şey söylemek istercesine öne eğildi, ama Maverick elini sırtına koydu.

Yeter artık. "Bu çok fazla, Maddox, üzgünüm ama böyle bir şeye hazır değilim. Ayrılmalıyız."

Kusacak gibi görünüyordu, ama benimle tartışmadı. "Senin için en iyisi neyse onu yapacağım. Seni seviyorum ve sen inanmasan da Artemis de seni seviyor. O seni seçti." Gözlerinden yaşlar düştü, ama ben tuvalette ağlayarak kendimi boşaltmıştım. "Kalplerimizi kırıyorsun," diye fısıldadı Maddox. "Artemis senin bizi reddedeceğini düşünmemiştir."

Onlardan sanki iki ayrı varlıkmiş gibi bahsetmesi beni çok ürküttü. Bu çok fazlaydı. Sözleri bana hiç uymadı.

"Gitmen gerekiyorsa anlarım." Sesi o kadar kırılmıştı ki, aşırı tepki mi veriyorum diye merak ettim, ama korkumu

. Başıımı salladım ve kapıya doğru döndüm. Son anda, arkama baktım.

Maddox bana baktı. "Sen beni tamamen sevmesen de, ben seni seviyorum." O ilerledi, ama bu sefer kaçmadım. İnsan derisindeyken bana zarar vereceğini düşünmedim. Tiff'in başını öptü, sonra dönüp koridordan mutfığa doğru yürüdü. Birkaç saniye sonra arka kapının çarpıldığını duydum.

"Üzgünüm," diye Ava ve Maverick'e fısıldadım. Hailey'nin yanaklarından kocaman timsah gözyaşları akıyordu.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kapıdan dışarı koşup merdivenlerden aşağı indim. Tiffany'yi emniyet kemeriyle bağlarken ellerim adrenalin ve korkudan titriyordu. Karanlıkta dışarıda olmak, ejderhaların dışarıda olduğunu ve beni takip ediyor olabileceğini bilmek kalbimi çarptırdı ve korku omurgamda dans etti.

Pencerem kırık ve ben biraz fazla hızlı bir şekilde garaj yolundan çıkarken gece havası içeri doldu. Uzaklardan bir kükreme sesi geldi. Sessizdi ama yemin edebilirim ki acı dolu bir sesiydi. Öfke değil. Sanki kalbi kırılmış gibiydi.

Eve doğru dönerken ellerim titriyordu. Kalbi kırık bir ejderha olsun ya da olmasın, oradan bir an önce uzaklaşmam gerekiyordu.

MADDOX

Hafta, sanki bir kaplumbağa uyuşturucu almış gibi yavaşça geçti. Beth'i düşünmemek için kendimi meşgul etmeye çalışıyordum, ama bu çok zordu. Ne zaman arkamı dönsem, onu ya da Tiffany'yi gördüğümü sanıyordum. Dikkatimi başka yere çekmek için, istasyonda birkaç ekstra vardiya aldım. Bu pek işe yaramadı, çünkü bu, daha fazla dışarıda olduğum ve onu gördüğümü sandığım anlamına geliyordu. İşten sonra, hala mutsuz bir halde, annemle babamın ve sonra da dedemle ninemin bahçelerini biçtim. Axel'inkini de biçmeyi teklif ettim, ama o daha yeni biçtiğini söyledi. Dikkatimi başka yere çekecek yeterince şey bulmak zordu.

Bethany beni reddetmişti. Benden korkuyordu. Beni bir canavar, bir hayvan olarak görüyordu. Beni olduğum gibi sevemiyordu ve bu canımı yakıyordu. Beklediğimden daha fazla. Bu, Kingston olmasaydım bunun asla olmayacağını kesinleştirmişti. Ailemin suçlu olmadığını biliyordum, ama onlar şekil değiştirenler olmasaydı ben de öyle olmazdım. Bu şekilde düşünmekten nefret ediyordum, ama nasıl düşünmemek mümkün olabilirdi ki? Bu hayatı ben seçmemiştim. Bu hayatta büyütülmemiştim. Neredeyse on sekiz yaşındayken bana dayatılmıştı.

Bazı yönlerden, bu inanılmazdı. Özel bir şeyin parçasıydım. Diğerlerinden bir adım öndeydim. Ve çoğu zaman bu hayatta olduğum, bir ejderham olduğu için mutluydum. Bu ailenin bir parçası olduğum için.

Bu hafta, tek görebildiğim olumsuzluklardı. Tüm olumsuzluklar. Tehlike. Mahremiyetin olmaması. Hepsi üstüme üstüme geldi. Tek istediğim normal bir hayattı. Ejderha olayı bazen havalı olabilirdi, ama şu anda aşık olduğum kadını ve çocuğu özlememe neden oluyordu.

Artemis sessizdi ve cumartesiden beri böyleydi. Beş gün oldu. Yıkılmıştı, onu suçlamadım. Bethany kalbimizi parçalayıp üzerine basmıştı. Artemis yanlış

yanlış eş seşmişti ve bildiğimiz kadarıyla başka birini seşmek gibi bir şey yoktu. Ailemdeki herkese sordum, Rico ve Stefan'a bile. Hepsi hayır dedi, kaderinde yazılı eş seşildiğinde, o kadar, dedi. İkimiz de başka bir eşle asla rahat edemezdik.

Ailem benim etrafımda şok dikkatli davranıyordu ve bu beni daha da savunmasız hissettiriyordu. Nereye gidersem gideyim, ister işe ister bahçe işlerine, biri beni neşelendirmeye çalışıyordu. Herkes benim işimi biliyordu, herkes benim hayatımı biliyordu. Kapana kısılmıştım. Mikroskop altında izleniyormuşum gibi.

Her şey şok fazlaydı ve Artemis'i buradan uzaklaştırmam gerektiği açıktı. Beth'e bu kadar yakın ama aynı zamanda bu kadar uzak olmak hem beni hem de Artemis'i depresyona sokuyordu. Telefonlarıma cevap vermiyordu ve beni şehirde gördüğünde başka tarafa bakıyordu. Sonra arkasını dönüp süpermarketten çıkıp arabasına doğru yürüdü. Kararını vermiş olduğu açıktı.

Ben de kararımı vermiştim.

Aileme bir grup mesajı göndererek herkesi akşam yemeği için malikaneye davet ettim. Stefan'ı bile. Büyükannem cevap vererek parçalanmış barbekü domuz eti yapacağını söyledi. Diğerleri de getirecekleri yan yemekleri yazmaya başladılar. Sanki bu sıradan bir aile yemeğiymiş gibi.

Ama yle değildi.

İşten çıkmıştım ve herkesin bahresi biilmişti. Koşmaya çıkmıştım, sonra Artemis'in biraz uçmasına izin vermiştim. Yine de, öğle yemeği saatini biraz geçmişti. Malikaneye gidip kamyonetimi aldım, benzin doldurmak zorunda kalana kadar sürdüm, sonra biraz daha sürdüm. Sonunda geri dönme zamanı gelmişti. Oraya vardığımda bir sürü araba ve kamyonet vardı. Güzel.

Kamyonetin kapısını çarparak kapattığımda, dedem n verandaya ıktı. Merdivenleri ağır adımlarla çıktım ve gözlerine baktım. Bana anlayışlı bir gülümsemeye baktı. "Düşündüğüm şey mi bu?"

Başımı salladım.

"Kararını verdin mi?" Elini omzuma koydu. "Evet."

"O zaman seni destekliyorum. Ama evlat, umarım bu kararı duygularınla değil mantığınla veriyorsundur."

Söylediklerini düşündüm. Kararımda birçok duygu olduğunu biliyordum, ama sonunda, eşim burada, bensizken Black Claw'da nasıl kalabileceğimi anlayamadım. "Bence bu, Artemis ve benim için en iyisi."

Artemis zihnimde acınası bir ses çıkardı. Çok üzgündü. Onun moralini düzeltmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Hailey'nin bebeklerle oynadığı oturma odasına girdik. Büyükanнем malikanede çok sayıda oyuncak bulunduruyordu ve hepsini çocuklar için çıkarmıştı. Ailede bulunan çeşitli bebeklere bakıcılık yapan Hailey'e tüm ebeveynler her zaman biraz para verirdi, bu yüzden o da bu işi özellikle severdi. Gerçi, kız kardeşimi tanıyorsam, bunu bedavaya da yapardı.

Evi gezerken duyduğum sohbet sesleri aniden kesildiğinde mutfığa geçtik. Tüm ailem endişe ve sempatiyle bana baktı.

"İçeri gel." Annem masadan fırladı. "Hadi tatlım, sana bir tabak hazırlayayım."

Normalde böyle bana bebek muamelesi yapmaya çalıştığında sinirlenirdim, ama bugün oturup ona izin verdim. Birkaç dakika içinde, barbekü sandviç ve birçok yan yemekle dolu bir tabak önüme geldi.

Herkese meraklı bakışlarını görmezden gelerek yemeğe başladım. Beni buraya neden çağırdığımı öğrenmek için can attıklarını biliyordum, ama onlara cevap vermeye hazır değildim. Bunun yerine, yemeğimi yedim.

Artık bir lokma daha yiyemeyecek kadar doymuş olduğumda, çatalımı bıraktım ve iç geçirdim. Kimse yemek yemiyordu. Ve onların sabırsızlıkla beklediklerini söylemek yetersiz kalırdı.

Az önce yediğim tüm yemeği kusacakmışım gibi hissettim, ama derin bir nefes aldım ve bunu atlattım. "Hepiniz hukuk fakültesine kabul edildiğimi biliyorsunuz."

"Hayır," diye fısıldadı annem. "Gitmemeye karar verdiğini söyleme bana."

Gülerek başımı salladım. "Hala gidiyorum. Ama Kaliforniya'da prestijli bir okula kabul edildim. Ve sanırım kabul edeceğim. Hayır, kabul edeceğimi biliyorum." Derin bir nefes aldım.

şaşkın bir sessizlik içinde bana baktılar. "Kaliforniya'da hukuk fakültesine gitmeye karar verdim," dedim kararlı bir sesle.

Kimse bir şey söylemedi. Anneme baktığımda gözlerinde yaşlar gördüm. "Ne zamandır biliyordun?"

Bu, onun sormamasını umduğum soruydu. İç geçirdim ve gözlerine baktım. "Birkaç haftadır." Aslında birkaç haftadır demek daha doğruduydu, ama bunu açıklamaya gerek yoktu.

"Neden bize söylemedin? Bu ailede sır saklamayız." Eski kocasından ayrıldığıımızdan beri onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim.

Onun acısı kalbimi sardı ve suçluluk duygusu beni kapladı. "Bu günlerde hiçbir şeyi kendime saklamak zor," diye mırıldandım, savunmacı bir tavırla. "Ne yapacağımı bilmiyordum. Emin olana kadar hiçbir şey söylemek istemedim."

Bana sert bir bakış attı ve ailenin geri kalanı da bana sempati ve üzüntü karışımı bir bakışla baktı.

"Son zamanlarda, mahremiyetim yokmuş gibi hissediyorum. Bazen sadece kendi başıma bir şeyler yapmak istediğimde bu durum çok zor gelebilir. Sizi seviyorum." Büyük yemek masasının etrafına baktım. "Hepinizi seviyorum. Ama bunu yapmak zorundayım."

Açıklamam onların duygularını incitmişti. Bu çok açıktı. "Üzgünüm," diye fısıldadım.

"Üzülme, evlat." Yanımda oturan babam elini omzuma koydu. "Senin bir şekil değiştiren olduğunu öğrendikten sonra hayatının ne kadar değişeceğini düşünmemiştim. Buna hazırlanacak vaktin olmadı. İlk şekil değiştirmeden sadece birkaç ay önce öğrendin. Bizim ise buna hazırlanmak için tüm hayatımız vardı."

Gözlerim yaşlarla dolarken, o benim enseme kavradı. Anladığı için çok rahatlamıştım.

"Huzur bulmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Seni sonuna kadar destekliyorum. Birlikte başaracağız."

Ayağa kalktı ve beni kaldırdı, sonra kollarıyla beni sardı. Boğazım düğümlendi ve üzerimde daha fazla el hissettiğimde durum daha da kötüleşti. Devasa bir grup kucaklaşması içindeydik ve bu yapmacık ya da banal değildi. Sevgi doluydu. Destekleyiciydi. Yanlış bir seçim mi yaptım diye düşünmeme neden oldu.

"Sorun yok, Maddox. Biz senin için buradayız," dedi Axel. "Neye ihtiyacın olursa."

Biri omzumu sıktı. "Taşınmana yardım ederim. Abby ve ben Kaliforniya'yı ziyaret etmek isteriz," dedi Jury.

"Her şey yoluna girecek," dedi annem. Önüme gelip bana sıkıca sarıldı. "Senin, Artemis'in ve kalbinin iyileşmesi için ne gerekiyorsa yapacağız. Senin tamamen iyileşmeni istiyoruz."

Beni daha sıkı sarıldı. "Ben her zaman Madd'in tarafındayım. Sen küçük bir çocukken bile büyük işler başaracağına inanıyordum, Maddox. İkinci bir hukuk fakültesine girdiğin için seninle gurur duyuyorum."

Kendimi tutamadım. Ona sarıldım ve gözyaşlarımı akıttım. Annemin kolları beni sardığında, sanki hayatımdaki tüm sorunları annem olarak çözebilecekmiş gibi, yeniden küçük bir çocuk gibi hissettim.

Ailem olduğu için ne kadar şanslı olduğumu çok iyi biliyordum. Nerede olursam olayım, onlar her zaman benim ailem olacak ve arkamda olacaklardı.

Gitme vaktim gelmişti.

BETHANY

Gözlerim odaklanamıyordu ve siyah harfler sayfanın beyaz arka planıyla karışıyordu. Bir buçuk haftadır böyleydi. Her gün bir öncekinden daha zordu.

Maddox'un büyük sırrını öğrendikten sonraki ilk birkaç gün çok öfkelenmiştim. Kendisiyle ilgili bu önemli bilgiyi bana söylemeden beni kendisine aşık ederek ihanet etmişti.

Ancak geçen haftanın Çarşamba veya Perşembe günü, tereddüt etmeye başladım. Cumartesi geldiğinde ve tam bir hafta geçmişti, öfkeli ve incinmiş olmaktan sorgulamaya ve tam anlamıyla meraka geçmiştim.

Şimdi, Salı günü kendimi büyük bir pişmanlık ve suçluluk içinde buldum. Maddox'un büyük bir sırrı vardı ve şimdiye kadar yazılmış tüm aşk romanları bir gösterge ise, bunu kimseye söyleyemezdi. Herkes bilseydi, tüm dünya bilirdi ve bu herkesin malumu olurdu.

Ama kesinlikle öyle değildi.

Bu nedenle, bu sırrı hayatlarındaki en yakın insanlara sakladıkları mantıklıydı. Ben Maddox'un en yakın insanlarından biri olmuştum ve o bu büyük sırrı benimle paylaşmak istemişti, ama ben onun kalbini kırarak her şeyi mahvetmiştim. Ve ejderhasının da.

Ejderhasının.

Artemis.

Adı hafızama kazınmıştı. Tiffany o gece yaşanan kaos sırasında bir şekilde bunu duymuş ve bütün hafta boyunca tekrar edip durmuştu. Onun yeni evcil dinozoru olduğunu söyleyip duruyor ve onu ne zaman almaya gidebileceğimizi sorup duruyordu. Bu hiç yardımcı olmadı.

Bir iç çekerek sayfayı tekrar okumaya çalıştım. Ve yine kelimeler birbirine karışmıştı. "Kendine gel!" diye kendime bağırdım. Ayağa kalkarak masa sandalyemi geri ittim ve birkaç kez zıpladım. Sonra tüm vücudumu salladım ve boynumu çevirerek kan dolaşımını hızlandırmaya çalıştım.

Bu hafta o kadar çok yürüyüş ve tırmanış yaptım ki sayısını unuttum. Kan dolaşımını hızlandırmak işe yaramadı. Görünüşe göre, beni odaklanmamı engelleyen ezici suçluluk duygusunu sadece zaman düzeltebilirdi.

Birkaç dakika hareket ettikten sonra tekrar oturdum ve sözleşmeyi tekrar okumaya çalıştım. Son kiracıyla sorun yaşadığım için internette yeni bir sözleşme şablonu arıyordum.

Otuz dakika sonra, hayal kırıklığıyla homurdandım ve vazgeçtim. Odaklanmak çok zordu. Duvarlardaki delikler hakkında aynı paragrafı kaç kez okuduğumu bilmiyordum. En azından paragrafın ne hakkında olduğunu anlayabilmişim.

Her zamanki gibi masamı topladım ve ofisimi mükemmel bir düzen içinde bırakarak arka kapıdan çıkıp arabama doğru yürüdüm. Tiffany'yi alıp onu parka götürmeyi düşündüm. Ya da belki onunla yürüyüşe çıkardım, ilk şelaleye yorulmadan ulaşabilecek yaşıydı. Yaklaşık bir yıl önce onu götürmeyi denemiştim, ama dönüş yolunun çoğunda onu taşımak zorunda kalmıştım.

Arabayı açmak için düğmeye bastığımda, cebimdeki telefon çaldı. Arayanı kontrol ettim. "Merhaba anne," dedim sahte neşeli bir sesle. "Ne haber?"

Uzakta polis sirenlerinin sesi giderek yükseldi, annemin sesini duymamı zorlaştırdı, ama onun çok üzgün olduğunu anladım. "Anne? Seni zar zor duyabiliyorum!"

Sirenler inanılmaz derecede yüksek sesle çalmaya başladı. Sokağımda ya da bir sokak ötedeki sokağımda olmalılar. Aniden durdular ve annemin sesi telefondan bağırarak geldi. "Tiffany kaçırıldı!" diye bağırdı.

Dünyam altüst oldu. Yerdeki zemin sallandı ve annemin sözleri kafamda yankılanırken, Maddox üniformasıyla evin köşesinden koşarak geldi. "Tiffany," diye fısıldadım.

Vücudumdaki tüm kan beynime hücum etti. Yere düşeceğimi sandım. Ama sonra Maddox beni kollarıyla sardı

beni tuttu. Dünya sallanmayı bıraktı ve annemin sesi tekrar netleşti.

"Anne?" Maddox'u itmedim. Annemin sesine odaklanabiliyordum, ama beni ayakta tutan sadece Maddox'un kollarıydı. "Ne oldu?"

Maddox beni evin yanındaki bir bankın yanına götürdü. Basınçlı suyla yıkayıp sprey boya ile boyayarak burayı oturma alanı haline getirmek istiyordum ama henüz fırsat bulamamıştım.

"Parktaydık. Walter Bearth birdenbire ortaya çıktı. Silahı vardı! Sarhoş görünüyordu ve bana torununa karşı hakları olduğunu ve onu onlardan uzak tutamayacağımızı bağırarak söyledi."

Zaten oturuyor olmam iyi olmuştu, çünkü silahı duyduğumda dengemi kaybedebilirdim. "Onu kaçırdı mı?"

"Evet! Onu durdurmaya çalışırsam beni vuracağını söyledi, sonra ben yine de onu durdurmaya çalıştığımda silahını Tiffany'ye doğrulttu. Onu bizimle birlikte geri dönmesine izin vermektense öldüreceğini söyledi." Maddox beni sıkıca sararken o hıçkırarak ağlıyordu. Göğsü neredeyse sürekli bir homurtuyla titriyordu. Tiffany'nin kaçırılmasına Artemis'in tepki gösterdiğini biliyordum.

"Bana güvenmen gerekiyor." Maddox biraz geri çekildi. "Kızımızı geri getireceğim."

Göğsüm çarpıyor ve ağrıyordu. Nefes almam gittikçe zorlaşıyordu. Maddox elini enseme koydu ve başım dizlerimin arasına sıkışana kadar beni aşağı itti. Hıçkırıklar bedenimi sarsıyordu. Onunla birlikte olsaydım, bunu önleyebilirdim. Kyle'ın ailesinden gelen telefonlara cevap verseydi, sadece bir tanesine bile, Walter bu kadar aşırı önlemler almaya gerek duymazdı.

Tanrım, Tiffany çok korkmuş olmalı. Walter'ı ya da Mary'yi tanıımıyordu. Onu, tanıdığı ve rahat hissettiği insanlar dışında, asla benim olmadan başkalarının yanına götürmedim. Onu Ava'nın yanında bırakmayı bile düşünmezdim.

"Bu senin hatan değil." Maddox sırtımı okşadı. "Nefes al." Aşırı suçluluk duyduğumu nasıl anladı?

"Bethany," dedi Maddox ciddi bir sesle. "Onlar giderek kötüye gidiyorlardı. Bu senin suçun değil."

Başımı salladım ve oturdum. O haklıydı. Suç tamamen Walter ve Mary'nin omuzlarındaydı. Korku içime yerleşmişti, ama odaklanmalı ve kendimi toplamalıydım. Tamamen çöküntü moduna girersem Maddox'a Tiffany'yi bulmasında yardım edemezdim.

"Yasal yollara başvurdun. Elinden geleni yaptın." Sırtımı ovmaya devam etti, ama aklıma geldi ki, biz burada oturmuş ben kafayı yiyorken, Tiffany sarhoş Walter'ın yanındaydı.

"Yoldan çıkmış olabilir," diye fısıldadım. "Ne?" Maddox endişeyle bana baktı.

"Annem Walter'ın sarhoş gibi görüldüğünü söyledi." Hemen ayağa kalkıp evin yan tarafına koştum. Duyduğum ses Maddox'un sirenleri olmalıydı.

O da peşimden koştu. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Birkaç saniye içinde, polis arabasının yolcu tarafında bana yetişti.

Kolu çektim ama kapı kilitliydi. "Gidelim!" diye bağırdım. Tiffany'nin emniyet kemeri takmadığı için arabadan atıldığı görüntüleri zihnimden geçti. Walter silahını sallarken, Tiffany'nin tekmeleyip çığlık atarak sürüklendiğini gördüm. "Hadi Maddox, şimdi."

"Tamam, anladım." Cebinden anahtarları çıkardı ve kilide soktu. "Bin. Ben karakola gidip sonraki adımları belirlerken, Abby'yi çağırıp seninle oturmasını isteyecektim. Kingston klanının bir üyesi olarak ne yapmak istediğimi biliyorum, ama yasal yollara başvurmalıyız."

Arabaya bindim ve Maddox etrafta dolaşırken derin nefesler aldım. İçimi kaplayan korku beni yine boğmak üzereydi, ama yumruklarımı birkaç kez dizlerime vurdum.

"Hey, dur," dedi Maddox. Sol yumruğuma elini koydu. "Konuş benimle."

Hızla garajımdan çıktı ve yola koyuldu.

"Ne hakkında konuşacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Bana Tiffany'den bahset," dedi Maddox. Sirenleri çalıştırdı. Beklediğimden daha gürültülüydü.

"Uh, onun yaşıtı çocuklardan beklediğimden daha akıllı," diye bağırdım. "İnternette sürekli araştırma yapıp, normal bir üç yaşındaki çocuğun yapması gerekenleri ve ulaşması gereken aşamaları arıyorum."

Maddox Main Street'e döndü ve başını salladı. "Gelişmiş mi?" "Sanırım öyle. Dört yıllık muayenesinde bunu çocuk doktoruna söyleyecektim." dört yaş muayenesinde bu konuyu ona açacaktım."

Main'e çıkana kadar başka hiçbir araca rastlamadık ve şans eseri o bir otoparka girdi, böylece acele edip onun arkasına park edebildik.

Maddox arabayı dolaşıp ön tarafta benimle buluştu ve elimi tuttu. "Hadi."

"Neden buradayız?" diye sordum, karakola koşarken. "Walter'ı aramamız gerekmez mi?"

"Bunu yapmak için şerif yardımcılarımız var," dedi Maddox. "Merak etme."

İstasyona girer girmez, tiz bir çığlık duyunca aniden durdum. Annem bana çarptı. Annemin kucaklamasının şiddetiyle geriye doğru sendelediğimde Maddox beni tekrar desteklemek zorunda kaldı.

"Bethany, çok üzgünüm! Onu korumalıydım. Walter'ın peşinde olduğunu bilirken, nasıl onu oyun alanının diğer tarafına geçmesine izin verdim?"

Bir yanımda ona daha yakın olması gerektiğini haykırmak istiyordum. Tiffany'yi koruyabilirdi. Ama bunun haksızlık olduğunu biliyordum. Tiffany oynarken onun hemen yanında durmadım. Maymun barlarından düşmek üzereyken bile. "Anne, senin suçun değildi. Helikopter ebeveynlikten hoşlanmadığımı biliyorsun. Orada ben olsaydım, onun hemen yanında durmazdım."

Maverick, Maddox'u kenara çekip çok sessizce konuştular. Ben annemi teselli etmeye devam ettim. İlk başta, beni teselli etmesi gereken kişinin o olması gerektiğini düşündüm, ama torununun kaçırıldığını görmek onun için de travmatik olmalıydı.

Birkaç dakika sonra Maddox babasının yanından uzaklaştı ve koluma dokundu. "Bir saniye konuşabilir miyiz?"

Ben başımı salladım ve Maverick annemin koluna elini koydu. "Sana bir fincan kahve getireyim."

Annem dalgın bir şekilde başını salladı. "Tabii, olur."

İstasyon'da başka kimse yoktu. Herkesin Tiffany'yi aramaya çıktığını düşündüm. "Ne var? Bir ipucun mu var?"

"Hakkımda öğrendiklerin seni çok rahatsız etti, biliyorum," dedi. "Ama bu bize yardımcı olabilir."

"Ne, dönüşüm halindeyken izleme yapabilir misin?"

diye sordum. O da başını salladı. "Evet."

Ağzım açık kaldı. "Hadi canım?"

"Hadi canım. Daha da iyisi, Jury bir tür uzman iz sürücüdür. Onda bir yetenek var. Şu anda aramaya çıktı, ama dönüşmedi. Ama bunu yapabilmemiz için dikkatli olmalıyız. Özellikle bizim kasabada, kimse sırrımızı keşfetmemeli."

Başımı salladım. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Babanı ara. O, yardımcılarımızdan biri olan Carlos'la birlikte. Onunla birlikte gitmekte ısrar etti. Annenin ona ihtiyacı olduğunu ona ikna et. Henüz dönüşüm yapmamış olmamızın ana nedeni o."

Cebimden telefonumu çıkardım. "Tabii ki."

Babamın numarasını çevirip, telefon çalarken bir ayağımdan diğerine geçtim. Tam vazgeçip tekrar aramak üzereyken telefonu açtı. "Bebeğim? Haber var mı?"

"Hayır baba, ama annem neredeyse histerik bir halde. Onu sakinleştirmek için seni buraya getirmelerine izin vermelisin. Polisi işini yapmasına izin ver ve Tiffany'yi bulsunlar. Orada bizim işimiz yok."

"Yardım edebilirim, Bethany."

"Baba." Tartışmaya yer bırakmadım. "Karakola gel. Hemen."

Bir süre durakladı, sonra içini çekti. "Tamam. Geliyorum."

Maddox'a başımı salladım, o da babasına anlamlı bir bakış attı.

"Tamam baba, acele et. Annemin sana ihtiyacı var."

Bu bilgiyi telefonu alan Carlos'a iletti. "Maverick'e, Bay Leeds'i hemen karakola getireceğimi ve bu davada sivil kimsenin yer almayacağını söyle." Bana koordinatları verdi, ben de bunları Maddox'a ilettim. O da başını salladı.

Telefonu kapattıktan sonra Maddox beni kollarına aldı. "Güven bana," diye fısıldadı. "Onu bulacağız."

"Nasıl olduğu umurumda değil. Bebeğimi geri getir." Onun bunu yapacağına güveniyordum. Komikti, daha önce onlardan çok korkuyordum. Şimdi ise tam olarak ihtiyacım olan Şeyi yapacağına güveniyordum.

O ve Maverick istasyondan kaçarken, bunun uçan ejderhalara dönüşüp kızımı bulmak için olduğunu biliyordum. Ve kızımın evcil dinozorunu görünce çok sevineceğini biliyordum.

Her Şey yoluna girecekti. Öyle olmak zorundaydı.

MADDOX

Bethany'nin annesi parktan koşarak gelip diğer tanıklarla birlikte istasyona daldığında, öfkelenmeye hazırđım. Ama babam tüm tanıkların ifadesini alırken ben sakin kaldım. Hemen dönüşüp küçük kızımı kaçırın pisliği bulmak istedim.

Ama insan kanunlarına uymak zorundaydık. Bu bir insan sorunu idi. Herkesin bildiği kadarıyla, onu uygun bir şekilde bulmak zorundaydık. Elbette, onu bulmak için doğaüstü duyularımızı kullanacaktık, ama tüm raporlar, kağıt üzerindeki her şey şansımızın yaver gittiğini ve bir ipucu bulduğumuzu söylemeliydi. O ipucunun ne olduğunu daha sonra anlayacaktık.

Jury arabayla dolaşıyordu. Bethany'yi almaya giderken onu aradım. O şekilde dönüşüp arama yapamazdı, ama burnu insan halindeyken bile diğerlerinden bir adım öndeydi. Aracında bile Walter'ın izini bulmaya çalışıyordu.

Dışarı çıkar çıkmaz babam bana baktı. "Akıllı ol. Gizli kal. Yakalanmamalısın, bu yüzden kesinlikle soğukkanlılığını korumalısın."

Ona ciddi bir bakış attım. "Olacağım. Önemini biliyorum."

Omzumu sıktı, sonra büyükbabam, Axel amcam, Carlos ve kurtlarıyla koordinasyon sağlamak için parka doğru yola çıktı. Hepsi yaya olarak bilgi veya koku arıyorlardı. "Hey, malikanede buluşalım. Dönüşüp ormanda kalabiliriz. İzini bulmaya çalış."

"Anlaşıldı. Parkta yeni başladım. Walter'ın arabası yüzünden kokuyu sürekli kaybediyorum. Yağ sızıntısı var ve kokusu çok güçlü. Dönüşebilirsem kokuları ayırt edebilirim."

"İstasyona geldim," dedim. "Beni al."

Yakındaydı. Yaklaşık iki dakika sonra istasyonun otoparkına girdi ve ben de kamyonetine atladım. "Bethany onay verdi mi?" diye sordu. "Babasını aramam için?"

Başımı salladım. "Evet, istasyona geri dönüyorlar, böylece ormana gidip dönüşüm yapabiliriz."

Main Street'te hızlıca sürdü. Polis arabasında değildi, bu yüzden birkaç arabanın yolumuzdan çekilmesini beklemek zorunda kaldık, ama aile garaj yolundaki ormana girer girmez kenara çekti. Garaj yolunun park tarafındaki ormana koştuk ve soyunduk. Giysilerimizi boyun çantama tıktırdık. "Önden git," dedim. "Tiffany'ye odaklan. Ben bizi gizli tutmaya odaklanacağım."

Jury başını salladı ve ikimiz de hızla şekil değiştirdik. Artemis ve Nyx birbirlerine sessizce kükrediler, sonra Nyx ağaçların arasına daldı. Koşarak, zıplayarak ve kanatlarımızla kendimizi ileri iterek ilerledik. Ağaçların arasında düzgün bir şekilde uçmak için çok hantaldık. Böyle saklanmak bizi yavaşlattı, ama yine de insan olarak yapmaya çalışmaktan daha hızlıydı.

Ana yollara bu kadar yakın olan ormanımızda başıboş insanları gözetlemem gerekse de, Tiffany'nin kokusunu aldım. Artemis'e hafifçe dokundum, o da ejderhası aracılığıyla Jury ile konuştu. Jury kokuyu saniyeler içinde aldı ve yola çıktı. Ormanda kalmamız gerekiyordu, ama yol bir yan otoparka sapana kadar onu takip ettik.

İzlerin kasabaya veya Kyle'ın ailesinin yaşadığına emin olduğum komşu ilçeye doğru gitmemesine çok şükrettim. Hâlâ Black Claw'daydık ve teknik olarak Kingston arazisindeydik, ancak yol burada bitiyordu.

Caddeyi geçmemiz gerekiyordu. Kafamı dışarı çıkardım ve caddeyi yukarıdan aşağıya kontrol ettim. Her şeyin yolunda olduğundan emin olduğumda, caddeyi geçip ormandan içeri girdik. Artık resmi olarak Kingston arazisinden çıkmıştık ve Bethany beni neredeyse yakalamadan önce yürüyüş yapmayı sevdiğim bölgeye doğru gidiyorduk.

Koku o kadar güçlüydü ki, onlara rastlayacağımdan korktum ve durup geri dönüştüm, çantadan hızla kıyafetlerimi çıkardım. Jury de dönüştü ve giyindi. "Çok yaklaştık."

Bir kadının tiz sesi, ikimizin de olabildiğince sessizce ilerlememize neden oldu.

"Lanet olsun sana, Walter!" diye bağırdı Mary Bearth.

SUV'nin diğer tarafında Tiffany'nin büyükbabasını gördüm ve çantamdan telefonumu çıkardım. Önce sessiz modda olduğundan emin oldum, sonra babama tam olarak nerede olduğumuzu mesaj attım. Orayı bilirdi, ama ben yaşlı adamı öldürmeden önce buraya gelirse şanslı sayılırdı.

Tiffany sürücü koltuğundaydı ve açıkça ağlıyordu. Artemis ve ben içgüdüsel olarak tepki verdik. İstemeden bir hırıltı çıkardım. Walter dönüp ormana baktı.

"Walter!" Mary bağırdı. O da benim onun gibi homurdandığımı duymamış olmalıydı. "Kyle böyle bir şey istemezdi. Bunu yaptığına inanamıyorum. Bana sadece Bethany'nin annesiyle konuşup onu bizim tarafımıza çekmeye çalışacağını söylemiştin. Tiffany'yi kaçıracağını hiç söylememiştin! Beni bir kaçakçı yaptın."

"Kyle istediğini söyleyemez, değil mi? Kızının nasıl yetiştirileceğine karar veremez. O öldü!" Walter hala belinde silahı tutuyordu. "Anahtarları bana geri ver. Hemen!"

Demek Mary anahtarları ondan almıştı. Bu iyiydi. Aksi takdirde, şu ana kadar ne kadar uzağa gitmiş olabileceklerini bilemezdik.

Tiffany daha da şiddetli ağlıyordu ve ben Walter'ın kafasını koparmak dışında hiçbir şey istemiyordum. Yavaşça.

Uzaklardan gelen siren sesleri Walter ve Mary'yi paniğe sevk etti. Arabaya atlamak üzereydiler. Mary, Walter'a anahtarları attı. "Onu geri götürmeliyiz!" diye bağırdı.

"Yapmayacağım!"

Mary, Tiffany'yi ön koltuktan çekip aldı. Artemis boğazımızı kontrol altına alıp gerçek bir ejderha kükremesi çıkardığında, yine tehlikeli bir şekilde dönmeye yakın bir şekilde kükredim. İkisi de donakaldı, sonra Mary Tiffany'yi arka koltuğa fırlattı. Walter, sürücü koltuğuna binmek için acele ederken kendi ayaklarına takıldı. Ormanda ne tür bir yırtıcı hayvan olduğunu bilmiyorlardı, ama onunla uğraşmak istemiyorlardı. Sirenlerden bahsetmiyorum bile. Ne yazık ki, onların gitmesine izin veremezdim.

Silahım olmadan ormandan fırlayıp onları tutuklamaya çalışmak üzereyken, otoyola çıkan çakıl yolda bir araba sesi duydum.

Sonra babamın devriye arabası göründü ve yolu kapattı. Ama dikkatli olmak zorundaydı. Walter'ın silahlı olduğunu biliyordu.

Beklendiği gibi, Walter ana yola çıkamayacağını anlayınca, silahını devriye arabasına doğrultarak SUV'den atladı.

Jury'ye bakarak, başımı ormana doğru salladım. "Etrafından dolaşıp onu arkadan şaşırtabiliriz."

O da onaylayarak burnunu hafifçe vurdu ve biz de Walter'ı gözden kaçırmamaya dikkat ederek ormanda parmak uçlarında yürüdük. Bir noktada, babam onunla pazarlık etmeye çalışırken, onun bizi görebileceği mesafeyi geçtik. Bu sırada, dedem, Axel amcam ve Carlos'un bulunduğu daha fazla polis arabası geldi. Walter'ın bizi fark etmeyeceğinden emin olduktan sonra, ormandan çıktık ve hafif adımlarla onun arkasına doğru koştuk. Ben solu işaret ettim. Jury başını salladı ve sağı işaret etti. Ayrıldık ve her birimiz Walter'ın bir kolunu tuttuk. Benimki sol koluydu, silahını tutan kol. Ona herhangi bir uyarıda bulunmadan, üzerine atladım ve kolunu yukarı doğru ittim, üstün gücümü kullanarak silahını elinden aldım.

Jüri sağ elini arkasına çevirdi. "Onu yakaladım," diye bağırdı.

Revolverin şarjörünü boşalttım ve mermileri elimden geldiğince uzağa fırlattım, sonra temizlik yapıyormuş gibi silahın namlusunu çıkarmak için düğmeye bastım. Artık Walter silahı tekrar ele geçirse bile, üzerinde başka mermi olsa bile onu kullanamazdı.

Mary, Tiffany'yi kucağında tutarak arabanın etrafında dolaştı. "Onun yapmasını istemedim," diye hıçkırdı.

Tiffany beni gördüğünde çığlık attı. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken ona doğru koştum. "Sorun yok," diye fısıldadım. Mary hiç direnmeden onu bıraktı.

Tiffany, onu kucağıma aldığım anda ağlamayı kesti. "Maddoth," diye fısıldadı. "Dinozorumu getirdin mi?"

Gülerek yüzümü boynuna gömdüm. Artemis ve ben onun kokusunu içimize çektik, ikimiz de onun güvende olduğuna çok sevindik.

"Tamam, güvenli!" Walter'ı kelepçeledikten sonra babam bağırdı.

Mary de kelepçelenmeyi kabul etti, ama Axel kelepçeyi önüne koydu. Bethany ile annesini ve babasını birinden diğerine atlarken izledim.

polis arabalarının arkasına doğru.

Bethany ileriye doğru koştu. "Tiffany!"

Tiff'i yere indirdim ve annesinin yanına koşmasına izin verdim, yavaşça peşinden gittim. Onlara ulaştığımda, Bethany'nin Tiffany'ye defalarca soru sormasına izin verdim, ama tatlı kız zarar görmemişti. Yabancılardan korkmuştu ve eğer kaza yapmış olsalardı, sonuç çok farklı olurdu. Ama şükürler olsun ki, kaza yapmamışlardı.

"Teşekkür ederim," diye hıçkırdı Bethany. "Çok teşekkür ederim." Bir kolunu uzattı ve beni onlara doğru çekti.

İki kızımı da kollarımın arasına aldım. Artemis, ikisinin de tekrar bizimle olmasına mutlulukla mırıldandı. Ona bakarken, ailemin evinde geçirdiğimiz geceyi hatırladım. Minnettar olabilir, ama bana güvenmiyordu ve beni kabul etmiyordu. Artemis de benimle kavga etmedi. Onun bize verdiği tepkiyi çok net hatırlıyorduk.

Tiff'in başına öpücük kondurdum. "Annen için uslu bir kız ol." Artemis acı çekiyordu ve tekrar dönüşmesi gerekiyordu. Herkes arabalarına binene kadar bekledik, sonra ormana geri dönüp dönüşmeye başladık. Zihnimi boşaltmalı ve bastırdığım acıyı serbest bırakmalıydım.

BETHANY

Yalnız kalmak beni paniğe sevk ediyordu. Tiffany'den bir dakika bile uzak kalmaya dayanamıyordum. Annem, bende bir tür travma sonrası stres bozukluğu olduğunu düşündü. Evde tek başıma kalmaya çalıştığım ilk gecenin ardından annemi aradım ve ona kalabilir miyiz diye sordum.

Tabii ki evet dedi. Uzun zaman önce yatak odamı misafir odasına çevirmişlerdi, ama güzeldi. Annem uzun zaman önce Tiffany'ye evlerinde kendi odasını vermişti. Küçük yaramaz, bizim anne babamın yanında kalmamızdan çok heyecanlanmıştı. Bunun pijama partisi ya da kamp gibi bir şey olduğunu düşünüyordu.

Kaçırılma olayının ardından, Tiff'i daha sıkı sarıyor ve ailemle daha fazla zaman geçiriyordum. Onlar da bizim yanlarında olmamızdan çok mutlu görünüyorlardı, bu yüzden eve dönmek için gerçek bir neden göremiyordum. Zorunlu olmadıkça eve gitmiyordum, sadece ofise gidiyordum. Evde yalnız kalacağımı biliyorsam, annemin babam ve Tiffany ile kalmasını sağlıyor, Kara veya Abby'yi arayıp ofiste buluşmak için randevu alıyordum.

Walter hapisteydi. Jury ve Maddox, Mary'nin isteyerek katılmadığını yargıca söyledikten sonra Mary'yi serbest bırakmışlardı, ama Mary onu kefaletle çıkarmaya gitmedi. Onun hapiste olduğunu bilsem de, sürekli korku içindeydim. Başka biri bize zarar vermek isteyebilirdi, peki onları nasıl durdurabilirdim? Walter'ın da çabucak kanıtladığı gibi, ben güçsüzdüm.

Kaçırılmanın üzerinden neredeyse iki hafta geçtikten sonra, cumartesi günü annem misafir odasının kapısını açtı. "Günaydın tatlım."

Esnedim ve ona gülümsedim. "Günaydın. Kahvaltı hazırladın mı?" Her sabah kahvaltı hazırlayarak bizi şımartıyordu. Sonunda eve döndüğümde, bunu kesinlikle özleyecektim.

"Evet, ama önce seninle konuşmak istedim."

O yanıma tırmanıp bacak bacak üstüne attığında yatakta doğruldum. "Ne oldu anne?" Endişeli görünüyordu, ama aşırı derecede değil.

"Kız arkadaşlarını ya da Maddox'u ara ve bu akşam dışarı çık" dedi.

Başımı yastığa yaslayarak ona şaşkın bir bakış attım. "Neden?"

"Baban ve ben, senin ve Tiff'in sürekli burada olmasını çok seviyoruz, ama bu durum çok uzadı. Bu kadar uzun süre burada kalman senin için iyi değil. Kendini saklıyorsun."

Ben öfkeyle nefes aldım. "Anne, yapma. Saklanmıyorum. Anksiyete yaşıyorum."

"Peki, bununla yüzleşmelisin. Bu yüzden, baban ve ben bu gece Tiffany'yi bizde kalmaya karar verdik ve sen dışarı çıkacaksın."

Sözleri omurgamdan aşağı bir endişe dalgası geçirdi. "Tiffany'den uzak kalmak hoşuma gitmiyor."

Yatağı tokatlayarak elini vurması beni irkitti. "Tiffany'nin kaçırılmasının benim suçum olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kafamı salladım. "Hayır, öyle düşünmüyorum. Aynı şey benim de başıma gelebilirdi."

"O zaman onu burada bırak. Dışarı çıkmayacağız, arka bahçeye bile. Ve kapıyı çalan olursa polisi arayacağız."

Aşırı tepkisine gülerek, "Teşekkürler anne," dedim.

"Korku içinde yaşayamazsın. Ama Maddox'la tanışmadan önceki haline dönmeni de istemiyorum. Onunla birlikte kabuğundan çıktın. Sanki çiçek açmış gibiydin."

Yatak örtüsündeki bir ipliği çektim. Maddox'u düşünmek kendimi tam bir aptal gibi hissettirdi. Ona daha fazla minnettarlık göstermeliydim, ama ona davranışımдан utanıyordum, çünkü kızımı kurtaran onun "yetenekleri" olmuştu. Ondandır özür dilemek istedim, ama nedense sözler ağzımdan çıkmadı. Hiç bu kadar kötü bir hata yapmamıştım ki, özür dilemeyi becerememişim. Maddox'la olanlar olana kadar.

"Tamam," dedim. "Dışarı çıkacağım. Haklısın. Hayatımı yaşamalıyım."

Annem elimi okşadı. "Ve bunu burada yapmıyorsun." Odadan çıktı. "Gel yemeğini ye."

Önce Abby'ye mesaj attım. **İçki içmem lazım. Bu gece benimle dışarı çıkar mısın?**

Duş aldıktan sonra, arkadaşımın cevabını görmek için telefonumu kontrol ettim. **Tabii ki! Kızlar hazır. Saat sekizde görüşürüz.**

Ona gülümsedim. Tabii ki öyle yapmıştı. Muhtemelen hayatımda tanıştığım her kız öyle yapardı.

Onunla buluşmamdan birkaç saat önce, Tiffany'yi öptüm ve ona sıkıca sarıldım, sonra onu babamın kucağına oturttum. "Ayak parmağını bile dışarı çıkarma, tamam mı?"

Babam selam verdi. "Burada takılıp film izleyeceğiz, merak etme."

Onu üç dört kez daha öpmek zorunda kaldım, ama sonunda çıkıp hazırlanmak için evime gittim. Kızlar gecesi olduğu için randevu değildi, bu yüzden fazla zaman harcamadım. Saçımı taradıktan ve hızlıca maskara ve dudak parlaticısı sürdükten sonra hazırdım.

Abby beni almaya geldi. Biraz önce mesaj atmış ve şoförlük yapacağına söz vermişti.

Arabayı insanlarla dolu görünce çığlık attım. SUV'sini getirmişti ve Harley, Kara ile birlikte arka koltukta oturuyordu. Ön yolcu koltuğunu benim için boş bırakmışlardı. Arabaya atladım ve arkadaşlarıma gülümsedim. "Selam!"

"Hadi başlayalım!" dedi Harley. "Ben hazırım."

Abby arabayı vitese takmadan önce uzanıp bana sarıldı. "Senden haber aldığım için çok sevindim."

Kaçırılma olayından sonra bana birkaç kez mesaj atmaya çalışmıştı. "Soğuk davrandığım için özür dilerim. Kasıtlı değildi. Sadece yalnız kalmak ve kendimi korumakla meşguldüm."

"Bu anlaşılabilir bir şey," dedi Kara. "Kim öyle tepki vermez ki?"

"Ama yalnız değilsin, biliyorsun, değil mi?" Abby elini benim bacağımdaki elimin üzerine koydu. "Hepimiz senin için buradayız. Ava bizim dışarı çıkacağımızı öğrendiğinde, gelip Charlotte'u da getirmek istedi. Onlara

bu geceyi sana ayırıp nasıl olduğunu görmelerini söyledim, ama farkında olsan da olmasan da bir destek sistemin var."

Elini sıktım. "Teşekkür ederim. Şimdi anlıyorum." Arka koltuğa bakarak teşekkürlerimi tekrarladım. "Sizi seviyorum çocuklar."

Bara girdik ve kimse sormadan ilk içkilerimizi içtik. "Ee," dedi Harley. "Maddox'la konuştun mu?"

Maddox'u reddettiğimde, Abby ve Harley'nin Kingston erkekleriyle derin ve ciddi ilişkiler içinde oldukları aklıma gelmişti. Stefan bir Kingston değildi, ama öyle de olabilirdi. Onlar bunu biliyor olmalıydılar.

Ama Kara öyle değildi, bu yüzden sözlerime dikkat etmek zorundaydım. "Hayır, pek sayılmaz. Tiffany'yi buldu ve ben ona sıkıca sarıldım, ama sonra gözlerimin içine baktı ve geri çekildi. Biz ayrılana kadar kenarda durdu. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Bir süreliğine kaçırılma olayının yeniden bağ kurmamıza yardımcı olacağını ummuştum, ama olmadı."

Abby ve Harley birbirlerine baktılar. "Tuvalete gidiyorum," dedi Kara birkaç dakika sonra. Ona sadece Maddox'un başka bir eyaletteki hukuk fakültesine kabul edildiğini ve Black Claw'dan ayrılmamın mümkün olmadığı için ayrıldığımızı söylemiştim.

O duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında, masanın üzerinden Harley ve Abby'ye doğru eğildim. "Bununla nasıl başa çıktınız?"

İkisi de güldü ve birbirlerine baktılar. "Babamız da öyle olduğu için biliyordum," dedi Abby. "Yani benim için sürpriz olmadı."

"Benim için tam bir şoktu," dedi Harley burun kıvrarak. "Neredeyse bizi mahvedecekti. Ama Stefan'ı çok sevdiğim için bunun bizi ayırmasına izin veremedim." Bunu söyledikten sonra dehşete kapılmış gibi göründü. "Maddox'u sevmediğin için değil," diye bağırdı. "Öyle demek istemedim."

"Hayır, anlıyorum. Maddox'u seviyorum." Kara'nın geri dönmediğinden emin olmak için etrafa baktım. "Ama bana bunu aniden söyledi ve bu beni korkuttu. Sonra, onu reddettikten sonra... Bana bir şans daha vermek istemediğini düşünüyorum."

Abby içkisini benimkine dokundurdu. "Beth, ejderha onların ruhunun bir parçası gibidir. Ruhunun bir parçası seninle iletişim kurabiliyor diye düşün. Evet, isimleri ve anıları var. Onlar ayrı varlıklar. Ama aynı zamanda değiller. Onlar gerçekten ejderhaları ve ejderhaları da onlar. Nazik ve sadıklar."

Harley başını salladı. "Çok koruyucu. Ve vahşi. Bundan daha iyisi olamaz. Bir ejderhayla birlikte olma, onu sevme fırsatına sahip olmak?" Başını salladı ve kız kardeşiyle göz göze geldi. "Bu bir lütuf."

Kara banyodan çıktı ama tanıdığı biriyle konuşmak için durdu.

"Maddox'u olduğu gibi kabul edemediğin için gerçekten üzgünüm," dedi Abby. "Kaliforniya'daki hukuk fakültesine kabul edildiğini biliyor muydun?"

Ağzım açık kaldı. "Şaka yapıyorsun. Bu, aileme ve Kara'ya anlattığım uydurma hikaye. Bunun gerçekten doğru olduğunu bilmiyordum." Tesadüf inanılmazdı. Uydurma hikayelerden hangisini seçsem seçsem, ben bunu mu seçmiştim? Bir bakıma gerçektir.

Kalbim çarpıyordu. Kabul edildiği için çok heyecanlanacağını biliyordum. Ama aynı zamanda midem de düğümlenmişti. Kaliforniya. Neden bu kadar uzak olmak zorundaydı? Biri müzik kutusunda neşeli bir şarkı çaldı ve bu beni alay ediyor gibiydi. Dans şarkısı dinleyecek havada değildim ve basın her vuruşu kalbimi sarsıyordu. Neredeyse bir ay önce başlattığım felaketi tamamlamak üzereydim.

Kırdığım şeyi düzeltmeseydim, onu sonsuza kadar kaybedebilirdim. Uzun mesafe bir olasılıktı. Bununla başa çıkabilirdim. Başa çıkamayacağım şey ise, onu sevmediğimi düşünerek Kaliforniya'ya gitmesiydi. Bunu düzeltmek zorundaydım. Maddox'a onu ve ejderhasını sevdiğimi kanıtlamalıyım.

MADDOX

Arka bahçeye baktım ve aileme gülümsedim. İki farklı hukuk fakültesine kabul edildiğimi kutlamak için bana büyük bir sürpriz parti düzenlemişlerdi. Annemi, babamı, teyzelerimi, amcalarımı, kuzenlerimi, kız kardeşimi ve dedemi izlerken, içimde bir acı hissetmeden edemedim. İçimde Bethany'nin yerini tutan bir boşluk vardı.

Ve Tiffany'nin.

Kesinlikle ve Tiffany. Bir çocuğun gözünde önemli olan şeyler hakkında onun gevezeliklerini duymayı özledim. Boynuma doladığı incecik kollarını ve dinozorunu nasıl istediğini saymıyorum bile.

Artemis, onunla bahçede dolaşıp dinozor gibi kükreyerek onu güldürmek ve oynamak için her şeyi yapardı. Her şeyi.

Ama o günler geride kalmıştı. Belki bir gün, Bethany ve Tiffany ile hissettiğimiz mutluluğun yarısını bize yaşatacak biriyle tanışırdık. Belki de kendi çocuğumuz olurdu ve onun için kükrederdik.

Ama hiçbir şey o boşluğu dolduramazdı.

"Seninle gurur duyuyoruz," dedi babam. O ve annem, Jury ve Abby'nin yanında, piknik masasında karşımda oturuyorlardı. Ailemiz daha da büyürse, malikanenin arka bahçesi için daha fazla masa almamız gerekecekti.

Hava tamamen yaz havasına büründüğü için çocuklar kaydırak kurmuşlardı. Tabii ki, suyla oynamaya gelince, ben de kendimi bir çocuk gibi görüyordum. Bütün öğleden sonra suda girip çıkmıştım.

Sonunda Jury ve ben yeterince yorulduk ve içeri girip kuru giysiler giyip öğle yemeği yedik. Dikkatim dağınıkken sorun yoktu, ama şimdi sessizce otururken tek düşünebildiğim Bethany'di.

Çakıl yoldan gelen bir arabanın sesi kulaklarımı dikleştirdi. Rüzgar, ziyaretçimizin kokusunu önceden almamızı engelleyecek yönde esiyordu, bu yüzden büyükannem evin içinden geçerek kim olursa olsun onu karşılamaya gitti.

Bethany arka terasa çıktığında yüzüm çok heyecanlı olmalıydı, çünkü annemle babamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve koltuklarında dönerek kime baktığımı görmek istediler. Kalbim küt küt atıyordu ve Artemis içimde inliyordu. Onu görmeyi çok istiyorduk, ama onu görmeyeli bir haftadan fazla olmuştu. Kaçırılma olayıyla ilgili bazı belgeleri imzalamak için gelmişti, ama o tek seferlikti.

Bize ulaşmak için başka hiçbir girişimde bulunmamıştı. Bir faydası olacağını düşünseydim, ona mesaj atar ya da arardım, ama boşuna uğraşmak istemedim. O gün istasyonda bana küçük, minnettar bir gülümseme atmıştı. Bunun tek alabileceğim şey olacağını düşünmüştüm.

Bethany beni hemen fark etti. Gülümsedi ve ben ondan daha fazla reddedilme hissi bekliyordum.

Ayağa kalktım ve masaların arasından ona doğru ilerledim. Yaklaştığımda şok oldum. Duyguları utanç ve mahcubiyetle kaplıydı.

Ellerini yanlarında sallarken nefesimi tutarak bekledim. Gergindi.

"Özür dilerim," diye patladı. Kalbim, barışmanın olasılığıyla coştu. "Hatalıydım. Çok kötü tepki verdim ve sana daha da kötü davrandım. Sen benim tepkimi hak etmedin, Artemis de öyle."

O anda onun bir dönüşüm yapacağını sandım; onu özrüne dahil ettiği için çok mutluydu. "Sen...?" Sözlerim doğru çıkmıyordu. Hâlâ onun bunları söylediğine çok şaşırmıştım.

"Seni seviyorum," diye yüksek sesle söyledi. "Seni ve Artemis'i seviyorum. Artık ikinizden de ayrılmak istemiyorum. Seni hayatımda ve Tiffany'nin hayatında istiyorum. Onu kurtarmak için her şeyi bıraktın, ama yine de ne söyleyeceğimi ve nasıl söyleyeceğimi bilemedim, ama sen yine de bunu yaptın, ben seni incittikten sonra bile. Bilinmeyenden ve risk almaktan çok korkuyorum. En son risk aldığımda, Tiffany'yi kaybettim.

ve en iyi arkadaşımı kaybettim. Ama sana olan hislerimi hiçbir şey değiştiremez. Yanımda olduğun, her zaman benim için orada olduğun için sana ne kadar minnettarım. Derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti. "Hiçbir hayallerinin önünde engel olmak istemiyorum. Ne burada ne de Kaliforniya'da. Hala istiyorsan, bunu başarmanın bir yolunu buluruz. Hala kararlıysan, senin nihai hedefinin bir parçası olmak istiyorum." Biraz moralinin bozulduğu belliydi ve aileme baktı. "Sana söylemeden gitmene izin veremezdim," diye fısıldadı. "Bunu bilmeni istedim."

Aklım, tekrar ayrılabilceğimiz senaryolar ve sorularla doluydu, ama onu kollarıma almazsam, aklımı kaçıracaktım. İleri atıldım, eşimi, aşkıma kendime yaklaştırdım ve hiç bilmediğim bir çaresizlikle dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Üzgün olduğumu biliyordum. Kalbimde bir boşluk olduğunu biliyordum. Ama Bethany'yi hayal edebileceğimden daha fazla özlemiştim.

O inleyerek bana sarıldı. "Seni seviyorum," dedim, dişlerim onun dişlerine çarparak. Bu beni biraz uyandırmaya yetti ve tüm ailemin bizi izlediğini hatırladım.

Onu talep et. Şimdi.

"Aşk yeterli mi?" diye sordum geri çekilirken. "Hayatımın bu kısmını tamamen kabul edebilir misin? Kimsenin bilemeyeceği kısmını?"

Kollarını hala belime dolamış halde hevesle başını salladı. "Tiffany'yi yargılamadan kabul ettin. Aslında pek de farklı değil, değil mi? O benim bir parçam, tıpkı Artemis'in senin için olduğu gibi. Davranışımı affedebilirsen, her şeyi istiyorum."

Artemis onaylayarak havladı ve bahçedeki tüm erkekler güldüğü için onun düşüncelerini yansıtmış olmalıydı.

"Seni çok özledim," dedim ve onu bir öpücük için kendime daha da yaklaştırdım.

"Ben de seni özledim." Bana gülümsedi ve gözlerinin derinliklerine baktığımda, onu sahiplenmek için daha ne kadar bekleyebileceğimi bilemedim. Ona sahip olmalıydım.

"Git." Babam güverteye çıktı. "Anlıyorum. Hepimiz anlıyoruz. Git."

Artemis'in beni eşimi sahiplenmem için teşvik ettiğini biliyordu. O da daha önce aynı şeyi yaşamıştı. Ona gülümsedim ve diğer insanların, tüm ailemin gözlerinden kaçındım. Nereye gittiğimizi ve neden gittiğimizi çok iyi biliyorlardı. Bu biraz iğrençti, bu yüzden hiçbir şey bilmiyorlarmış gibi davranarak Bethany'nin kolunu tutup onu eve çektim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu gülerek mutfağı geçerken.

"Senin evine," dedim. "Eğer benim olacaksan, seni sahiplenmem gerek."

Oturma odasından geçip n kapıya doğru koştuk. "Ben srsem olur mu?" diye sordum.

O başını salladı. "Evet, lütfen."

Aceleyle onun kapısını açtı, sonra geri koşarak sürücü koltuğuna atladım. Ben koltuğa otururken Bethany kemerini takmış ve bana doğru eğilmişti. "Acele et," diye ısrar etti.

Benim ruh halim ve Artemis'in onu sahiplenme ihtiyaı aramızda bulaşıcı olmalıydı, çünkü gözlerindeki şehveti açık bir kitap gibi okuyabiliyordum.

Arabasını dndrdğmde, elini uzatıp kasıklarına koydu. "Her zaman yapmak istediğim bir şey var, eğer sen de istersen."

O benim kemer tokama uzanırken şaşkınlıkla ona baktım. Bethany ağrılı sert sikimi pantolonumdan çıkarırken ben gerildim ve yavaşça garaj yolunda ilerlemeye devam ettim.

Onun sıcak ağzı başımın üzerine kapandığında, çok heyecanlanıp bir ağaca arpacağımızdan endişelenerek tısladım ve fren yaptım. O inledi ve bu neredeyse yeterliydi. Axel'in mülküne giden araba yolunu gördüm ve sağa döndüm. Araba yolunun yarısında ağaçların arasında küçük bir oyuk vardı.

Bethany'nin SUV'si çimlerin üzerinden sorunsuzca geçti. O benim aletimi yukarı aşağı yalarken, ben arabayı birkaç ağacın arkasına park ettim. Tamamen mahremiyet garantisi veremezdim, ama Axel ve Charlotte'un partiyi bu kadar erken terk etme ihtimali çok düşüktü. Biraz zamanımız vardı.

SUV'yi park ettim, Bethany'nin vücuduna uzandım, sonra başımı koltuk başlığına yaslayıp derin nefesler aldım.

sakinleştirici nefesler aldım. Onun boğazına sıcak spermimi fışkırtmaya ne kadar yakın olduğumu fark etmesini istemedim.

Taşaklarımda karıncalanma çok şiddetli hale geldiğinde, omuzlarından çektim. Oturdu ve şaşkınlıkla etrafına baktı. "Oh, şükürler olsun."

O, elbisesinin altına elini sokup G-stringini çıkardığında hayretle izledim. Bir saniye boyunca onu yüzümün önünde salladı, sonra vites kolunun üzerine tırmanmadan önce onu yere attı. Hala tükürüğüyle parıldayan sikimi kavradı ve üstüme oturdu. SUV'nin tavanına çarpmamak için başını aşağı eğmek zorunda kaldı, ama boyu o kadar kısaydı ki bunun oldukça iyi sonuç vereceğini umdum.

Bethany benim sikimin üzerine çöktüğünde, inledim. Sıkı kılıfı, uzun bir günün ardından eve dönmek gibi hissettirdi. Ama bin kat daha iyiydi. Elimi uzattım ve elbisesinin üzerinden göğüslerini okşadım, sonra elbisesinin düğmelerini hızla açarak siyah dantel sütyenini ortaya çıkardım. Parmaklarımı sütyenin kupaları boyunca gezdirerek, onları göğüslerinin altına ittim. Tozlu kahverengi meme uçları ortaya çıkar çıkmaz, biri ağzımla, diğeri parmaklarımla ele geçirdim ve o benim sikimde yukarı aşağı kaymaya başladı.

Her aşağı indiğinde, sıcak amını sıkıca kapatıyordu ve bu da beni onun göğüslerine karşı inlemeye zorluyordu.

"Sen harikasin," dedi. Geriye yaslandım ve gözleri kapalıyken yüzünü izledim. O, benim sikimin onu gerginleştiren hissine odaklanmış ve onu sürmekten zevk alıyordu.

"Harika olan sensin," diye fısıldadım ve kalçalarını üzerimde sabitledim. "İkimiz de orgazm olduğumuzda seni sahipleneceğim. Boynunu ısıracağım, ama acı yerine orgazmın daha da güçlenecek ve hem Artemis hem de benimle daha fazla bağ kuracaksın."

"Yap," diye fısıldadı. "Yakında boşalacağım."

Yüzümü tekrar göğsüne gömdüm, ama boş olan elimle aramıza girip başparmağımı klitorisine bastırdım, içimdeki penisin hissine baskı ekledim. O hareket ettikçe ben de onunla birlikte hareket ettim, daha derine, daha hızlı ve daha sert bir şekilde onunla birleşmek için yukarı doğru ittim.

Kısa süre sonra, orgazmının doruğa ulaşmasıyla inlemeleri arabayı doldurdu. Bunun çok yakında olacağından emin olduğumda, öne eğildim ve boynunu ısırdım, keskin dişlerimle derisini parçaladım ve Artemis'in büyüü eşimizi ele geçirdi.

Orgazmlarımız bizi alt üst etti ve ben elimden geldiğince yukarı doğru ittim, o ise kucağımda kıvranıyordu. İkimiz de coşkudan sakinleşene kadar boynunu bırakmadım. Onun iç duvarları titrerken, kalan titremeler benim sikimi salladı.

İkimiz de işimizi bitirdiğimizde, boynunu bıraktım ve muhteşem ısırik izini hayranlıkla seyrettim. Orada daha önce olmayan bir bağ vardı. Bethany bana hayretle bakarken ona gülümsedim. "Vay canına," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Kıkırdayarak alnımı alnına bastırdım. "Artık sen benimisin. Ve ben de seninim."

"Bunu atlatacağız," dedi. "Birlikte."

Geri çekildim ve eşime şaşkınlıkla baktım. "Neyi atlatacağız?" diye sordum.

"Üniversiteni. Kaliforniya'daki." Destekleyici ve iyimser görünüyordu, ama bağımız aracılığıyla onun üzüntüsünü hissettim.

"Ah, Bethany," diye fısıldadım. "Kaliforniya'ya gitmemin tek nedeni, sana yakın olup da seninle birlikte olamamaya dayanamamamdı. Ben burada, seninle ve Tiffany'yle kalacağım. Dünyada olmak istediğim başka bir yer yok."

Gülerek bana sarıldı. "Ama hayaliniz Kaliforniya'da hukuk fakültesine gitmekse, sizi destekleyeceğim."

"Bethany, birkaç kasaba ötedeki bir hukuk fakültesine de kabul edildim. Hiçbir yere gitmiyorum. Burada kalacağım. Seninle evlenmek istiyorum. Tiffany'yi büyütmek istiyorum. Ben buradayım, seninle birlikte."

"Bir yere gitmen gerekiyor," dedi.

Kaşlarını çatıp ona baktım. "Nereye?"

Gözleri parladı, sonra benden kalkıp tekrar yolcu koltuğuna oturdu. "Beni eve götürmelisin ve ben geldiğimde yaptığın şeyi tekrar yapmalısın." Kaşlarını yukarı aşağı hareket ettirdi. "O harikaydı."

Artemis ve ben kahkahalarla gülerken, ben kot pantolonumu giyip arabayı döndürdüm. "Evet, hanımefendi."

RİCO

" Bunları duymak istemiyorum. Black Claw'da amacını bul. Ailemizin o kolunun sana etki etmesine izin ver. Önünde uzun bir liderlik hayatı var. Maverick ve ben senin hazır olduğuna ikna olana kadar eve dönmeyeceksin, bu kadar." Büyükbabam telefonu kapattı. Onu çalışma odasında, devasa meşe masasının arkasında hayal ettim. Tanıdığım birkaç kişiden biri olarak hala eski moda sabit telefon kullanıyordu.

İç geçirdim ve cep telefonuma baktım. Black Claw'da mutsuzdum. Eve dönmek istiyordum. Arizona'da arkadaşlarım vardı. Ailem vardı.

Elbette, küçük bir kasabada yaşamının avantajları vardı. Özellikle kadınlar, ama neyse. Kingston'ın yakışıklılığı sayesinde Arizona'da da kadınları kolayca tavlayabilirdim. Kadınlar benim odak noktam değildi.

James amcam bana yerel bir oto tamirhanesinde iş bulmuştu. Hayatta pek bir şey bilmiyordum, ama motosikletlerle uğraşabiliyordum. Bu beni meşgul ediyor ve beladan uzak tutuyordu, ki ne olursa olsun belaya bulaşmayı başarabiliyordum. Arizona'da bu önemli değildi, kendimi belaya sokmanın bir yolunu bulurdum.

Burada ise, deli gibi sıkıldığım dışında, pek bir sorun yoktu. James amcam ve Maverick kuzenim, karşı gelmek istemediğim iki adamdı, bu yüzden bana söylenenleri elimden geldiğince yerine getiriyordum.

İşten sonra yerel bara gidip birkaç bira içmemi, eve arabayla dönmediğim sürece sorun etmedikleri tek şeydi.

Bu sorun değildi. Ejderham Valor'un verdiği ekstra dayanıklılıkla, gecenin sonunda ormanda yürüyerek James amcam ve Carla teyzemin kaldığı malikaneye dönmek hiç de zor değildi.

En azından o harikaydı. Yemekleri rüya gibiydi ve her zaman nazik sözler söylerdi.

Black Claw'a ilk geldiğimde herkesten uzak durmuştum, ama sıkıldığım için tekrar dışarı çıkmaya başladım. Black Claw'daki bekar kadınların bana attığı bakışları özlememiştim. İstedğim kadını seçebilirdim, ama o sırada kadınlar benim için gerçekten gereksiz bir sorundu.

Bara yeni gelmiş ve oto tamirhanesinde çalışan birkaç adamla oturmuştum ki, göğsümde garip bir his uyandı. Bu da neydi böyle? Anlamadığım içsel çatışmanın kafasını karıştıran bir şekilde etrafa baktım.

Valor homurdanmaya başladı.

Eş.

Oh, hayır. Bu Black Claw saçmalığı olmaz. Dönüp bara doğru yürüdüm, etrafa bakmadan dümdüz önüne bakmaya çalışıyordum. Onu gördüğüm anda her şey bitecekti. Onu görürsem, diğer sorunlarımın üstüne bir de bu büyük sorun eklenecekti. İhtiyacım olmayan devasa bir kadın sorunu. Onu görmeden biramı alıp masaya döndüğümde, bu riski almaya hazır olmadığımı karar verdim. Cesaret içimde çıldırmak üzereydi ve barda sadece bir süre daha başımı eğik tutabilirdim. "Çocuklar, ben eve gidiyorum," dedim, gözlerimi masadan ayırmadan. "Aniden başım ağrımaya başladı." Birayı, aynı markayı seven çocuklardan birine doğru ittim. "Yarın konuşuruz."

Gözlerimi ayaklarıma dikmiş bir şekilde bardan çıktım. Bir eş için boş vaktim yoktu.

Belki başka bir zaman. Başka bir hayatta. Bugün değil.

[Black Claw Dragons serisinin 6. kitabı Her Dragon Rebel için hazır olun!](#)

Şimdi Satışta!

HER DRAGON REBEL

Black Claw Dragons serisinin 6. kitabı Her Dragon Rebel için hazır olun

Şimdi satışta!

ÜCRETSİZ BONUS BÖLÜMLER!

Black Claw Dragons serisinin ücretsiz bonus bölümlerini e-postanıza gönderilmesini **istiyorsanız, [buraya tıklayın!](#)**

YAZAR SAYFAMA KATILIN!

Yeni içerikler ve bonus içerikler için Roxie Ray'in haber bültenine katılın →

— <http://specialfictionbooks.com/roxie-ray-author-central-signup/> —

ONUN EJDERHA KADERİ

KARA PENÇELİ EJDERHALAR: 5. KİTAP

Roxie Ray

© 2020

Yasal Uyarı

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, kısa alıntılar ve eleştirel incelemeler hariç olmak üzere, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve diğer ticari olmayan kullanımlar hariç olmak üzere, yayıncının önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar okuyucunun zevki için tamamen kurgusal olup, gerçek kişiler, yerler, olaylar, yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap, YALNIZCA YETİŞKİNLER (+18) için tasarlanmış müstehcen içerik barındırmaktadır.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[1. _Bethany .](#)

[2. _Maddox](#)

[3. _Bethany .](#)

[4. _Maddox](#)

[5. _Bethany .](#)

[6. _Maddox](#)

[7. _Bethany .](#)

[8. _Maddox](#)

[9. _Bethany .](#)

[10. _Maddox](#)

[11. _Bethany .](#)

[12. _Maddox](#)

[13. _Bethany .](#)

[14. _Maddox](#)

[15. _Bethany .](#)

[16. _Maddox](#)

[17. _Bethany .](#)

[18. _Maddox](#)

[19. _Bethany .](#)

[20. _Maddox](#)

[21. _Bethany .](#)

[22. _Maddox](#)

[23. _Bethany .](#)

[24. _Maddox](#)

[25. _Rico](#)

[Onun Ejderhası Asi](#)

[Ücretsiz Bonus Bölümler!](#)

[Yazar sayfama katılın!](#)

[Onun Ejderhası Kader](#)

.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM